Blogul Dlui. Max Peter

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/

marți, 1 noiembrie 2016

Au apărut iarăşi făcături "Odesa"

Am mai scris despre acest subiect, am explicat şi am argumentat de câteva ori de ce aceste mărci de aşa-zisă ocupație sunt doar făcături gândite de negustori americani.

Astă seară am dat din nou de un set de făcături oferite pe eBay. Click pe captura de ecran pentru mărire.

Măgăria cât casa şi de încă cinci ori pe-atât este listarea acestor aşa-zise ocupații de către Michel. La acest capitol - am mai spus-o şi o voi mai spune - domnii de la Michel nu au decât să se ia de mână cu autorul unui alt catalog creditat puternic de unii de pe la noi, Brainard, care listează şi acordă prețuri pentru o sumedenie de făcături, aşa-zise emisiuni locale (ocupația Budapesta, Cluj, Ineu etc.) care oficial nu au existat şi care nu pot fi justificate. Că există destui colecționari creduli care se lasă înşelați de profitori e treaba lor. Problema este ca numărul fraierilor să nu se îngroaşe.

Am pomenit de Michel. Cu părere de rău trebuie să o spun (am mai spus-o şi o voi mai spune), redactorii de acolo se încred în cine nu trebuie. Şi aici e treaba lor, ştiți proverbul: fiecare pasăre pe limba ei piere. Dar chiar şi aşa, o umbră de decență tot

manifestă, menționând "caracterul discutabil" al acestei așa-zise emisiuni (citiți nota din subsol; păi dacă e o emisiune neatorizată la ce-i mai atribui cote?).

III. Sowjetunion (Odessa)

1941. Freimarken der Sowjetunion von 1939 mit Bdr.-Aufdruck neuer Wertstufen, alte Werte durchbalkt.

1	8 (K)	auf	5	K	braunrot	. . . . . (676)
2	10 (K)	auf	15	K	graugrün	. . . . . (679)
3	25 (K)	auf	30	K	preußischblau	. . . . . (682 I)
4	50 (K)	auf	60	K	karmin	. . . . . (684)

Es wird neuerdings stark angezweifelt, daß es sich bei dieser Serie um eine autorisierte Ausgabe handelt!

Revin la cele patru supratipare oferite pe ebay de **ID-ul premier603**. "Seria" oferită de acesta nici măcar nu este cea din Michel. După ce aceste așa-zise ocupații au fost listate în catalogul german, s-a manifestat o grămadă de profitori-întreprinzători care au realizat tot felul de supratipare, așa cum le-a fost la îndemână. Culmea este că aceste **reproduceri după falsuri** (n-am alt termen mai potrivit) nici măcar nu seamănă cu "supratiparele" listate inițial! Sic!

Am mai prezentat care este povestea așa-zisei emisiuni de ocupație românânească la Odesa. Ele sunt creația unor negustori americani, povestea activității lor fiind descrisă de Andrew Cronin în nr. 42 al revistei canadiene The Post-Rider/Iamcik (revista Societății de filatelie rusească din Canada) din iunie 1998 (Andrew Cronin a fost un mare filatelist şi un mare cercetător, expert, dar şi un mare prieten al filateliei româneşti, membru al Asociației Internaționale a Jurnaliştilor Filateliști - AIJP, autor a numeroase articole şi studii în reviste de specialitate de pe trei continente, Dumnezeu să-l ierte!). În anii '80 am avut onoarea să îl cunosc personal.

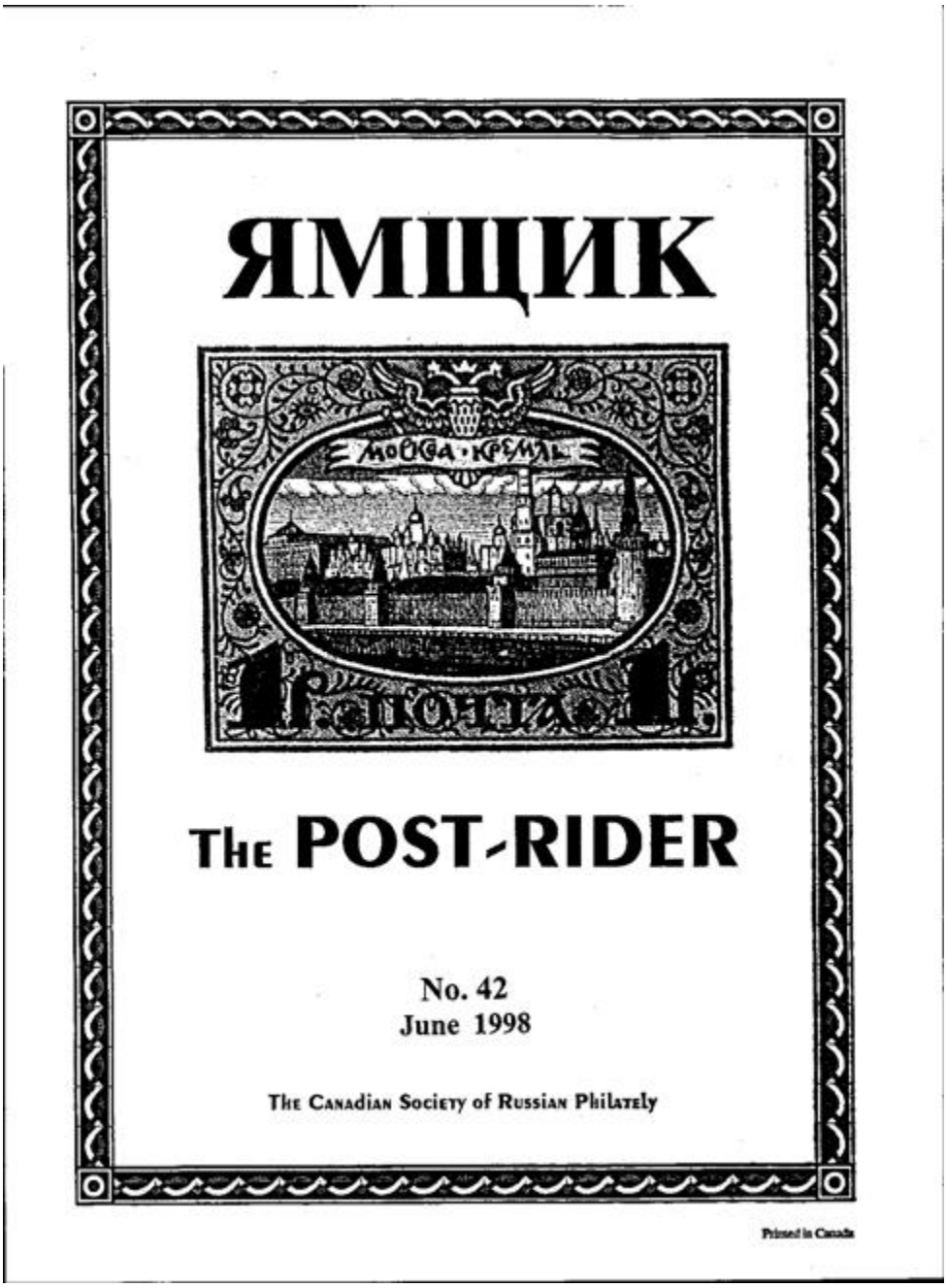

ЯМЩИК

МОСКВА · КРЕМЛЬ

THE POST-RIDER

No. 42
June 1998

THE CANADIAN SOCIETY OF RUSSIAN PHILATELY

Printed in Canada

Este vorba despre fraţii Julius şi Harry Stolow, negustori de timbre încă din perioada interbelică, dar şi autorii unei game destul de largi de făcături diverse mai ales în zona mărcilor ruseşti şi ale URSS. Povestea lor este prezentată epic de către Andrew Cronin. Click pe imagini pentru mărire (îmi pare rău pentru calitatea scanurilor, sunt făcute după copii xerox). Despre "ocupaţia" Odesa găsiţi imaginile pe a doua pagină, jos, iar descrierea "operaţiunii" se află pe a treia pagină.

The cover shown at the bottom of the previous page is franked with a block of four of the 4-kop. Romanov with the "crossed swords" overprint, plus a pair of 2-kop. Arms imperforate for a total rate of 20 kop.(overpaid by 5 kop.). It was mailed from Petrograd-14 two days later and addressed to the well-known French stamp dealer, Théodore Champion, of 13, rue Drouot in Paris. It has on the back a boxed Petrograd Censor No. 81 control marking. We can say with *virtual* certainty that this example also went through the mails. The number of cancellations and the manner of application thereof are proper.

During this period, such markings, both with and without other censor handstamps, are common. The question here is about the stamps themselves. Note the block of four of the 4-kop. Romanovs; they are overprinted with crossed swords and the words "FRATERNITY EQUALITY LIBERTY" in Russian. Without going into much detail, suffice it to say that most authorities consider them bogus. According to an article somewhere by the late Dr. G.B. Salisbury, he said that the No. 4 (20) April 1924 issue of "The Soviet Philatelist" under the editorship of F.G. Chuchin stated these overprints to be the work of Trachtenberg and others in Petrograd. The article went on to cite various authorities. It seems there is a consensus that some envelopes franked with these overprints went through the mails by favour. There are other stories that they were authorised by the Soviets at the Smolnyi Institute, were on sale for two days in 1917 and still honoured in 1918. They were supposed to have been sold for double the face value, with the extra money going to feed the patrolling revolutionary soldiers (Catalogue Spécial des Timbres de Guerre de Russie, Yvert & Tellier, Paris, 1920). The cover shown here does not really prove anything, but it is in the right time-frame with both cds and censor control markings It is interesting and comments are invited.

* * * * * * * * *

THE ACTIVITIES OF THE STOLOW BROTHERS IN THE RUSSIAN SPHERE

by Andrew Cronin.

Certain types of mystifying material keep turning up in our spheres of collecting and your editor has often been asked over the years to explain the significance and origin of such items. It was not possible to do so while the suspected instigators were still alive, but the field is now clear and the following comments should help to shed light on some puzzling material.

There apparently were two brothers, Julius and Harry Stolow, originally from Riga in Latvia. Your editor never met Harry, who was very active as a dealer in Munich after WWII. However, your editor knew Julius quite well some 30 years ago in New York City, where he ran the firm of J. & H. Stolow, including the Gold Medal Mail Auctions, a Wholesale New Issue Service, etc. He was a very likeable and charming person, who reminisced that, during their youth in Riga, his brother and he amused themselves by "creating" and applying mute cancellations to unused Romanov stamps. Of course, the result was that quite a few WWI "mutes" have never been identified by location to this day!

Both the brothers appear to have left Latvia and settled in Berlin, Germany during the 1920s. One sometimes comes across Soviet airmail covers sent to the firm in Berlin from Tashkent during that period. Julius was involved in a car accident in Berlin during the early 1930s and lost a leg. During that time, they were doing a fair amount of business with the Soviet Philatelic Association and, in buying quantities of the 1931 Dirigible Construction set, found that they had a surplus of the imperforate stamps. It appears that the bogus 11 1/2 line perforation was applied by them to even up the quantities, not only of that set but also of the succeeding North Pole airmails of that same year, as well as to "produce" fantail margins and imperforate-between varieties. It is ironic that this same 11 1/2 line perforation is also to be found on some values of the "Registered" set of Tuvan pictorials of April 1934.

With the rise to power of the Nazi Party in Germany in 1933, the brothers had to leave and Julius established himself in New York City. Together with the Wholesale New Issue Service, he also kept up his dealings with the Soviet Philatelic Association, which was later transformed into the Philatelic Department

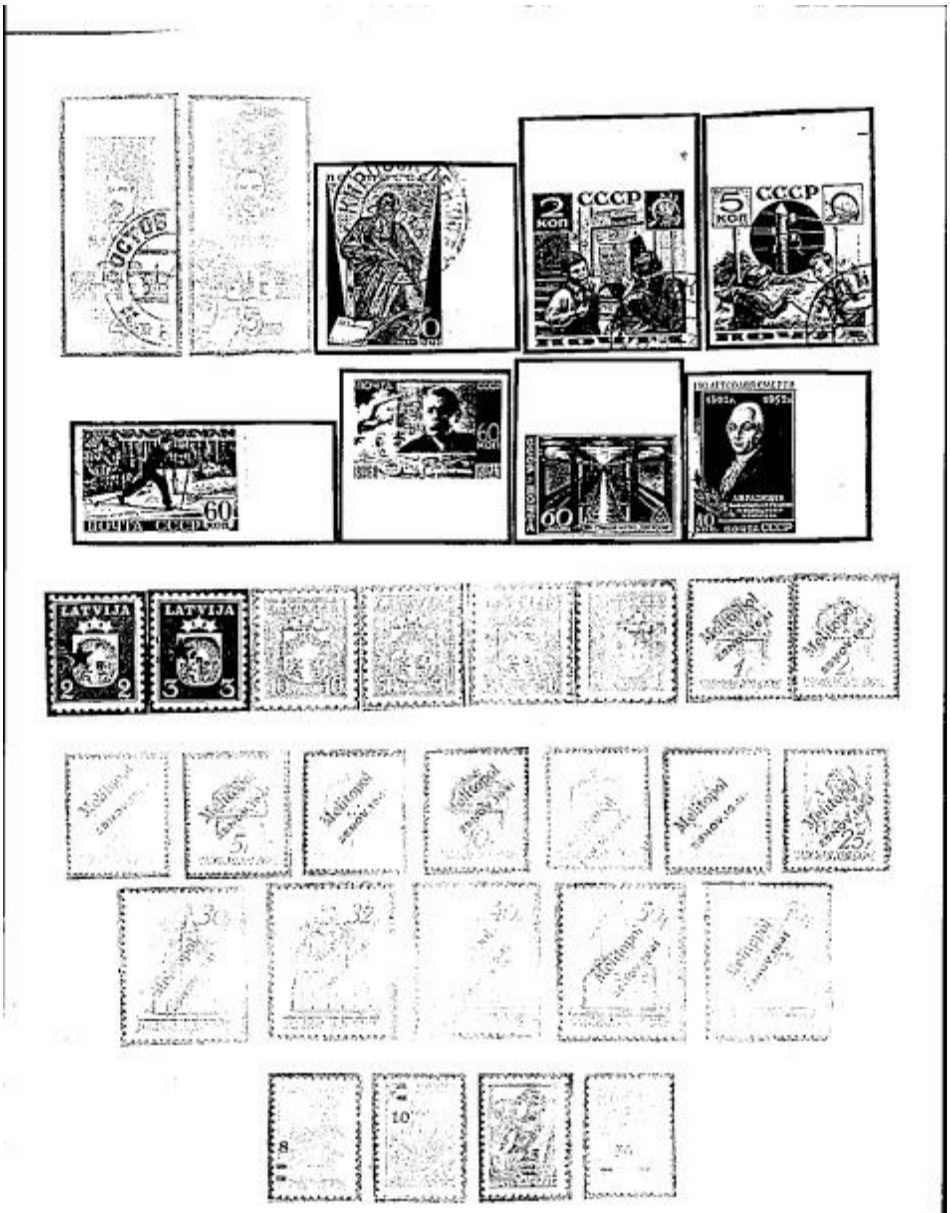
СССР
2 коп
СССР
5 коп
LATVIJA
LATVIJA

of "Mezhdunarodnaya Kniga". In his wholesale lists of new issues, Julius offered on at least a couple of occasions hitherto unrecorded "imperforate" varieties of Soviet stamps. It appears that the supplies he received from "Mezhdunarodnaya Kniga" sometimes contained a final horizontal or vertical row, with the last line-perforation missing in the margins, i.e. fantails. These were then trimmed and passed off as rare imperforates; an appalling case of philatelic vandalism, as fantails are interesting varieties in their own right. Examples of such trimming in the 1933-1952 period are shown in the first two rows on the previous page. These stamps **never** existed imperforate but, by the same token,Julius may not have been responsible for all the trimmed stamps featured here.

By the time the U.S. entered WWII on 7 December 1941, Julius had on hand some recently received new issues of Latvia, Hungary and the USSR. He decided to "expand" his stock by adding some overprints, as follows:-
(a) With the incorporation of Latvia into the USSR on 2 August 1940, he placed on his stocks of the Latvian Arms set an overprint consisting of a five-pointed star and the initials "L.P.S.R." (Latvijas Padomju Sociālistiskā Republika = Latvian SSR), in *red* on the 2s., 3s., 10s., 50s. and 1 lats, as well as in *black* on other copies of the 50s. value (see the previous page). As stated above, he believed in expansion!

(b) As a result of the Nazi attack on the USSR on 22 June 1941, he apparently heard that the Ukrainian town of Melitopol' / Melitopil' had been taken by Hungarian forces on 25 November. That gave him the excuse to "recycle" 14 recent Hungarian definitives (see the previous page). However, he did not realise that, in Hungarian usage, the year is always given first, then the month and finally the day. An investigation some time ago by the Russia / USSR Study Group in Germany specifically named his company as the sole source of these overprints.

(c) The port of Odessa was valiantly defended by Soviet forces in the BOB (WWII), but finally fell to German and Roumanian units on 16 October 1941. That gave him the excuse to recycle four Soviet definitives with new surcharges, namely 8/5 kop., 10/15 kop., 25/30 kop. & 50/60 kop. (see at the bottom of the previous page). They were purportedly issued during the "Siege of Odessa". The new rates made no sense and these surcharges also exist doubled and inverted!

Julius may have carried out other manipulations in our spheres of collecting and any additional information would be much appreciated. In fairness to him, it should be stated that the Russian field was not his sole target. He was also involved in bogus issues for the Republic of Indonesia, the Moluccas etc. etc.

* * * * * * * * * *

PHILATELIC SHORTS

Is there a question or point that you would like to put across to the readers? Is there an interesting stamp cancellation or cover that you would like to describe? Is there an item in your collection that could use some clarifying information or might there be some gems of wisdom that you could impart on some newly acquired item?

Share your questions, thoughts and wisdom in the confines of a couple of paragraphs with the rest of our readers!

Aşadar, ce facem cu aceste... reproduceri de falsuri? Păi bine, domnilor, nici măcar o serie de falsuri ca lumea nu sunteți în stare să oferiți, umblați cu copii după falsuri? (SIC!)

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2017/05/de-ani-de-zile-tot-spun.html

luni, 8 mai 2017

De ani de zile tot spun...

...că a se face investiții "grele" în mărcile românești mai noi de 1970 este una dintre greşelile pe care le fac de cele mai multe ori cei naivi.

Cel mai recent exemplu ni-l prezintă o vânzare făcută zilele trecute (cel mai probabil) de un negustor neamț. Obiectul vânzării: un lot de 500 de colițe poreclite "Nadia", din 1980. Click pe imagini pentru mărire.

Potrivit catalogului Michel, cota cumulată a colițelor este una ridicată: 7.500 euro! După vânzarea liberă la licitația de pe eBay, întregul lot a fost vândut cu modesta sumă de 112 euro, ceea ce înseamnă numai 0,015% din cota de catalog!

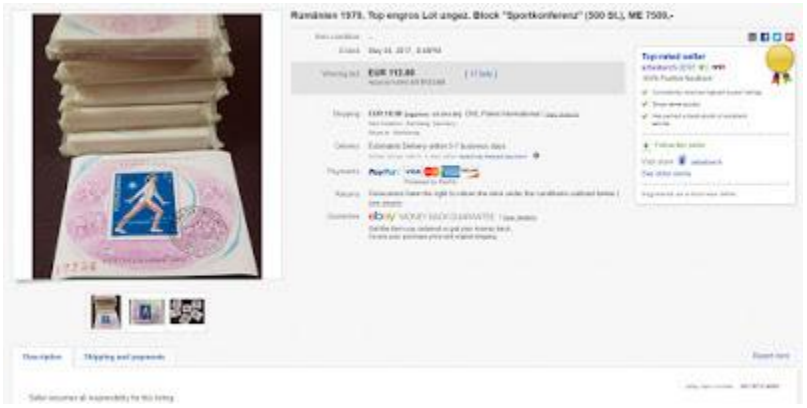

Desigur, la cantități mari prețurile vor fi întotdeauna mai mici, dar de această dată prețul final parcă a fost mai nesemnificativ ca niciodată.

Şi, desigur, nu o să reuşească nimeni să obțină la vânzare cotele din catalogul Michel , deoarece acestea sunt umflate (de curiozitate, faceți comparație între cota celor mai noi emisiuni din Germania (de exemplu) cu nominalul acestora (aşa cum sunt ele vândute de Deutsche Post). Iar aici este doar punctul de plecare, deoarece

prețurile realizate în licitații (chiar cele mari) se situează aproape întotdeauna sub nivelul cotelor de catalog (mai ales pentru stocuri şi colecții).

În opinia mea, acest preț final reprezintă şi un rezultat logic al saturării pieței cu produse speculative. **Faptul grav este că specula a fost făcută chiar de stat**, prin fosta societate de comerț exterior DECT Rompresfilatelia (am mai scris pe blog - acel contract de exclusivitate pentru distribuirea în străinătate a "nedantelatelor" de către stimatul domn Gerbl. Nu ştiu dacă firma lui mai are acum activitate, dar încă poate fi găsită ca menționată pe **Europages**.de. Pe **catalogul membrilor IFSDA** nu mai apare. Activitatea angrosistului a început în 1971, chiar de la punerea în circulație (sic!) a colițelor nedantelate Soiuz-Apollo.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/10/

Falsuri şi făcături

Nu există zi de verificare a noutăților apărute pe portalurile online în care să nu se întâlnească vreun fals sau vreo făcătură. Am să vă dau două exemple ca să ştiți de ce anume să vă feriți când "ieşiți" la cumpărături.

Primul exemplu: un plic ce pare falsificat aproape în întregime (click pe imagine pentru mărire).

La acest plic, francatura pare, la prima vedere, atractivă (mai ales pentru un colecționar nespecializat în mărcile ocupației franceze în Arad). Plicul are una dintre caracteristicile care "gâdilă" inconştientul colecționarului, îndemnându-l să facă o ofertă pentru că aspectul este unul frumos, estetic.

Când am văzut prima dată plicul pe internet mi-a sărit în ochi aspectul puțin nefiresc al ştampilei (pentru că urmăresc piese care poartă ştampile maghiare, acesta a fost primul detaliu la care m-am uitat). Am postat imaginea pe Gacebook, cerând şi opinia altor colecționari. Făcătura mi s-a confirmat, în sensul că supratiparele de pe mărci sunt falsificate. Astfel se conturează destul de clar modul în care s-a fabricat făcătura.

Pe un plic de epocă cu un antet din Arad (provenind probabil din vreo arhivă) s-au aplicat mai multe mărci cu supratiparul falsificat (imitând de fapt francaturile filatelice ralizate în epocă cu mărci originale). Desigur că nominalul nu are niciun fel de legătură cu vreun tarif. Apoi mărcile au fost anulate cu o ştampilă care pare falsificată, deoarece nu se potriveşte cu ştampila J folosită la Oficiul nr. 1 din Arad (ştampila aplicată pe acest plic are o amprentă care sugerează faptl că ar fi confecționată din cauciuc, dar ştemplurile originale au fost metalice). Pe verso, plicul poartă o ştampilă identică, dar pe corespondențele ciruclate efectiv acest

lucru nu se prea întâmplă.

Această "piesă" a fost oferită cu un preț modest. Este posibil ca natura ei să nici nu fi fost cunoscută de vânzător. De altfel aşa se şi răspândesc făcăturile de acest fel: ele se transmit din mână în mână de la şi către colecționari fără prea multe cunoştințe, înşelați de "frumusețea" plicului.

O altă categorie de făcătură (despre care am mai scris pe blog) se referă la FDC-uri fabricate (click pe imagine pentru mărire).

Este vorba despre aşa-zise FDC-uri purtând mărci din perioada domniei regelui Carol al II-lea.
Elementul care "trădează" piesa este ştampila "Bucureşti" care este dintr-un tip ce nu se regăseşte pe francaturile uzuale din perioadă (pentru că tocmai sunt în toiul cercetării mărcii uzuale "Carol II călare" şi am deja scanate peste o mie de exemplare am mai făcut o trecere în revistă a imaginilor).

Şi data din ştampilă poate fi un element, deoarece emisiunea a fost pusă în circulație în 1931, nu în 1932 (aşadar plicul numai FDC nu poate fi).

Mai există un element care mi se pare curios: toate aceste "FDC"-uri sunt mereu oferite de doar câțiva vânzători, unii din Anglia, ceilalți din Germania. Ori este vorba despre un stoc mai mare (realizat mai demult şi scos acum la vânzare cu picătura), ori sunt producții mai recente care urmăresc valorificarea unor serii cu şarnieră, cu gumă deteriorată ori cu alte defecte minore, pentru care nu există cerere pe piață (ca paranteză, multe mărci din această perioadă au cotele din cataloage puțin cam umflate, dacă se face o comparație cu frecvența ofertelor de pe piață).

Desigur că fiecare FDC întâlnit trebuie analizat separat, funcție de elementele pe care le are.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/09/

De ce au apărut culorile deplasate la colițele "Frăția de arme"?

La une dintre nenumăratele colițe vânturate săptămânal pe internet am observat un amănunt care mi s-a părut interesant şi pe care vreau să vi-l prezint şi vouă.

Colița "Frăția de arme" se poate întâlni relativ des având culorile imprimate cu

deplasări între ele, aşa cum este şi cazul acestei colițe la care culoarea vişiniu este destul de mult deplasată în jos ca să se suprapună cu aşa-zisul filigran galben-ocru de pe fundal.

Privind mai cu atenție zona unde cele două culori se suprapun, am observat acel amănunt interesant.

Culoarea galben-ocru pare a fi imprimată PESTE culoarea vişinie. Acest amănunt indică faptul că ordinea de imprimare a culorilor a fost: a) mărcile; b) fundalul galben-crom.
În cazul lipsei unor semne pentru efectuarea registrului culorilor (operațiunea de potrivire a poziției separațiilor de culoare) este evident că lipsa elementelor de control a determinat poziționarea defectuoasă a mărcilor una față de cealaltă.
Probabil că dacă ar fi fost prima dată imprimată culoarea galben-ocru, poziționarea celor două mărci ar fi fost mult mai facilă.
Poate că aceasta este de fapt cauza pentru care numărul colițelor la care se observă deplasarea relativă a culorilor este relativ mare. În acest caz este de la sine înțeles

că nu pot primi cote mai mari decât colițele care au o deplasare accentuată a culorilor, şi nu una de numai 2 mm.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/08/

marți, 23 august 2016

De ce e bine să ştii pe dinafară caracteristicile mărcilor poştale

Frunzăream mai devreme ofertele de pe eBay, dând peste o marcă care la prima vedere nu părea ceva deosebit, dar "oglinda" vizuală din memorie îmi spunea că ceva nu este în regulă (şi nu era vorba despre originalitatea supratiparului, deşi este o marcă la care supratiparul a fost destul de mult falsificat). Click pentru mărire.

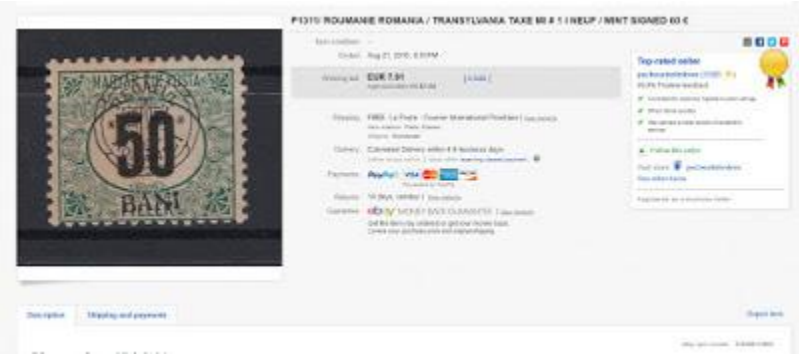

Pentru că "vânez" mărcile porto maghiare din primele emisiuni, ştiam că acestea au o dantelură caracterizată prin dinți mari şi rari (mai exact, aceste mărci sunt dantelate 11½×12 în pieptene sau 11½ în linie). Având în minte imaginea vizuală a acestor mărci, mi-a picat fisa asupra elementului care nu se potrivea: dantelura!

Supratiparul aplicat la Cluj pe marca porto maghiară de 50 fillér cu cifre negre a utilizat o marcă dintr-o emisiune mai târzie (cea din 1914), care are o altă dantelură, respectiv 15 în pieptene. Desigur, această marcă are şi un cu totul alt filigran. dar acesta nu este vizibil în fotografiile postate pe internet decât dacă marca este prezentată şi de pe verso.

Marca originală din emisiunea Cluj arată puțin altfel:

Desenul este identic, dar diferența de dimensiune a dinților dantelurii este evidentă. Perechea de mai sus prezintă o eroare constantă a supratiparului, ceea ce îi indică

originalitatea (cercul monogramei spart la orele 5 şi 11, precum şi eroarea caracteristică "IBANI").

Şi astfel ajungi la concluzia asupra originalității supratiparului de pe prima piesă, fără măcar să îl mai verifici. Desigur că în cataloage şi în studii ar trebui să existe o mențiune asupra existenței supratiparului fals aplicat pe marca porto din altă emisiune.

Publicat de Max Peter la 14:47

vineri, 19 august 2016

Aşa-zisele "locale Vajdahunyad" sunt doar nişte făcături ordinare puse pe piață de indivizi fără nicio moralitate

Am semnalat în repetate rânduri asemenea producții şi voi continua să o fac pentru a nu le permite unor persoane fără scrupule să acrediteze ideea că astfel de supratipare ar fi existat în realitate. Mai recent, supratiparele sunt "desenate" pe calculator ca imagini de tip bitmap, care sunt ulterior imprimate pe mărci comune maghiare cu ajutorul unei imprimante laser de birou. Pentru orice persoană care are cunoştințe minime de grafică nu este un secret că imaginile de tip bitmap sunt redate de orice imprimantă laser cu ajutorul unui rastru format din puncte cu diametrul variabil. Verificați, vă rog, captura de ecran de mai jos (click pentru mărire), care prezintă punctele de rastru cât se poate de clar.

Culmea este că astfel de "mărci locale" apar pe eBay oferite întotdeauna de aceleaşi şi aceleaşi persoane, făcându-mă să cred că există o probabilitate mare ca cei care vând făcăturile să fie aceleaşi persoane care le şi "produc". Detalii - în captura de ecran de mai jos (click pentru mărire).

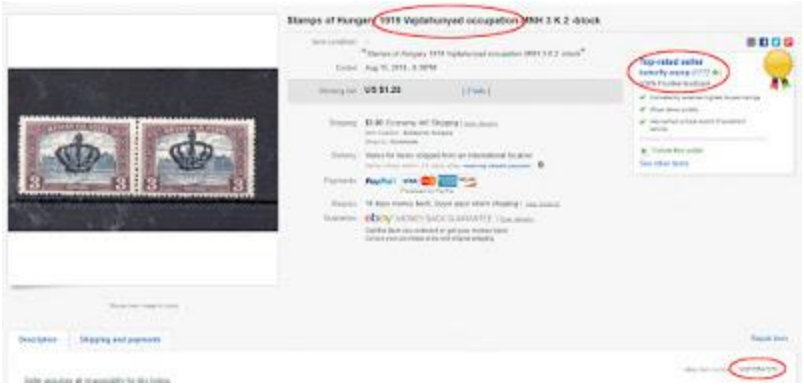

În cazul de față, ID-ul cu pricina este **butterfly-stamp** înregistrat în Ungaria.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/08/

duminică, 7 august 2016

Falsurile şi mirajul îmbogăţirii, sau cum arată o inginerie socială ieftină

Situația descrisă pe scurt se prezintă cam aşa: un vânzător oferă spre vânzare un fals ordinar (o caricatură) menționând în descriere numărul de catalog (însoțit de un semn de întrebare), cota atribuită de catalog originalului, apoi şi definiția "fals". Tradusă mai pe înțelesul tuturor, descrierea ar fi cam aşa: numărul de catalog 4 (oare aşa este, ori mă înşel eu?) cu valoarea de catalog de 55.000 de dolari, fals. Ce ar putea înțelege amatorul făcă o specializare pentru categoria de mărci din ofertă? Că vânzătorul nu este chiar sigur că piesa este falsă şi că, cine ştie, poate ar exista o şansă ca ea să fie originală (pentru amator constituie o necunoscută faptul că nu se cunosc decât doar câteva mărci de 81 parale pe fragment). Aşa că încearcă marea cu degetul şi bidează (nu ştiu dacă ați văzut vreodată fața unui amator de jocuri de noroc: sunt momente în care acesta pur şi simplu nu se poate abține). Click pe imagine.

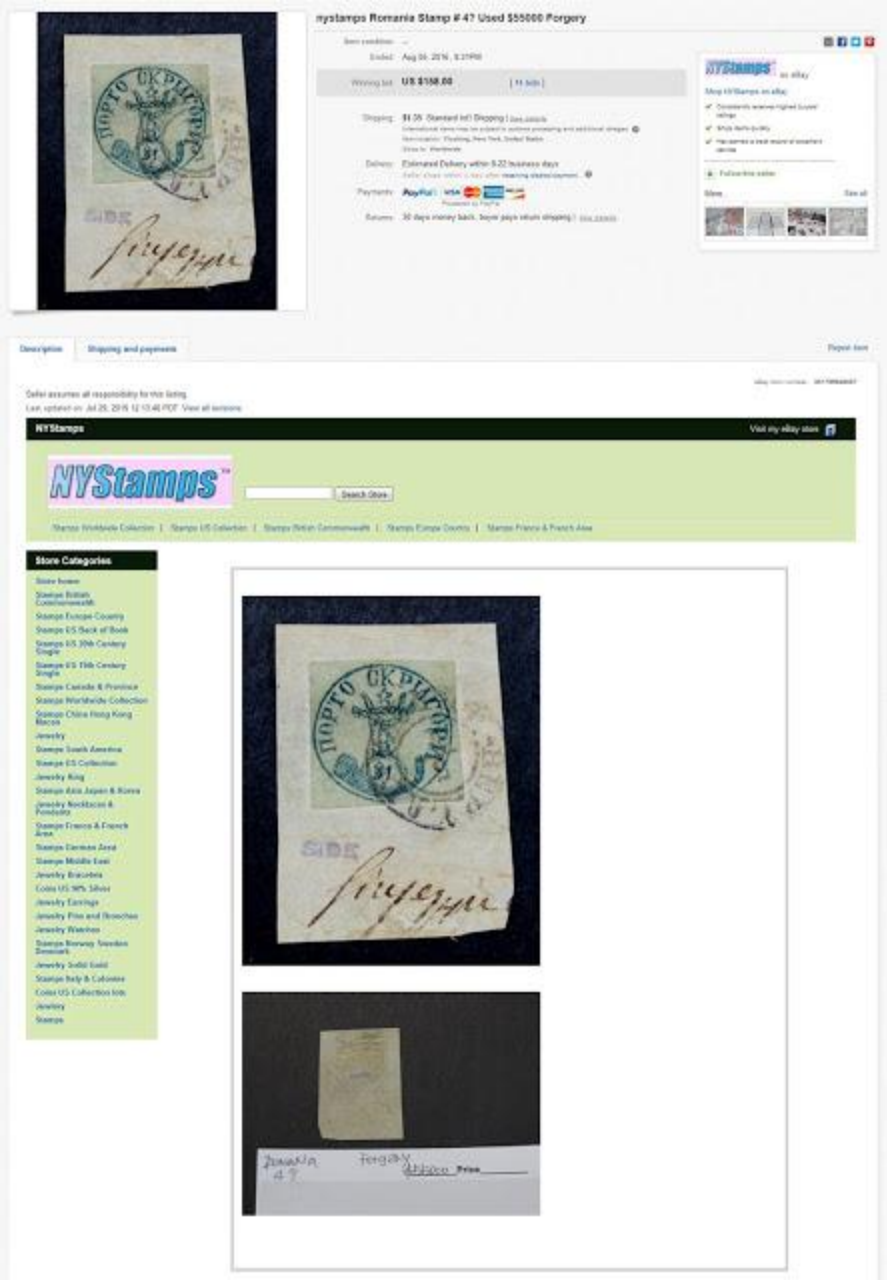

Pentru faptul că vânzătorul a inserat cuvântul "Forgery" în descriere, acesta nu poate fi culpabilizat. Întreaga responsabilitate este transferată în cârca potențialului amator, care nu încetează să se gândească: "şi dacă totuşi e bun, n-am trecut cumva pe lângă potul cel mare fără să fac nimic?". Aşa că bidează. Iar în final prețul caricaturii ajunge cel din prima imagine. Pentru că şi între fraieri există concurență, de ce să n-o spunem pe-aia dreaptă?

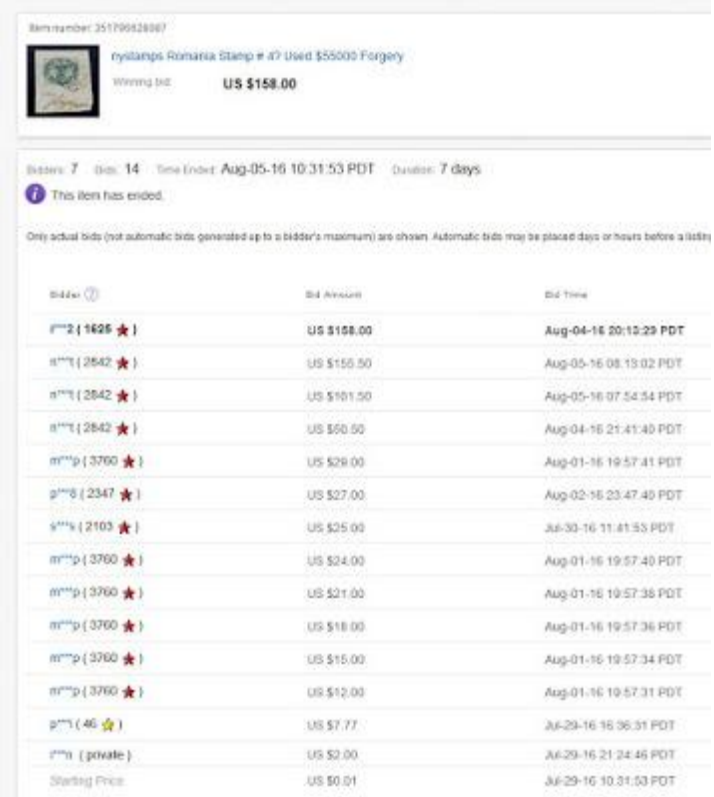

Publicat de Max Peter la 13:39

joi, 4 august 2016

Despre aşa-zisele eseuri ale uzualelor Ferdinand "cap mic" fără valoare nominală

Întâlnind pe un portal online lotul din imaginea de mai jos (click pentru mărire) mi-am adus aminte de o discuţie pe care am avut-o recent cu cineva care ţinea morţiş să mă lămurească cum stă treaba cu acestea.

Uzualele tip "cap mic" sunt cunoscute. Ele au fost puse în circulație treptat, pe parcursul unei perioade de mai mulți ani. Mai exact vreo șase (între 1920 şi 1925 inclusiv), deşi personal suspectez că există câteva tiraje care au continuat să se imprime inclusiv în 1926. Ele formează astăzi o "serie" doar într-o modalitate convențională, cauzată de obiceiul cataloagelor de a grupa mărcile cu un model similar pentru uşurința identificării.

Nu mai amintesc de faptul că unele valori care au avut o utilizare mai mare la francare (50 bani, 1 leu, 2, 3, 5 şi 6 lei) au fost tipărite, retipărite, regravate şi iar retipărite, aşadar astăzi este cât se poate de evident faptul că "seria" pe care o formează astăzi colecționarii este o definiție ad-hoc, deoarece în realitate uzualele tip "cap mic" constituie mai multe emisiuni.

Într-o discuție cu un alt colecționar pe marginea aşa-ziselor eseuri ilustrate în imaginea de mai sus, considerate de partenerul meu de dialog drept "sută la sută originale", acesta nu a reuşit să-mi explice de ce oare ele acoperă toată gama de culori şi nuanțe caracteristice mărcilor puse în circulație, odată ce este evident că la începutul imprimării uzualelor (în 1920) nu se cunoştea care va fi rezultatul la care se va ajunge în 1925-1926. Acesta este principalul motiv pentru care marea majoritate a specialiştilor consideră piesele definite ca eseuri ca având un statut discutabil.

Poate cineva să lămurească această problemă?

Publicat de Max Peter la 15:34

Amatorii sunt escrocați în continuare cu făcături ordinare

Despre acest gen de făcături am mai scris şi voi continua să scriu pentru că există în continuare atât colecționari mai puțin informați, cât şi profitori care speculează neştiința lor.

Un exemplu îl constituie "supratiparele" aplicate (probabil cu ajutorul unei imprimante conectate la un calculator) pe mărci maghiare cu scopul de a "emite" tot felul de aşa-zise emisuni locale care ar fi originare din toate regiunile foste sub guvernare maghiară. Click pe imagine pentru mărire.

Amănuntul (care s-ar putea să conteze într-un anumit moment) este că astfel de producții sunt comercializate mereu de aceleaşi ID-uri pe portalul eBay. Partea proastă e că uneori se mai găseşte şi câte un neaoş care să le preia şi să le ofere neinițiaților sub diverse etichete (probe, eseuri, neemise etc.).

Sfatul pe care îl dau oricărui cititor este unul radical: nu avansați nicio ofertă pentru piese pe care nu le cunoaşteți şi la care nu vă pricepeți. Iar dacă cereți sfatul cuiva, aveți grijă în cine vă încredeți.

Publicat de Max Peter la 12:34

marți, 2 august 2016

O carte poştală care ridică întrebări

Pe eBay, un negustor dintr-o țară a Europei Occidentale a desfăcut în cursul ultimelor două luni o colecție destul de bogată de întreguri poştale din mai multe țări, printre care şi un număr însemnat de întreguri poştale româneşti. Unul dintre loturile oferite a cuprins trei cărți poştale militare din Primul Război Mondial împreună cu o a patra piesă care a generat discuții în rândul amatorilor domeniului.

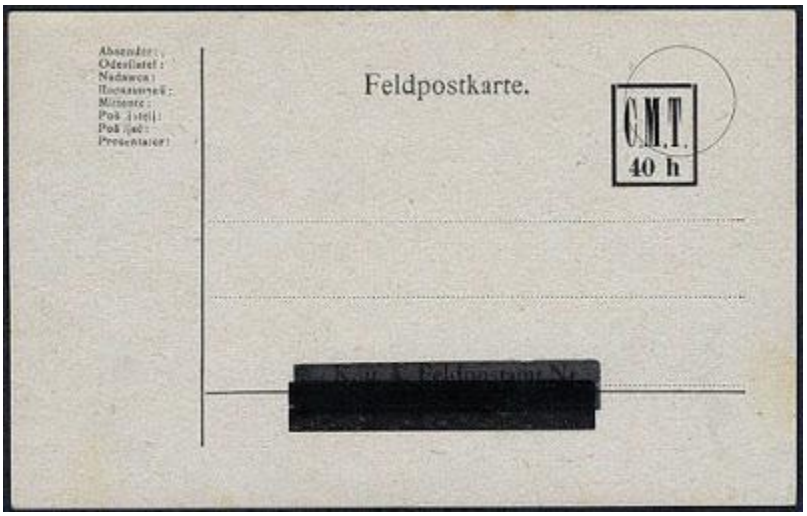

Este vorba despre un imprimat al unei cărți poştale de campanie austro-ungare pe care s-a aplicat - atenție - un supratipar tip CMT având şi o nouă valoare nominală, de 40 heller. Pentru colecționarii care nu ştiu, supratipare CMT manuale având trei valori nominale diferite au fost aplicate la finele Primului Război Mondial pe mărci uzuale şi porto austriece de către Comandamentul Militar Teritorial român din Pocuția (regiune aflată astăzi în componența Ucrainei).

Din câte îmi aduc aminte, nu am mai întâlnit o astfel de carte poştală, ci alta oarecum asemănătoare. Varianta cunoscută (şi catalogată de altfel în ultima lucrare publicată de ing. Emanoil Săvoiu) poartă supratiparul aplicat manual cu ajutorul unei ştampile, similar supratiparului aplicat pe mărcile uzuale şi porto austriece.

Această carte poştală poartă - după cum se poate observa - un supratipar în toată regula (imprimat cu ajutorul unui clişeu metalic). În plus față de varianta catalogată (care poate fi găsită în "Romanian Postal Stationery - Specialized Catalog 1870-1927" la pag. 230), această piesă mai prezintă şi o dublă acoperire a textului "K. u. K. Feldpostamt Nr." care lipseşte la versiunea catalogată.

Cel puțin două întrebări au fost puse de mai mulți colecționari, întrebări la care nu avem deocamdată un răspuns:

1. Există măcar o singură sursă care să ateste originalitatea acestei variante?
2. Dacă tot s-a pregătit un clişeu metalic cu care s-a supratipărit această carte poştală, de ce nu s-a utilizat acelaşi clişeu metalic şi la supratipărirea mărcilor?

Personal nu cunosc nicio sursă documentară a vremii care să menționeze existența acestei cărți poştale şi, până la proba contrarie, n-aş vrea să ne pomenim că este luată de bună doar pe baza unor legende, aşa cum am pățit deja cu mai multe aşa-zise emisiuni locale cu caracter dubios pe care tot încearcă să le valideze unele persoane interesate. De aceea, în opinia mea colecționarii ar trebui să trateze această carte poştală cu circumspecție.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/05/

luni, 23 mai 2016

Apar dovezi ale măgăriilor făcute de emitent la adresa colecționarilor români

În România au fost de-a lungul ultimelor treizeci de ani mai multe încercări de a se clarifica statutul unor plicuri "Prima zi a emisiunii" (aşa-numitele FDC-uri, "First Day Covers") care au fost întâlnite pe piața filatelică şi despre care colecționarii români fără contacte în străinătate nu ştiau mai nimic.

Adevărul este că s-a bănuit timp de mulți ani că anumite emisiuni de mărci poştale au "beneficiat" de FDC-uri imprimate şi confecționate în străinătate şi care au fost comercializate exclusiv de către negustori străini, neajungând în țară la colecționarii români decât în mod accidental. Înainte de 1990, cei care au avut ocazia de a intra în posesia unor astfel de "piese" au preferat să nu facă "valuri" pentru că o potențială reacție a autorităților era imprevizibilă, iar oamenii nu intenționau să aibă probleme.

Cu toate acestea, în cercurile inițiaților se ştia foarte bine că statul (prin DECT Rompresfilatelia - firmă de comerț exterior specializată în comerț filatelic)

încheiase contracte de exclusivitate cu mari angrosişti străini. Un prim astfel de contract a fost încheiat cu un negustor neamț, Gerbl pe nume, care a primit libertatea de a propune anumite emisiuni şi anumite categorii de piese filatelice pentru a fi incluse în planul de emisiuni româneşti, dar care a şi beneficiat, concomitent, de numeroase facilități comerciale, incluzând aici şi un monopol deplin asupra comercializării anumitor emisiuni noi de mărci poştale şi/sau de colițe, monopol cu o durată de până la câteva luni în care exportatorul român nu punea acele emisiuni în vânzare, văduvindu-i în mod evident pe colecționarii autohtoni.

Ulterior, printr-un "concubinaj" între câțiva mari angrosişti de mărci poştale şi editorul catalogului german Michel (denunțat în repetate rânduri de colecționari) emisiunile asupra cărora s-a extins monopolul angrosiştilor au "beneficiat" de cote de catalog foarte ridicate. Aceeaşi mişcare s-a petrecut în mai multe țări din Europa de Est (putându-se da ca exemple Ungaria şi Bulgaria, în afara României).

În România, primele emisiuni "supuse monopolului" au fost colițele nedantelate începând cu "celebrele" Soiuz şi Apollo din 1971, cu tiraje mult mai mici decât numărul abonaților permanenți înscrişi în România. Aceste colițe, precum şi cele din anii următori (menționez alte două "celebrități": "Lupoaica", respectiv colița "Nadia") au devenit mijloacele unei specule nesimțite, ale cărei victime au fost simplii cetățeni dornici să îşi pună în clasoare toate emisiunile emise cronologic. Probabil că grosul profitului a revenit negustorilor străini, dar este aproape sigur că şi DECT Rompresfilatelia şi-a tras partea.

Revenind la FDC-uri, pentru anumite emisiuni sau tematici (care au avut o "priză" mai mare în Occident) plicurile au fost imprimate în străinătate, utilizându-se machete realizate de graficieni străini. Pentru plicurile mai vechi nu se cunoaşte cum s-au confecționat. Teoretic există două alternative:
- plicurile au fost imprimate în străinătate, fiind trimise ulterior în țară pentru echiparea cu mărci şi pentru ştampilare;
- plicurile au fost confecționate în totalitate în străinătate de către angrosiştii amintiți mai sus, aceştia primind odată cu mărcile exportate din România inclusiv un număr de ştempluri "prima zi".
Practica imprimării în străinătate a plicurilor nu s-a încheiat în 1990, ea continuând

şi după aceea.

La proxima licitație a casei germane DBA cu numărul 3 (Deutsche Briefmarken AG 3rd Auction) planificate a se desfăşura începând cu 28 iunie a.c. vor fi oferite numeroase machete pentru plicuri "prima zi" din anumite teme, printre ele numărându-se şi machete destinate unor emisiuni româneşti.
Proveniența acestor machete ar putea fi arhiva imprimeriei în care s-au confecționat plicurile necesare FDC-urilor din mai multe țări.

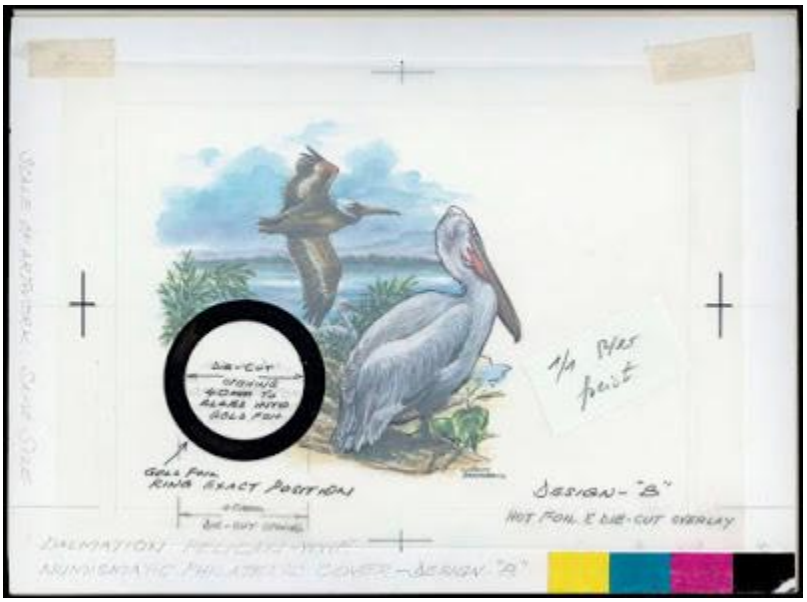

Machetă din 1984 (click pe imagini pentru mărire). Personal nu am văzut produsul finit, îi rog pe colegii care ştiu dacă aşa ceva s-a găsit de cumpărare şi în România. Macheta este descrisă astfel: ***«1984, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Krauskopfpelikan" in Farbe für den offiziellen WWF Numisbrief "Krauskopfpelikan" (Pelecanus crispus) aus Rumänien auf Karton in der***

Gesamtgröße 242x177 mm von dem Künstler Gordon Drummond/Großbritannien.»

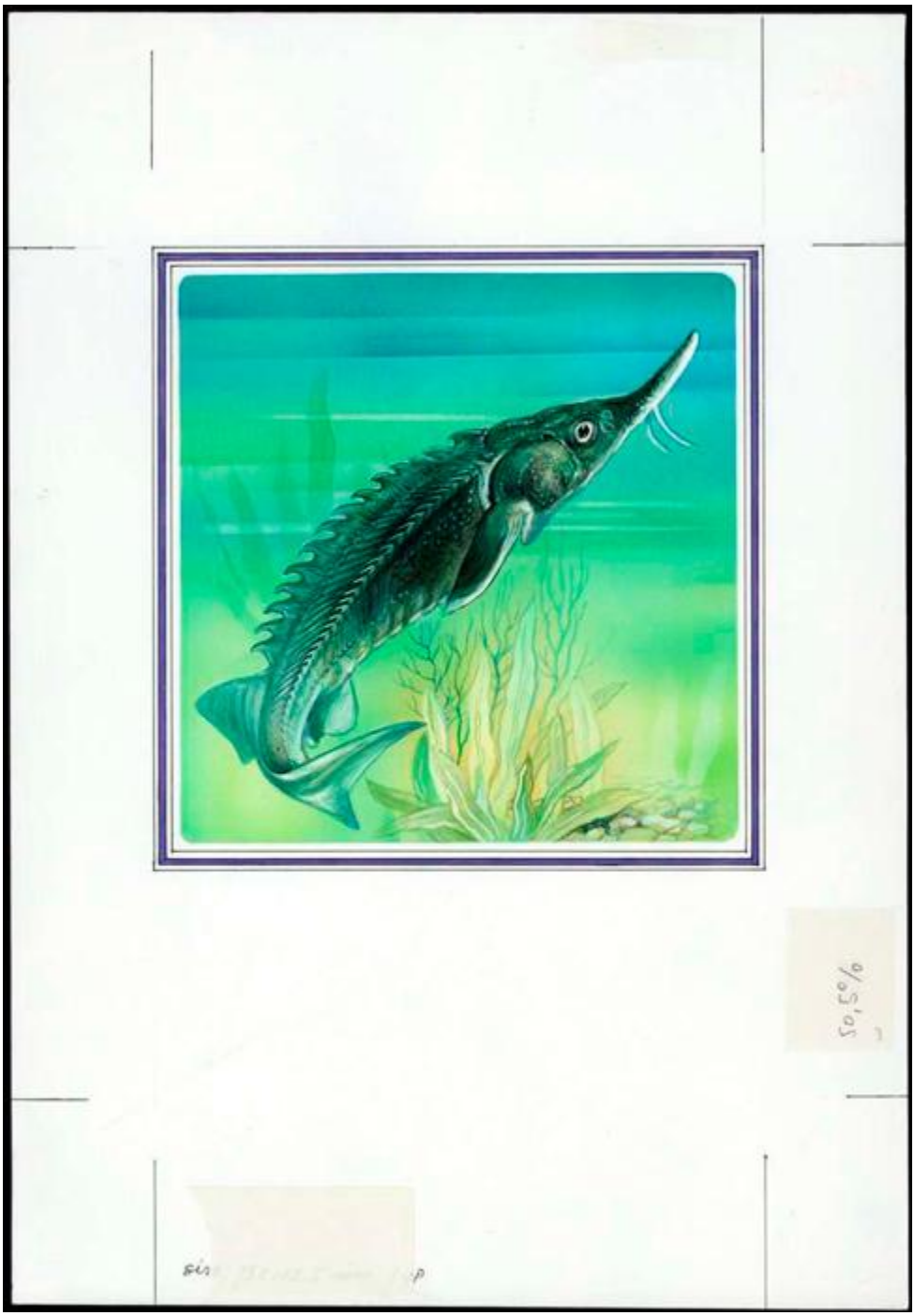

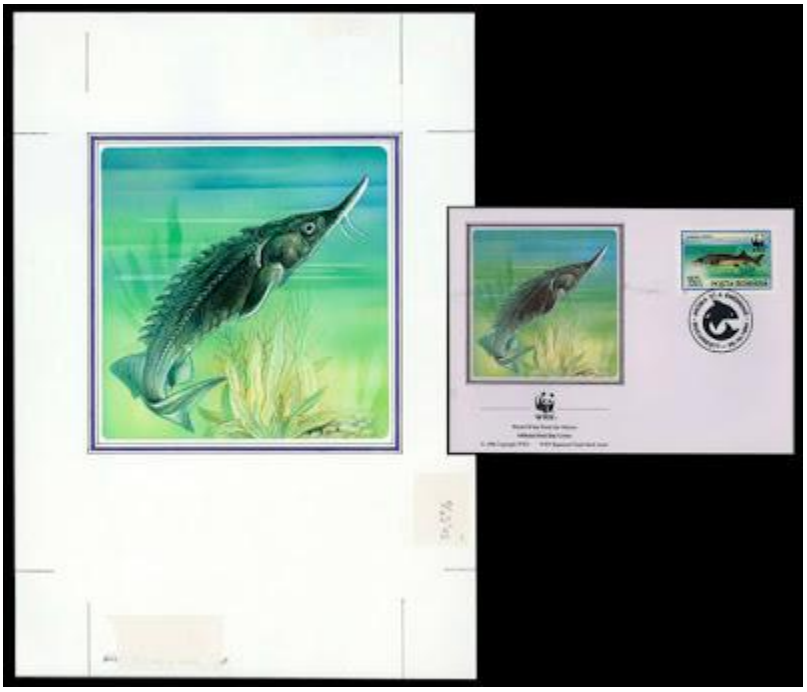

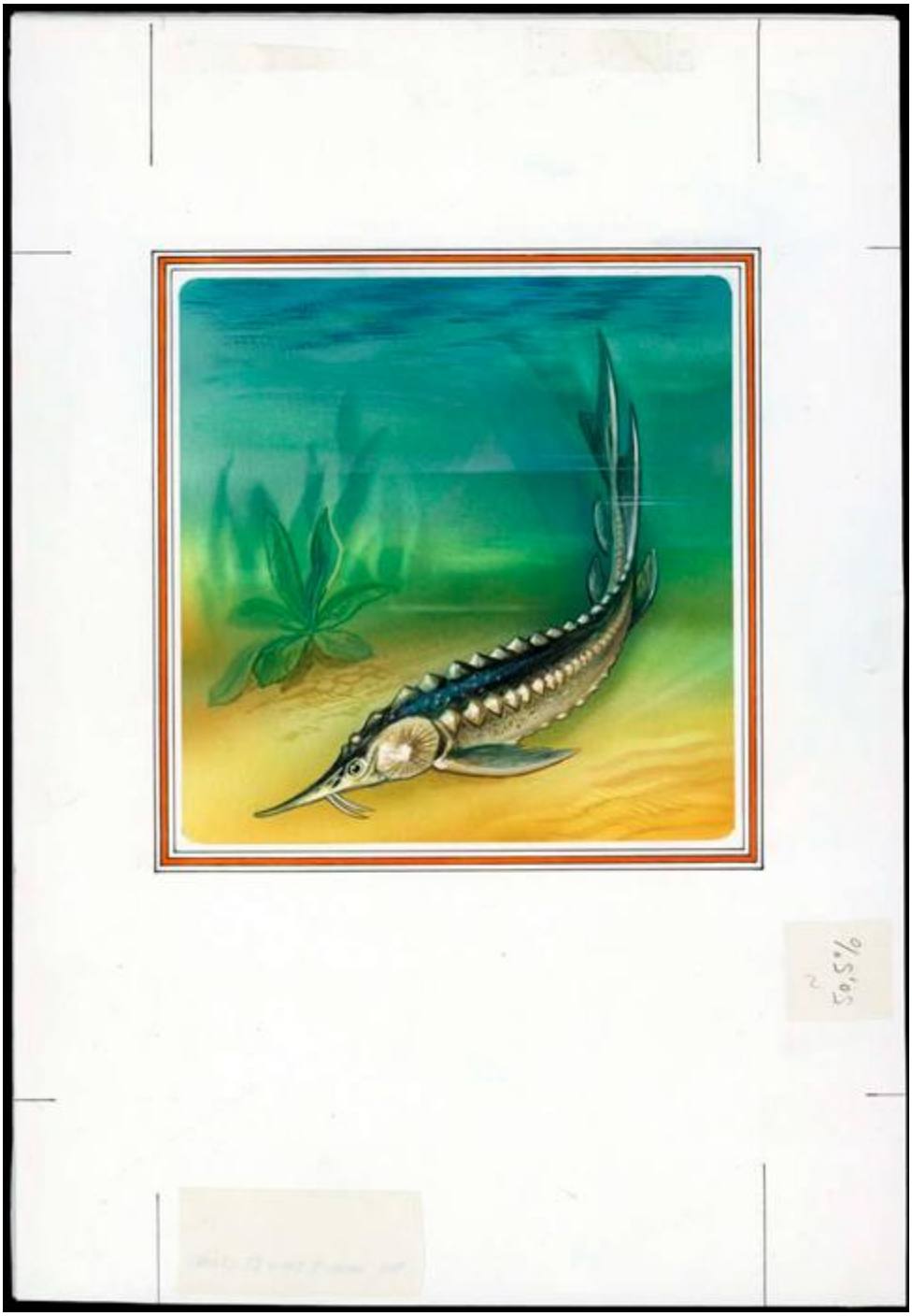

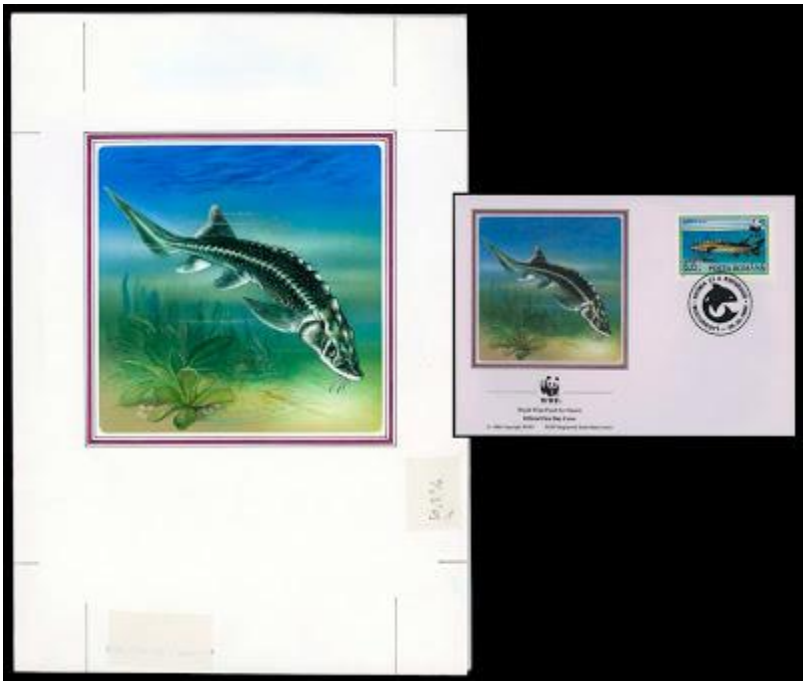

Aceste patru machete au fost destinate FDC-urilor emisiunii "Sturioni", aşa cum se vede în cele patru perechi de ilustraţii de mai sus. Din nou este vorba despre o tematică având priză mai mare, mărcile fiind emise sub auspiciile WWF.

Cele patru machete sunt oferite în loturi separate, descrierea lor fiind următoarea:

• «1994, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Sterlet" in Farbe für den offiziellen WWF Ersttagsbriefumschlag "Sterlet" (Acipenser ruthenus) aus Rumänien mit der Wertstufe zu 150 L. auf Kartonpapier in der Gesamtgröße 216x310 mm von dem Künstler Gyula Laszlo Vasarhelyi/Ungarn, der auch die Originalmarken der WWF Ausgabe entworfen hat!»

• «1994, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Waxdick" in Farbe für den offiziellen WWF Ersttagsbriefumschlag "Waxdick" (Acipenser gueldenstaedti) aus Rumänien mit der Wertstufe zu 280 L. auf Kartonpapier in der Gesamtgröße 216x310 mm von dem Künstler Gyula Laszlo Vasarhelyi/Ungarn, der auch die Originalmarken der WWF Ausgabe entworfen hat!»

• «1994, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Sternhausen" in Farbe für den offiziellen WWF Ersttagsbriefumschlag "Sternhausen" (Acipenser stellatus) aus Rumänien mit der Wertstufe zu 500 L. auf Kartonpapier in der Gesamtgröße 216x311 mm von dem Künstler Gyula Laszlo Vasarhelyi/Ungarn, der auch die Originalmarken der WWF Ausgabe entworfen hat!»

• «1994, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Baltischer Stör" in Farbe für den offiziellen WWF Ersttagsbriefumschlag "Baltischer Stör" (Acipenser sturio) aus Rumänien mit der Wertstufe zu 635 L. auf Kartonpapier in der Gesamtgröße 216x314 mm von dem Künstler Gyula Laszlo Vasarhelyi/Ungarn, der auch die Originalmarken der WWF Ausgabe entworfen hat!»

De această emisiune este legată încă o poveste, ne-au transmis sursele noastre. Din tirajul total al emisiunii, circa 80% au reprezentat mărci preobliterate şi vândute în bloc (la un preț per bucată absolut derizoriu) UNUI SINGUR NEGUSTOR! De bună seamă că acesta a şi putut, dar a şi avut interesul să manipuleze prețul seriei pe piață. Povestea ar fi făcut obiectul unui raport detaliat în urma unui control efectuat la Romfilatelia, raport care propunea întocmirea unei plângeri penale împotriva câtorva funcționari, dar care nu s-a soldat cu vreo urmare din cauza unui vechi ordin al unui ministru al Poştelor şi Telecomunicațiilor de prin anii '70

(referitor la comercializarea la export a mărcilor poştale), ordin care era încă în vigoare la data încheierii contractului de vânzare, nefiind abrogat.

Aceasta este o altă emisiune realizată tot sub auspiciile WWF ale căror machete sunt realizate de artişti din străinătate. Descrierile celor patru loturi sunt următoarele:

• «2006, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Eurasischer Löffler" in Farbe für den offiziellen WWF Ersttagsbriefumschlag "Eurasischer Löffler" (Platalea leucorodia) aus Rumänien mit der Wertstufe zu 80 Bani auf Kartonpapier in der Gesamtgröße 325x270 mm von den Künstlern Jaromír und Libuše Knotek/Tschechien.»

• «2006, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Eurasischer Löffler" in Farbe für den offiziellen WWF Ersttagsbriefumschlag "Eurasischer Löffler" (Platalea leucorodia) aus Rumänien mit der Wertstufe zu 80 Bani auf Kartonpapier in der Gesamtgröße 325x269 mm von den Künstlern Jaromír und Libuše Knotek/Tschechien.»

• «2006, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Eurasischer Löffler" in Farbe für den offiziellen WWF Ersttagsbriefumschlag "Eurasischer Löffler" (Platalea leucorodia) aus Rumänien mit der Wertstufe zu 80 Bani auf Kartonpapier in der Gesamtgröße 325x270 mm von den Künstlern Jaromír und Libuše Knotek/Tschechien.»

• «2006, Original von Hand gemaltes Kunstwerk "Eurasischer Löffler" in Farbe für den offiziellen WWF Ersttagsbriefumschlag "Eurasischer Löffler" (Platalea leucorodia) aus Rumänien mit der Wertstufe zu 80 Bani auf Kartonpapier in der Gesamtgröße 325x270 mm von den Künstlern Jaromír und Libuše Knotek/Tschechien.»

Aceasta este o emisiune mai nouă, de acum zece ani. Este posibil ca numai plicurile să se fi imprimat în străinătate, iar echiparea şi ştampilarea lor să se fi făcut de către Romfilatelia. Dacă este cineva care cunoaşte detalii îl rog să ne spună.

Ca fapt divers, fiecare dintre machetele prezentate mai sus are un preț de strigare la licitație de câte 200 de euro.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/04/

vineri, 29 aprilie 2016

Nu mai scăpăm de falsuri!

Pe unde te duci, cum te întorci mai dai peste câte-un fals! Aproape că nu există zi să nu apară pe vreun portal de licitații măcar un singur fals al unei mărci româneşti.

Astăzi am dat peste un fals "clasic" dacă pot spune aşa, al valorii mari de la emisiunea Silistra din 1913. Ochiul format cât de cât aprinde beculeţul de alarmă când sesizează că dantelura mărcii nu este C (pe laturile orizontale dinţii sunt mai rari). Apoi se observă şi restul caracteristicilor: frunzele din dreapta-jos nu au conturul bine realizat, iar cadrul oval al centrului lipseşte în partea superioară. Mai este în plus şi execuția proastă a desenului.

Lucrând cu "materialul clientului", vă invit să faceți singuri comparația între fals (sus) şi original (la mijloc jos).

ROMANIA
1913
2 L
POSTA

POSTA
GARA DE NORD

Publicat de Max Peter la 11:55

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/03/

marți, 8 martie 2016

Colecționarii particulari propun refacerea legislației referitoare la patrimoniul cultural mobil separat pentru fiecare categorie de obiecte

De unde provin mărcile şi piesele poştale?

Statutul mărcilor poştale a fost clar: ele au reprezentat încă de la inventarea lor o chitanță prin care expeditorul unei trimiteri poştale dovedea plata contravalorii transportului acelei trimiteri.

Nimeni, în nicio țară din lume nu a fost reglementat (din 1840 până astăzi) statutul acestor obiecte folosite (pentru necunoscători - statutul timbrelor ştampilate). Ce s-

a întâmplat cu ele? Păi zeci de generații au aruncat la gunoi cu o desăvârşită nepăsare toate corespondențele pe care le-au primit. Şi acest lucru l-a făcut şi îl face şi astăzi toată lumea!

Chiar şi cei mai îndârjiți partizani de astăzi ai includerii tuturor timbrelor ca obiecte ale patrimoniului mobil au aruncat cu nepăsare, de-a lungul anilor, corespondențele primite. Şi ei, şi actuala lor familie, dar şi celelalte rude ale lor, chiar şi părinții, unchii şi mătuşile, bunicii şi străbunicii - pe scurt tot arborele lor genealogic din 1840 şi până astăzi!

Dintre cele mai valoroase timbre româneşti vechi, proporția celor care au ajuns la gunoi din cauza nepăsării generale este relativ uşor de estimat. Cel puțin pentru Capetele de bour din prima emisiune, a trebuit să muncească un neamț vreo 20 de ani ca să facă inventarul pieselor rămase (în jur de 800 de bucăți, fotografiate şi fiecare având "pedigree"-ul, descrise calitativ), că pe funcționarii români nu i-a interesat NICIODATĂ subiectul. Dacă vrea cineva să mă contrazică, îl invit să îşi expună public arhiva de scrisori a familiei strânsă în ultimii 150 de ani.

În ciuda acestei atitudini indiferente şi a nepăsării a multor generații, o mână de nebuni (puțini raportați la totalul populației) s-a trezit că merită să umble prin gunoaiele celorlalți ca să recupereze timbrele folosite şi corespondențele vechi, aruncate la gunoi. Pe majoritatea le-au luat, le-au decupat de pe scrisori şi le-au "spălat" (adică le-au dezlipit de pe fragmentele de scrisori).

Până prin 1948 specialiştii estimează că s-au salvat astfel din gunoaie peste o sută de milioane de timbre. Dar activitatea "salvatorilor" a continuat şi mult timp după aceea, şefii punctelor de colectare (vechile DCA-uri) ajutându-i şi contribuind astfel la salvarea unor cantități însemnate de timbre care, altfel, ar fi ajuns la topitoriile fabricilor de hârtie.

Tare mi-ar plăcea să-i văd pe unii domni porniți împotriva filateliştilor dacă ar fi în stare să spele (dezlipească) de pe fragmente câteva mii de timbre, să le usuce, să la calce frumos şi să le facă apte de a intra într-un clasor. Pentru că aceşti domni nu realizează ce volum de muncă au depus "salvatorii" pe care vor să-i mai şi mazilească pe deasupra! Şi culmea este că şi astăzi aceiaşi domni aruncă cu

nepăsare la gunoi un plic care poartă timbe pe el!

A doua sursă a timbrelor: statul care a acționat ca un escroc

Este vorba despre timbrele ştampilate pusă în vânzare special pentru filatelişti de stat prin intermediul Poştei.

Perioada de după 1948 a fost una păcătoasă rău pentru colecționari, din cel puțin trei motive:

1. Statul a schimbat treptat natura de chitanță a timbrelor într-un mijloc de propagandă şi un mijloc de speculă în dauna colecționarilor. În afara emisiunilor uzuale (care erau destinate aproape exclusiv pentru utilizarea pe corespondențe), timbrele din emisiunile aşa-zise tematice au ajuns să fie speculate la propriu chiar de statul însuşi: pe de o parte, pentru utilizarea pe corespondențe nu se utilizau toate mărcile poştale, ele neputându-se achiziționa decât dela câteva magazine filatelice, pe de altă parte, un procent însemnat al tirajelor emisunilor de timbre a fost ştampilat de complezență (iar uneori aplicându-i-se ştampile chiar din tipografie - aşa-numitele preobliterate). Încă din anii '50 filateliştilor li s-au băgat pe gât cunoscutele "plicuri filatelice" (practica mai există şi astăzi).

2. Din timbrele mai vechi, firma specializată a statului a început să cumpere diverse cantități de la "salvatori" aranjate în pachețele de câte 100 de bucăți, realizând "sortimente" care luau calea exportului. În acelaşi timp însă, cetățeanului de rând îi era interzis să trimită orice fel de timbru în străinătate (se puteau face totuşi "schimburi filatelice" reglementate în mod strict, la început prin Banca Națională, iar mai târziu printr-un birou special creat în cadrul Asociației Filateliştilor (asociație care a fost întotdeauna condusă de funcționari sau politruci numiți de stat).

3. Cea mai mare escrocherie realizată de stat pentru a "jumuli" proprii cetățeni este imprimarea aşa-ziselor "reimpresiuni" ale timbrelor epuizate la vânzare, reimprimări care au fost ştampilate în masă şi care au fost destinate exclusiv colecționarilor. Practica aceasta a început în anii '50, continuându-se chiar şi după 1990!

În ce a constat escrocheria? Timbrele au fost întotdeauna bunuri de valoare, datorită valorii nominale înscrise pe ele. Plecând de aici, Poşta Română trebuia să raporteze Uniunii Poştale Universale deciziile de lansare a fiecărei serii de timbre împreună cu tirajul în care aceasta a fost imprimată.
Aceste informații (o parte fiind preluate în unele cataloage filatelice internaționale mai serioase) sunt complet eronate. Astăzi nu se mai poate determina tirajul real al majorității seriilor de timbre pentru o perioadă de peste 40 de ani (faceți o paralelă cu o subscripție publică de acțiuni: scrii în prospectde emisiune 1 milion de acțiuni, dar tu vinzi 3!). Mai mult, sfidând orice regulă impusă de Uniunea Poştală Universală, unele serii (denumite "uzuale") au fost categorisite în deciziile de punere în circulație ca având "tiraj nelimitat".
Timp de mulți ani, aceste timbre gata ştampilate s-au comercializat prin puținele magazine filatelice la o anumită fracție din contravaloarea nominalului.

A treia sursă de timbre: tot statul, tot pe post de escroc

Este vorba de timbrele neştampilate mai noi de anul 1947, care nu se puteau cumpăra (în serii complete) decât din magazinele filatelice (timp de peste 40 de ani unele timbre nu au fost niciodată distribuite la oficiile poştale pentru a fi utilizate pe scrisori - chipurile pentru "a nu se face speculă"!).
Colecționarii le cumpărau ca să aibă colecția "la zi", numai că odată cu timbrele, ei cumpărau şi serviciul poştal aferent nominalelor respective. Păstrându-le nefolosite, statului îi rămâneau sume de bani picate din cer, practic!
Chiar şi astăzi, cine are curiozitatea să verifice la Romfilatelia SA anunțurile de lansare a câte unei serii de timbre poate să vadă, diferențiat, cantitățile de timbre distribuite la Poştă pentru francare, în raport cu restul tirajului păstrat "în scop filatelic".

Care este escrocheria? Păi este cea mai profitabilă afacere din România! Tipăreşti timbre cu un preț de cost de cîțiva bani, pe care le vânzi apoi cu valoarea nominalului (care uneori este apreciabilă, putând ajunge şi la 15 lei bucata - un set anual complet nu şi-l poate permite decât o mică parte a colecționarilor din cauza costului de vânzare ridicat).

Din această cauză un număr din ce în ce mai mic de colecționari au încetat să

cumpere produsele speculative ale societății comerciale de stat şi să se îndrepte către timbrele mai vechi, care sunt şi mai multe (culmea!), şi mai ieftine.

Poziția actuală a unor funcționari şi necesitatea modificării legislației

În decursul activității mele de colecționar (care depăşeşte 45 de ani) m-am lovit de multe atitudini şi am văzut multe situații. Nu am făcut niciodată caz de aceasta, pentru că este un domeniu de activitate care nu este considerat meserie şi pentru care nu există nicio formă de şcolarizare. Trebuie totuşi - ca să fiu cinstit cu mine însumi şi ca să respect totodată atât cititorii fideli, cât şi restul filateliştilor - să subliniez câteva lucruri:

1. Legislația actuală, în vigoare, a fost adoptată fără măcar să se ceară o simplă opinie din partea Federației Naționale. Membrii săi nu sunt o adunătură de oameni necioplți, necitiți şi fără studii, aşa cum au încercat să insinueze unii funcționari din instituții de stat, dându-şi cu părerea într-un domeniu în care cel mai adesea nu au niciun fel de expertiză.
La nicio facultate nu se studiază materia (sau cursul) "filatelie"! Cu toate acestea, există colecționari care, pentru domenii punctuale, sunt capabili de realizarea unor studii istorice la cel mai ridicat nivel ştiințific, iar câțiva au publicat volume sau studii în domenii virgine, neabordate de nimeni niciodată. Nu vreau să par lipsit de modestie, chiar şi seria mea de articole (publicate pe acest blog) referitoare la metodica studiului sunt unice în literatura românească.

2. Din păcate, poziția actuală a oficialilor față de Federația Națională a rămas aceeaşi, şi anume de a o ignora cu desăvârşire, chiar dacă preşedintele acestei organizații este singurul expert român acceptat şi acreditat ca membru deplin al Asociației Internaționale a Experților (ca să fii membru acolo dai un examen la acelaşi nivel cu cel al unui doctorat).

3. Solicitările făcute mai pe față sau mai voalat de către unii funcționari de a se interzice total activitatea colecționarilor, de a se inventaria şi cataloga tot, de a se clasa nu ştiu ce şi de a se interzice comerțul şi multe altele sunt făcute - de cine credeți - de cei care, ei împreună cu tot arborele lor genealogic din ultimii 150 de ani au aruncat la gunoi valori potențiale enorme! Să nu vă supărați pe mine, dar în

altă parte această atitudine ar putea fi denumită fățărnicie. Dacă s-ar fi gândit cineva să facă în mod organizat recuperarea timbrelor folosite, n-aş fi scris aşa ceva.

4.Prin topirea la grămadă, timp de zeci de ani, a mii de tone de arhivă provenite de la mii de instituții, entități şi organe ale administrațiilor locale şi centrale FĂRĂ a se face o selecție a corespondențelor purtând timbre este nominalizată încă una dintre sursele de pierdere a unor valori importante.
În unele ministere există reglementări foarte precise referitoare la nomenclatorul de păstrare a documentelor pe tipuri şi categorii, pe termene definite strict, iar selecționarea arhivelor se face după criterii stricte, clare şi precise. În alte locuri nu există niciun fel de reglementare, iar Legea arhivelor este (cel mai adesea) ignorată. Dar şi din această lege lipseşte orice referire specifică pentru timbre.

Ideea este că nu este normal ca legislația să privească numai obiectele deținute de particulari, dar restul surselor (majoritatea de la instituții ale statului) să nu fie cuprinse în nicio reglementare.

4. Punerea tuturor colecționarilor în aceeaşi oală. Pentru acest subiect m-am hotărât să rezerv un punct separat.

Globalizarea: un fenomen voit sau cauzat de neştiință?

Filateliştii au constatat că legislația în vigoare este una şi aceeaşi, identică pentru oricare dintre bunurile mobile considerate ca potențiale obiecte de patrimoniu.

Acest lucru nu îl consider ca fiind unul normal, pentru că însăşi natura fiecărei categorii de obiecte ar impune reglementări diferențiate.

Timbrele nu au nimic în comun cu numismatica. Ele nu se pot "fura" din situri arheologice!

Timbrele au o istorie relativ recentă, apariția lor petrecându-se abia în 1840. Chiar

de la începutul istoriei lor, toate timbrele au fost atent catalogate şi inventariate, solicitându-se chiar informări oficiale de la administrațiile poştale referitoare la existența unor timbre. Datorită acestui lucru, pe marginea timbrelor nu se pot face studii filozofice, că nu sunt tăblițele de la Sinaia. Fiecare timbru din lume, din orice țară şi din orice perioadă poate fi descris în jumătate de rând: numele catalogului de referință, numărul de ordine al acestuia şi starea piesei (ştampilat sau neştampilat). Atât şi nimic în plus!

Lucrurile chiar ar fi fost mult mai simple şi (dacă stau şi mă gândesc bine) mulți bani plătiți pentru operații birocratice fără rost nu ar fi ajuns să fie cheltuiți.

În opinia mea (şi nu sunt singurul care o împărtăşeşte), legislația este necesar să fie diferențiată pentru fiecare categorie de bun mobil.

Actualele norme de clasare sunt complet aiuritoare şi total nepotrivite pentru timbre. Mai ales în condițiile în care nu există experți, legislația (de la un capăt la celălalt) este inaplicabilă, inoperantă şi pur şi simplu îşi bate joc de cetățean.

Am auzit afirmații că reglementările actuale au fost făcute în mod intenționat "la grămadă" pentru a exista portițe pentru unele categorii de obiecte. Personal nu mă pot pronunța, dar la câte s-au întâmplat în ultimii ani în țara asta nu m-ar mai mira nimic! Cred că cei care fac astfel de afirmații ar trebui să le facă în fața unui organ abilitat.

Domnilor, vă rugăm să nu ne mai puneți pe acelaşi picior cu arheologii amatori, cu detectoriştii, cu numismații şi cu comercianții de tablouri! Obiectul nostru de activitate nu are nimic în comun cu al lor! Este pur şi simplu anormal! Să răspundă fiecare separat pentru activitatea pe care o desfăşoară, cred că aceasta este soluția şi normală, şi morală.

Morală ar fi şi acceptarea discuției deschise şi constructive asupra acestor subiecte, deoarece există colecționari care mi-au declarat că le este frică să îşi exprime vreo opinie în mod public pentru că se tem că unele persoane ar putea adopta poziții neprincipiale (mai pe româneşte - ia să-l căutăm noi pe-ăsta ca să-i închidem gura).

Opinia unui coleg

Domnul **Gabriel Iliescu** este şi el colecționar şi, în opinia dânsului, multe belele care cad pe capul tuturor colecționarilor sunt cauzate de activitatea aşa-numiților detectorişti. Pentru că nu are (încă) un blog personal, îi găzduiesc aici opinia, la cererea şi cu acceptul său. Pentru a se face o demarcație între cei doi autori, opiniile dlui Iliescu sunt scrise cu o culoare diferită.

Revenire cu privire la teledetecție

Studiind legislația actuală civilă şi penală raportată la teledetecție, dar nu numai, am remarcat de-a lungul timpului câteva aspecte. Vi le redau mai jos, menționând că aceasta va fi şi ultima luare de poziție pe care o voi face pe această temă, atât de discutată in ultimul timp.

Legislația privind vânzarea şi deținerea detectoarelor de metal este destul de clară şi consider că şi adecvată, nu are rost să mă refer în continuare la ea.

O primă problemă pe care însă o găsesc este încadrarea descoperirilor cu detectorul de metal în cadrul descoperirilor arheologice întâmplătoare (Ordonanta nr. 43/2000 – Cap. I G).

Consider această încadrare forțată, deoarece atâta timp cât pleci să faci o detecție cu detectorul se presupune elementul de intenție. Spre deosebire de o descoperire făcută în condițiile săpării unei fundații (de exemplu), unde chiar intervine caracterul întâmplător. Atâta timp cât scopul cercetării este chiar descoperirea bunului în cauză, eu unul consider că elementul "întâmplător" trebuie exclus.

Tot referitor la partea de teledetecție (vă atrag atenția că eu, unul, separ teledetecția de săpătura efectuată pentru aducerea bunului descoperit la suprafață, considerându-le fapte separate), atrag atenția că efectuarea unei teledetecții pe un teren aparținând unei entități fizice sau juridice, alta decât cea

care face teledetecția, fără aprobarea scrisă a acesteia, ar putea fi încadrată la tulburare de posesie.

Mai departe, mergem la săpătura propriu-zisă, efectuată pentru aducerea la suprafață a bunului descoperit. Nu iau în considerare partea care se referă strict la contextual arheologic (l-am mai semnalat, l-au semnalat şi arheologii de meserie, respectiv prin săpăturile în cauză se pot distruge dovezi importante referitoare la bunul descoperit, dovezi care adeseori sunt mai importante decat bunul in sine), săpătura în cauză, efectuată pe un teren străin (aparținând unei persone fizice de drept privat sau public sau unei simple persoane private fără consimțământul scris al acesteia) poate fi asimilat distrugerii.

Mergând mai departe, scoaterea bunului descoperit şi ridicarea lui în vederea predării fără acordul scris al proprietarului terenului poate fi asimilată furtului calificat. Şi, continuând raționamentul, mă întreb (şi aici chiar voi avea nevoie să mă consult cu mai mulți colegi şi jurişti) dacă nu cumva fapta muzeografilor care acceptă primirea bunurilor în cauză fără identificarea exactă a locului de proveniență şi a prezenței acordului explicit al proprietarului terenului în cauză nu constituie cumva complicitate şi tăinuire la furt calificat.

Cele enumerate mai sus se pot remedia foarte simplu corectând legislația actuală, respectiv:

- consider adecvată legislația actuala referitoare la deținerea şi comercializarea aparatelor de detecție;
- consider discutabilă încadrarea descoperirilor facute prin teledetecție în categoria descoperirilor arheologice întâmplătoare;
- consider obligatorie amendarea legislației referitoare la teledetecție cu prevederi care să specifice explicit obținerea acordul scris prealabil al proprietarului terenului pe care se efectuează teledetecția (în mod similar legislației franceze în domeniu);
- consider necesară interzicerea efectuării săpăturilor pentru aducerea la suprafață a bunului descoperit prin detecție fără avizul şi asistența unui arheolog atestat;
- nu sunt împotriva prevederii legale care acordă descoperitorului recompense

pentru predarea bunului, atâta timp cât se acordă pentru o descoperire întâmplătoare (excluzându-se teledetecția), precum şi pentru teledetectie, numai atunci când cel care reclamă acordarea premiului deține şi acordul explicit al proprietarului terenului. Acordarea unei recompense fără verificarea existenței acordului în cauză ar trebui asimilata complicității şi tăinuirii la furt calificat. Prin extindere, se poate cere la predarea bunurilor in cauză o declarație pe proprie răspundere a celui care a efectuat teledetecția şi descoperirea că are acordul scris al proprietarului terenului, urmând ca respectiva declarație să fie verificată de organele în drept.

Menționez că am făcut comentariile de mai sus consultând şi articolul scris de Liviu Iancu – "Detectoarele de metale şi goana după tezaure", după lecturarea căruia am remarcat inexistența oricăror referiri la proprietarul terenului pe care se efectuează teledetecția.Ca şi cum acest proprietar (care poate fi oricare cetățean al României) pur şi simplu nu are niciun drept asupra terenului pe care îl deține).

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2016/02/

luni, 1 februarie 2016

Un vânzător din Germania (care foloseşte mai multe ID-uri pe eBay) a umplut internetul de făcături

Nu este prima dată când semnalez făcăturile vândute de acest utilizator de pe eBay, am început încă din 2011 (când individul utiliza alt cont de utilizator).
Actualul cont utilizat de individ este **a-scavokl**, iar locația pieselor precizată în listinguri este - ca de obicei, în ultimii cinci ani - Eppelheim, Germania. Mai jos veți putea o serie de capturi de ecran făcute la multe oferte care sugerează o legătură cu România, deşi absolut toate supratiparele (sau aşa-zisele supratipare) vândute de acest individ nu au existat niciodată. De altfel, probabil pentru a nu intra în conflict cu legea germană, vânzătorul însăilează sub descrierea fiecărei oferte o poveste cum că "supratiparele" sale sunt de fapt copii, că nu oferă certificat sau vreo altă garanție şi că piesele vândute nu se pot înapoia.

Individul nu are o preferință deosebită pentru România. Cine a avut curiozitatea să-i urmărească activitatea timp de câteva luni a putut remarca faptul că în ofertele individului figurează tot felul de "locale", "private" şi "necatalogate" din toate țările vecine astăzi cu Ungaria (Polonia, Cehia, fosta Yugoslavie).

Pentru un colecționar avizat, făcăturile individului nu constituie vreo problemă. Problema apare la colecționarii neavizați, care ajung să înghită relativ des găluşca oferită de individ.

Ar mai putea apărea o problemă legată de respectarea adevărului istoric. Individul nu se sfieşte deloc să pună "supratipare" pe mărci maghiare care nu au ajuns niciodată în România, deoarece poşta maghiară le-a pus în circulație după ce administrația fusese preluată de români după Primul Război Mondial şi nu mai aveau cum ajunge pe teritoriul României. Personal nu ştiu dacă o face doar din prostie (şi lipsă de informare), ori această activitate este una gândită dinainte, premeditată, cu scopul de a facilita persoanelor neinformate crearea unei imagini false, deformate şi diferite față de adevărul istoric.

Mai jos puteți vedea minunile oferite la vânzare. Puteți face click pe imagini pentru mărirea acestora.

Naszod.1945.Romania.Românien.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.Hungria
US $4.99
Buy It Now
Add to cart
Zero customs charges
Seller information

Nagyvaradi (Oradea.1945.Romania.Românien.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.Hungria.
US $4.99
Buy It Now
Add to cart
Make Offer
Zero customs charges
Seller information

ELEK - Aletea.1944-45.Romania.Românien.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.Hungria
US $3.99
Buy It Now
Add to cart
Zero customs charges
Seller information

Zilahi - Zalau.1945.Romania.Românien.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.Hungria.
US $4.99
Buy It Now
Add to cart
Make Offer
Zero customs charges
Seller information

Zilahi - Zalau.1945.Romania.Rumänien.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.Hungria.
2 P
Buy It Now
Add to cart
Make Offer
Seller information

Szatmárnémeti.1919-24.Romania.Rumänien.occup.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.
US $4.99
Seller information

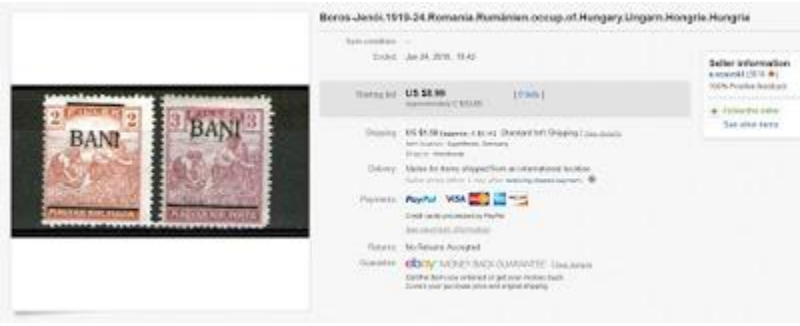
Beros-Jenö.1919-24.Romania.Rumänien.occup.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.Hungria
BANI
US $8.99
Seller information

Nagyszeben II.1919-24.Romania.Rumänien.occup.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.Hungria
US $5.95
Seller information

Zona de 1919-24. Romania.Românien.occup.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.
US $5.99
Seller information

Vajdahunyadi.1919-24.Romania.Românien.occup.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.
US $4.99
Seller information

Zona de 1919-24. Romania.Românien.occup.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.
US $6.99
Seller information

Szatmárnémeti.1918-24.Romania.Românien.occup.of.Hungary.Ungarn.Hongrie.
US $5.99
Seller information

Ujvágirok.Ziarul3.1920.Romania.Românien.as.Hungary.Ungarn.Hongrie.Hungria.
US $4.99
Seller information

Publicat de Max Peter la 13:17

http://romanianstampnews.blogspot.ro/2012/11/de-ce-ar-trebui-sa-ma-intereseze-fdc.html

joi, 8 noiembrie 2012

De ce ar trebui să mă intereseze FDC-urile?

Mai devreme am dat pe eBay peste piesa din imaginile de mai jos (click pentru mărire).

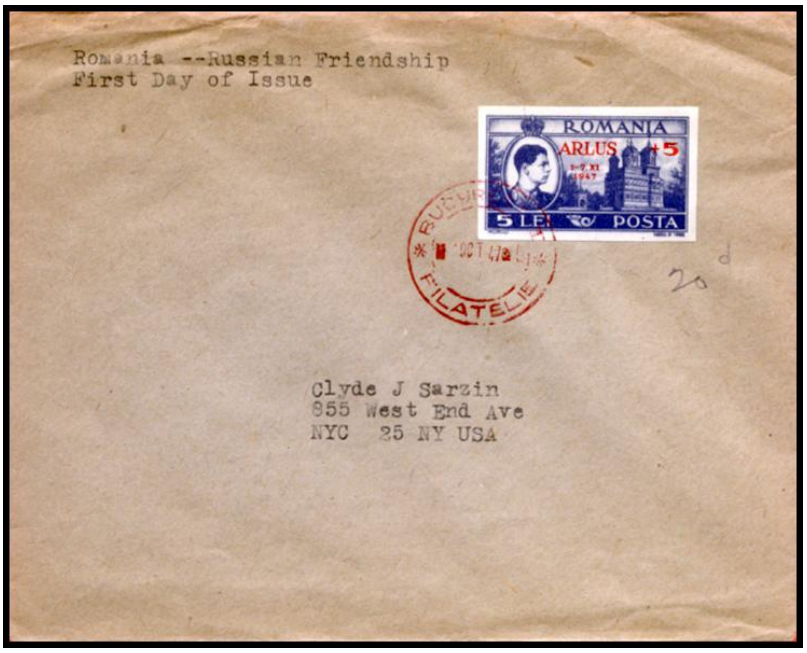

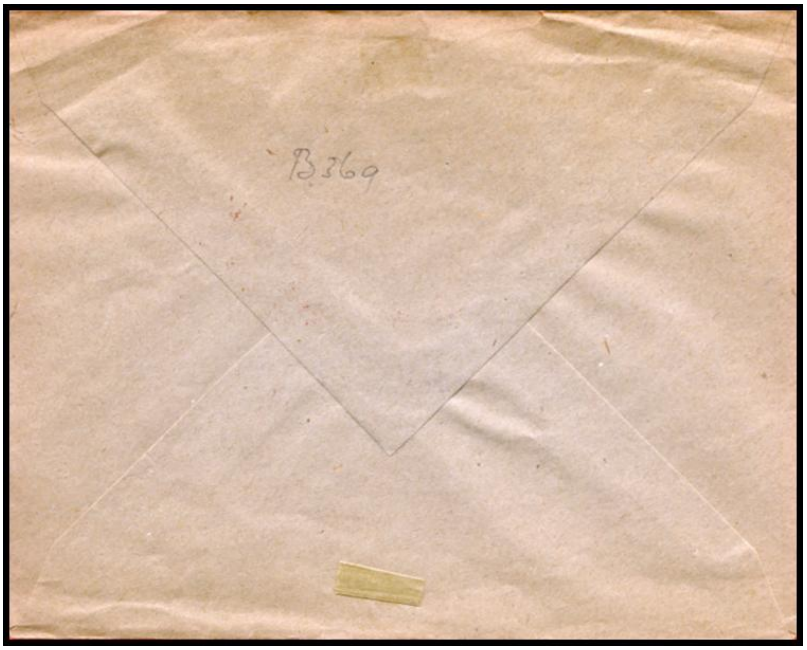

Plicul a fost vândut cu o sumă nesemnificativă, dar nu la acest plic doresc să mă refer în mod special, ci la FDC-uri în integralitatea lor. Este vorba despre o

problemă de principiu, dar care ține şi de metodologia catalogării în acelaşi timp. Obiectivul meu este să realizez un catalog al mărcilor poştale româneşti. Nu jinduiesc să mă "întind" prea mult spre perioada contemporană, din cauza faptului că este o perioadă (mai ales cea din anii apropiați) care mi se pare anostă şi plictisitoare. Şi, poate cel mai important lucru, într-o eventuală ediție tipărită ar consuma un spațiu editorial enorm, care presupune costuri considerabile. De ce ar trebui eu să bag mâna în buzunar ca să plătesc reclamă pentru nişte produse care au avut o circulație poştală aproape inexistentă?

Rândurile de mai jos reprezintă **o opinie personală**, aşa că luați-o ca atare. Nu oblig pe nimeni să şi-o însuşească, eu doresc doar să provoc o mică dezbatere.

Al cui catalog ar fi? Al mărcilor poştale. Ce au mărcile poştale în comun cu FDC-urile? Păi au un singur lucru: au fost lipite pe aceste plicuri. Sunt FDC-urile nişte produse oficiale ale Poştei? Unele da, altele nu. Care ar fi criteriul? Singurul de luat în seamă (şi de bun simț în acelaşi timp) ar fi cuprinderea lor în deciziile de punere în circulație ale emisiunilor respective.

Să o luăm şi pe altă parte.
Sunt FDC-urile un rezultat al unei necesități poştale? De bună seamă că nu. Sunt produse filatelice în proporție de 100%. Că au avut putere de circulație poştală, asta este altă treabă.
Aici este dilema pe care o am: de ce ar trebui incluse FDC-urile într-un catalog, atât timp cât sunt produse filatelice?

Dilema este cu atât mai mare, cu cât unele informații care au ajuns pe piața filatelică după 1995-2000 confirmă că încă din anii '70 Poşta a făcut o mare măgărie (sau cel puțin în acei ani şi-a dat în petic, la propriu, povestea fiind chiar şi mai timpurie). Ce spun aceste informații? Ei bine, am să vă povestesc o întâmplare petrecută cam acum 13 ani, dacă mai țin bine minte.

Am lucrat la o listă care cuprindea, printre altele, şi enumerarea FDC-urilor româneşti. După ce am terminat-o, l-am rugat pe regretatul Mircea Pătrăşcoiu (Dumnezeu să-l ierte, ne-a părăsit anul acesta) să îşi arunce un ochi pe ea şi eventual să-mi propună midificări, ştiind că FDC-urile au reprezentat o mare

pasiune a domniei sale.
După oarecare timp ne-am reîntâlnit, iar regretatul nostru coleg mi-a reproşat că am trecut în listă FDC-uri care nu ar exista în realitate. L-am rugat să mi le nominalizeze, şi am alcătuit în acest fel o listă suplimentară, conținând FDC-urile "cu probleme".
Am luat la puricat lista şi am contactat din nou sursele de la care aveam informațiile: "Domnilor, ce-i cu aceste poziții, există ele într-adevăr?" "Da, domnule, ele există", mi-au răspuns sursele, prezentându-mi aproape pentru toate pozițiile respective piesele "în carne şi oase". Pe de o parte erau FDC-uri "neoficiale", dar cu ştampile "prima zi" în toată regula (adică având datele punerii în circulație a emisiunilor respective), pe de altă parte erau FDC-uri confecționate pe alte tipuri de plicuri decât cele utilizate la FDC-urile comercializate în țară. "De unde aveți aceste piese, domnilor?", mi-am întrebat colaboratorii. "De la partenerii noştri din țara dumneavoastră. Ei ne-au livrat mărcile şi ştampilele prima zi, iar plicurile le-am imprimat noi aici".

Voilà de te holbează! Pentru ce trebuie să mă chinuiesc eu să descopăr ce a fost oficial şi ce a fost fabricat pe sub mână, cu acordul tacit al autorităților comuniste? Pentru ce?
Şi până la urmă, care este contribuția acestor FDC-uri la dezvoltarea filateliei? Câți amatori sunt de aşa ceva, pentru că în afară de cel mult 20 de piese, restul nu constituie decât maculatură! În opinia mea sunt produse nepoştale, care nu au ce căuta într-un catalog serios.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/

luni, 21 decembrie 2015

Feriți-vă de plicurile filatelice din perioada 1940-1947

În anii 1947-1948, un colecționar considerat astăzi deschizător de drumuri **într-un domeniu al filateliei pe care eu, personal, nu îl agreez** a confecționat (conform mai multor surse contemporane) o multitudine de plicuri cu francaturi care mai de care frumoase, francaturi realizate cu mărci care în mod real nu au avut o circulație poştală propriu-zisă (sau mai bine zis tirajul mărcilor circulate real prin poştă a fost unul neglijabil). Cauza acestei situații a reprezentat-o practica administrației

poştale de a lansa în circulaţie emisiuni cu mărci ale căror nominale au fost "umflate" chiar şi de câte zece ori de supratаxe. În epocă, filateliştii ai făcut eforturi (uneori deosebite) pentru a-şi putea ține la zi colecțiile (îmi aduc aminte de coperta revistei Filatelia, seria veche, pe care a fost caricaturizată coada făcută la poştă de către doritorii emisiunii Apărarea Patriotică - Victoria din 1945, care a "beneficiat" pe lângă supratаxele exagerate şi de o distribuție limitată, o serie de persoană). Şi nu uitați, perioada războiului (şi, ulterior, cea a ocupației armatei sovietice) a generat multe greutăți populației, sărăcie, foamete...

Metoda de confecționare a plicurilor a fost una la îndemână: mărcile cu supratаxe exagerate au fost lipite pe plicuri şi anulate apoi cu ştampile antedatate. O parte a acestor făcături (căci nu le pot defini altfel) se pot recunoaşte după tipurile specifice ale ştampilelor, care nu au fost utilizate decât mult mai târziu față de perioada de valabilitate a mărcilor. Dar cele mai multe se pot recunoaşte foarte uşor după o particularitate a datei din ştampile (de regulă ale unor oficii din Bucureşti): nu s-a ținut cont de numărul de cifre rezervate anului, sărindu-se (la antedatare) peste acest lucru considerat un amănunt fără importanță.

În baza mea de imagini nu cred că lipseşte vreo emisiune din perioada respectivă (care are supratаxe mari pe lângă nominalul propriu-zis) care să nu fi beneficiat de realizarea acestor făcături. Am dat recent peste încă un plic (din care s-a întâmplat să văd vreo cinci aproape identice în decurs de numai o săptămână), piesă care m-a determinat să atrag atenția colecționarilor asupra subiectului. Click pe imagine.

Elementul care trădează făcătura filatelică este anul din ştampilă, exprimat sub forma "94.2". Am realizat şi o imagine mărită a ştampilei:

Ca fapt divers, unele străzi din adresele de pe plicurile de acest gen nici măcar nu figurează în ghidurile Bucureştiului din epocă.

Din punct de vedere filatelic, perioada anterioară anului 1948 a fost una destul de tulbure. Problema plicurilor (de fapt a făcăturilor filatelice) de acest gen se întâlneşte şi la emisiunile destinate circulației în Transnistria (care poartă ştampile de Bucureşti), precum şi la unele plicuri francate cu mărci ale emisiunilor locale din Ardealul de Nord.

Atunci când vi se oferă aşa ceva şi nu vă pricepeți să identificați piesele filatelice în raport de cele circulate legitim prin poştă, vă recomand să solicitați garanții de la vânzător (incluzând returnarea pieselor pe care le considerați ulterior ca fiind dubioase şi recuperarea sumelor plătite). Vă recomand de asemenea să faceți publice astfel de situații, pentru a veni în ajutorul celorlalți colecționari.

Abordând şi problema spinoasă - cât ar valora aşa ceva - răspunsul meu este unul

tranşant: făcăturile nu au niciun fel de valoare filatelică, valoarea lor reducându-se la cea a mărcilor neuzate, dar cu o reducere sensibilă deoarece au fost deteriorate prin aplicarea în fals a unei ştampile poştale antedatate.

vineri, 11 decembrie 2015

Un "supratipar" fantomă

Zilele trecute s-a vândut pe un portal online o piesă din categoria "fantezie" ("bogus", cum le spun englezii), ceva care oficial nu a existat niciodată.

Este acest bloc, pe care cineva, jucându-se cu o gumă probabil, a încercat să dea senzația de asemănare cu supratiparul "25 BANI" aplicat în 1918 pe valoarea de 1 ban, tot Carol I Tipografiate.
Nu are importanță cine a vândut şi nici cine a cumpărat blocul, şi nici unde s-a vândut el. Pentru minunea asta au concurat trei persoane (nu ştiu dacă vreuna nu e "duplicată" şi folosită pentru a ridica prețul - e o chestie aproape uzuală la unii

"comercianți"). În orice caz, dacă este cineva care a luat "supratiparul" de bun, atunci are o problemă. După cum spunea un prieten, trebuie să pună mâna pe carte (şi să o mai şi deschidă din când în când).
O spun şi în clar, că poate cineva nu pricepe gluma de mai sus: aşa ceva nu a existat niciodată oficial, este o făcătură.
Vă sfătuiesc să nu vă jucați cu aşa ceva, pentru că nu se ştie cum ajungeți să dați cu subsemnatul cine ştie pe unde.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/11/

Ghicitoare filatelică din 1936

Nu este chiar o ghicitoare, ci o corespondență cu conținut filatelic. Un colecționar român îi transmitea corespondentului său din franța detalii cu privire la o emisiune de mărci poştale nedantelate.
Mai bine citiți singuri:

Ghici ghicitoarea mea: despre ce emisiune este vorba?

joi, 24 septembrie 2015

Un tip nesemnalat de fals m-a făcut să deschid ochii

În mai multe lucrări se menționează faptul că există falsuri ale valorilor mari ale emisiunii Silistra din 1913. Unele surse menționează chiar detaliul de desen prin care se poate distinge falsul, şi anume lipsa conturului frunzei aflate deasupra exact la intersecția cu frunza de dedesubt.

Falsul este cunoscut de multă vreme. Recent însă am întâlnit un tip nou de fals care nu mai prezintă caracteristica de toată lumea cunoscută.

Se vede foarte clar că frunza aflată deasupra are conturul clar definit.
Falsul mi-a atras însă atenția prima dată nu prin acest microsemn, ci prin dantelură. Toate mărcile cu format vertical de la emisiunea aceasta sunt dantelate C (11½×13½), iar această piesă nu pare deloc să aibă o dantelură diferită pe laturile orizontale față de cele verticale. Ulterior am observat şi data din ştampilă, care pare a fi 19 MAR 913 (că 918 este imposibil să fie). Numai că şi această dată este una

imposibilă, deoarece în luna martie 1913 niciun român nu avea de unde să ştie că în urma campaniei care urma să se desfăşoare în vară Cadrilaterul va fi alipit ţării. Făcând săpături, am mai descoperit un fals similar:

În mod clar acest tip de fals se deosebeşte de cel clasic, întâlnit de exemplu la valoarea de 1 leu:

Mai există un element grafic care m-a convins că am de-a face cu un fals. Dacă vă uitați cu atenție la centrele celor două falsuri de 2 lei veți observa că ele nu au sus, la stânga şi jos un cadru continuu. La originale, valorile cu desen similar au centrele identice, diferind doar culoarea în care s-au imprimat. Click pe imaginea de mai jos pentru mărire.

Existența cadrului la centru este bine vizibilă mai ales la valoarea de 50 bani (unde centrul albastru este mai estompat în comparație cu cadrul galben). Falsurile mărcii de 2 lei se mai pot distinge şi după alte caracteristici, cele mai evidente fiind forma şi aspectul cifrelor şi literelor. Evidente sunt aspectul inscripției POSTA, precum şi

tiparul mult mai neîngrijit.

Situația descrisă mă face încă odată să afirm că orice discuție despre caracteristici trebuie purtată neapărat numai cu piesele în față.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/09/

O făcătură pe care n-a sesizat-o nimeni

Atunci când este vorba despre probe şi eseuri, asupra colecționarilor se aşterne un văl dens de ceață, parcă ar merge pe un teren mlăştinos pe care nu ştii la ce să te aştepți la următorul pas. Problema este cauzată de lipsa literaturii necesare, ea fiind exploatată de cele mai multe ori cu succes de tot felul de întreprinzători. "Marfa" este apoi "plasată" unor negustori pe care îi interesează studiul în aceeaşi măsură în care sunt eu interesat de zborul pe Marte. Ignoranța lor este după aceea tranzitată amatorilor colecționari mai slabi de înger, care se înfierbântează repede atunci când văd ceva "nou".

Despre ce este vorba? Despre o piesă oferită drept eseu:

Emisiunea uzuală Ferdinand "merge bine" în ultimul timp, zic unii. Iar dacă "piața" o cere, se vine cu oferta, desigur. Se ia o marcă de 1 leu verde cu dimensiuni mari

(datorită caracteristicilor dantelurii în linie acest obiectiv nu este prea greu de atins), se "tunde", apoi se prelucrează chimic, modificându-i-se culoarea din verde în albastru (aceeaşi procedură ca în cazul aşa-ziselor erori de culoare de 5 bani Bucureşti I).
Ulterior, "piesa" este oferită drept eseu, iar un amator îşi ia o chiflă de 50 de dolari. Cât despre vânzător, după piesele pe care le vinde cred că nici măcar n-a avut habar despre ceea ce vinde.

UPDATE

Fac o corectură articolului, deoarece "m-a luat valul" şi nu m-am uitat cu atenţie aşa-zisul eseu (mea culpa). El este de 1 BAN şi nu de 1 LEU. Povestea prezentată mai sus rămâne valabilă însă, deoarece am întâlnit piese de 1 leu albastru.
Chiar dacă "eseul" este de 1 ban, originalitatea lui continuă să fie îndoielnică. Între probele cunoscute în literatură şi existente în mai multe colecţii, inclusiv cele din Muzeul Filatelic (sau fostul muzeu) nu figurează valoarea de 1 ban albastru. Neavând piesa la dispoziţie nici nu aş putea preciza mai mult, deoarece nu pot examina calitatea şi structura hârtiei. Nu exclud ca această piesă să provină dintr-o sursă privată (citeşte "scoasă" din calculator).

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/08/

Ce minuni mai naşte mintea câte unui individ

Când este vorba despre inventivitatea borfaşului care vrea să înşele colecţionarul de bună credinţă, dar care nu dispune de cine ştie ce cunoştinţe, cred că am putea povesti mai ceva decât pescarii întorşi de la gârlă ori vânătorii din faţa focului făcut seara, pe marginea pădurii.
Am să vă dau un exemplu:

Un şmecher a luat o bandă de ziar de un ban şi jumătate tip Spic de grâu (supratipărită în 1896 datorită reducerii tarifului pentru imprimate), a decupat marca fixă, apoi i-a "tras" o dantelură. După care a prezentat minunea drept o probă neemisă.
Bineînțeles că s-au găsit destul de repede câțiva amatori care n-au avut habar despre ce este vorba (sunt destui astfel de colegi care strâng după ureche, neplăcându-le prea mult cartea).

Făcătura devine evidentă dacă se verifică hârtia, care nu are filigran şi este ceva mai groasă decât cea specifică mărcii poştale de 1½ bani negru (care nu există decât ori pe hârtie subțire, poroasă, cu filigran PR de 11½ mm înălțime - tiraj aprilie 1894, ori pe hârtie medie, netedă, uşor gălbuie, cu filigran PR de 14 mm înălțime - tiraj 1895; celelalte tiraje de prin cataloagele româneşti sunt braşoave). În plus, piesa provenită din banda de ziare are hârtia cu multe fire de mătase, foarte uşor de identificat.

S-ar putea să mai fi scris despre această făcătură pe blog, dar nu cred că e o nenorocire dacă mai semnalez odată minunea.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/07/

sâmbătă, 25 iulie 2015

S-a făcut o semnalare "bombă" la o marcă din perioada RPR. Plus câteva observaţii şi amintiri. Ce urmează după aceea? Filatelia şi deontologia (UPDATE)

Colegul nostru, dl Sergiu Găbureac a făcut pe Facebook o semnalare "bombă", aşa cum am menționat şi în titlu.
Despre ce este vorba? Cu mulţi ani în urmă, în revista Filatelia a fost semnalată la valoarea de 55 bani din emisiunea Aviația sportivă, 1953, un exemplar **cu centrul răsturnat**. La data semnalării, aceasta i-a determinat pe mai toți colecționarii să ia la verificat clasoarele, plicurile şi pachețelele (deoarece marca normală făcea parte atunci printre mărcile comune). Aceiaşi colecționari au făcut imediat legătura cu eroarea similară înregistrată la valoarea de 1,75 lei din emisiunea Recensământul din 1956).

Aceasta este imaginea postată de dl Găbureac **pe timeline-ul** dânsului de pe Facebook, ea reprezintă semnalarea amintită făcută în revista Filatelia (postarea poate fi văzută doar de către cei care dețin un cont activ pe Facebook).

Ulterior, a apărut semnalarea unei piese noi având, de asemenea, centrul răsturnat, făcută de asemenea de dl Găbureac (click pentru mărire):

Imaginea (făcută nu chiar în cele mai bune condiții) a fost publicată pe Facebook în postarea amintită mai sus, cu mențiunea că este puțin prelucrată de mine pentru a o "aduce" la culorile mai apropiate. După cum se poate observa, exemplarul cu pricina pare circulat efectiv prin poştă, purtând o ştampilă de zi din Târgovişte.

Cred că vă dați seama că o astfel de semnalare ar face ca pe lista rarităților filatelice din perioada Republicii să apară una nouă, necunoscută până acum. Numai simpla comparație cu cealaltă varietate celebră - Recensământul din 1956 - ar desena destul de clar pe ce poziție s-ar afla noua descoperire. În timp ce din "Recensământul" cu centrul răsturnat numărul de exemplare cunoscute este destul de mare (incluzând în lista pieselor cunoscute un bloc neuzat de 40 de exemplare, mai multe blocuri de patru neuzate şi destule unicate atât neuzate, cât şi obliterate), din "Aviația sportivă" din 1953 nu s-ar cunoaşte decât cele două exemplare obliterate, sus-ilustrate. **Cu o condiție importantă însă!**

Pe Facebook mi-am exprimat punctul de vedere în această privință. O semnalare de o asemenea importanță nu ar trebui luată ca atare şi varietatea considerată drept una bună până când un expert sau o altă autoritate recunoscută atestă faptul că piesa respectivă este originală şi nu una contrafăcută.

Problema nu este una gratuită sau exagerată, aşa cum ar putea crede unii colecționari şi am să vă zic o mică poveste. În tinerețe căutam mărci vechi din toată lumea, cu scopul de a completa căsuțele rămase libere în nişte albume splendide care au aparținut unui bunic. În acele albume am descoperit două mărci americane (2 cenți şi 4 cenți din emisiunea Expoziția pan-americană din 1901,

ambele cu centrul răsturnat), dar şi câteva fiscale americane care aveau, de asemenea, centrul răsturnat. Când am văzut ce cotă imensă au mărcile de 2 şi de 4 cenți din 1901 m-a apucat amețeala. Le-am întors pe toate părțile, dar pe vremea aceea nu aveam tehnica de care dispun astăzi şi nu mi-am putut da seama de faptul că cele două erori erau de fapt falsificate. Mi-au spus-o alte două persoane din cercul filatelic (care se ținea atunci în fiecare seară pe fosta 13 Decembrie, fostă Regală, sub terasa de la Palatul Telefoanelor). Atunci am crezut că cei doi vor să mă păcălească. Mai târziu am înțeles însă că aveau dreptate.

Câțiva ani mai târziu m-a apucat dragostea de uzualele româneşti Spic de grâu, iar un şmecher din cercul de la 11 Iunie a încercat să-mi vândă două mărci de 2 lei portocaliu şi brun care aveau centrul răsturnat (cercul filatelic îşi ținea şedințele săptămânale duminica, în curtea fostei case de cultură Nicolae Bălcescu). Mărcile aveau filigran PR, iar cel care "fabricase" centrele răsturnate nu ținuse cont de acest "amănunt", iar filigranele centrelor nu se potriveau cu cele vizibile la cadre. Decupajele centrelor şi lipirea lor în poziție inversată fuseseră făcute nemaipomenit de bine, tăieturile fiind lipite probabil cu pastă de hârtie, deoarece nu erau vizibile cu ochiul liber nici pe față, nici pe verso. Dar au devenit imediat vizibile când un cunoscut m-a ajutat cu o lampă cu UV (pe vremea aceea dădeai cu tunul şi tot nu puteai achiziționa aşa ceva, în țară nu se găseau, iar cele câteva lămpi existente fuseseră aduse din străinătate).

Având aceste experiențe, revin la afirmația că orice semnalare de o asemenea importanță trebuie verificată de către o persoană competentă. **Motivul principal** pentru aceasta nu este cel de valorizare a varietății în cauză, ci **ține de deontologia filatelistului avansat,** care atrage atenția asupra oricărei semnalări care nu corespunde adevărului ori nu se verifică.
Din păcate, necesitatea existenței acestei deontologii a fost ignorată ori din nepăsare, ori cu bună ştiință de către multe persoane pasagere în istoria filateliei româneşti.

Cei care au făcut-o din nepăsare, au făcut-o pentru că nu au avut un nivel suficient de pregătire, care să îi facă să "li se aprindă beculețul" şi să dea dovadă de suficient discernământ pentru a nu valida orice gogoaşă.

Cei care au făcut-o cu bună ştiinţă au fost determinaţi ori să spună/scrie pentru "a creşte în ochii celorlalţi şi ai lui" drept un cercetător care aduce contribuţii "importante" în domeniu, ori au fost determinaţi din motive foarte... lumeşti: să poată trage cuiva vreo ţeapă cu prostii neoficiale sau chiar cu falsuri ori făcături. Din păcate unele persoane din această a doua categorie au impresia că filatelia a început şi se va termina cu ele, iar toţi ceilalţi pasionaţi nu sunt decât o adunătură de fraieri. Am la îndemână un exemplu, dar vreau să mă abţin pentru că m-am săturat de scandaluri şi certuri (declanşate aproape întotdeauna pentru a se abate atenţia de la chestii sau de la principii mult mai importante). Acum câteva luni îi şi mărturiseam unui ziarist că m-am săturat până peste cap de certurile purtate de unii şi de alţii, de râca permanentă care ne înveninează viaţa de colecţionari.
Poate că nu realizăm acum, dar e foarte probabil ca asemenea exemplare să moară pe mâna lor, după ce lumea va realiza cu cine are de fapt de-a face.

Treaba aceasta cu menţinerea deontologiei în semnalarea unor varietăţi şi erori este deosebit de importantă, deoarece cataloagele mai vechi sau mai noi, atât româneşti, cât şi străine sunt pline de tot felul de "chifle" şi minciuni pe care autorii le-au luat de bune la vremea respectivă (fără să le pese de acea deontologie menţionată mai sus). De exemplu, acum vreo două săptămâni la cercul din Dorobanţi un vechi colecţionar m-a întrebat dacă am văzut vreodată vreo pereche tête-bêche la vreo valoare taxa de plată postclasică de culoare brun, varietate care este trecută în mai multe cataloage, dar pe care nu a văzut-o nimeni (ajuns acasă am încercat să merg direct la sursă - vechea revistă editată în limba franceză de Moens unde apare pentru prima dată această semnalare; textul este ambiguu şi poate fi interpretat în mai multe feluri de un cititor nu prea avizat, ceea ce s-a şi întâmplat ulterior prin introducerea varietăţii în cataloagele mai vechi Konrad, CMPR 1959, CMPR 1964 etc.). După 130 de ani de la această semnalare nu ştiu ca varietatea să existe în vreo colecţie din ţară sau din străinătate, nu ştiu ca ea să fi apărut în vreo licitaţie şi nu ştiu pe cineva care să afirme că a ţinut în mână aşa ceva şi care să fi avut posibilitatea să o examineze. Care ar fi concluzia?

Nu ştiu dacă sunt prea mulţi filatelişti care ştiu ce se întâmplă în lumea academică atunci când un cercetător se apucă şi îşi publică rezultatele studiilor şi cercetărilor, rezultate sau concluzii care se dovedesc apoi inexacte, denaturate sau chiar bazate pe măsurători falsificate. Ei bine, acele persoane îşi pot pune cruce activităţii în

domeniul respectiv. **E o treabă care ține de deontologie, de respectarea adevărului.**

Numai la noi, din păcate, mai este câte unul care ştie să se bată cu pumnul în piept în fața celorlalți, dar nu ezită să ofere spre vânzare în diverse medii (fără niciun fel de scrupule) tot felul de făcături şi de falsuri. Şi aici ar fi două situații: dacă o face fără să ştie despre ce este vorba, atunci nu este decât un individ care îşi asumă cu mult tupeu merite care nu i se cuvin sub nicio formă; iar dacă o face cu bună ştință, atunci respectivul nu este decât o puşlama care vrea să bage în buzunar câțiva biştari prin înşelarea celor de bună credință.
De aceea cred că ai noştri colegi ar trebui să ia în seamă, la evaluarea unei persoane, şi profilul moral al acesteia.

Aş fi interesat să aflu părerea voastră: ar trebui sau nu să existe în activitatea noastră un anumit set de principii, o anume deontologie?

UPDATE

Dicuția referitoare la subiectul de mai sus a fost continuată de subsemnatul împreună cu dl Sergiu Găbureac. Cu permisiunea dânsului, redau mai jos discuția avută.

Sergiu Găbureac Am avut și eu rețineri asupra primei semnalări, fiind trecută în catalogul specializat ROMÂNIA. CURIOZITĂȚI și VARIETAȚI FILATELICE, ed. 2010 cu rezerva de rigoare. La o întâlnire a celor preocupați de studiul mărcii poștale românești de acum câțiva ani de AFB s-a prezentat un colecționar, care a declarat că posedă un asemenea exemplar. Omul fiind general în serviciile secrete, era de toată încrederea. Deși mi-a promis că ne va arăta exemplarul cu pricina nu a mai făcut-o. Acum, când mi-a venit pe neașteptate, o nouă semnalare a aceleiași curiozități, am dat-o publicității cu acordul posesorului. Mi s-a mai întâmplat să am confirmări la unele erori / curiozități filatelice după ani și ani. Așa cum aștept și la altele la care mi-am exprimat rezerva. Mai ales la curiozitățile filatelice unde elementul premeditare nu poate fi ignorat. Vezi chiar RECENSĂMÂNTUL din 1956. De ce nu cred că piesele prezentate nu sunt falsuri ! În general, un fals, la o marcă poștală modernă și, mai ales, contemporană, nu se face într-un singur

exemplar. Vezi LUNA IV (1963), GRĂDINA ZOOLOGICA 1964) ș.a. De ce nu a apărut până acum e mai mult decât plauzibil. Coala a ajuns într-o localitate mică, fiind pusă în vâzare. Nimeni nu a sesizat poziția ranversată a centrului, altfel era cumpărată ca și cea de la Vaslui ! Deci, mai mult ca sigur că nu există Cu siguranță, marea majoritate a timbrelor din acea coală au circulat poștal. Mai mult, sunt convins că cele mai multe plicuri au fost distruse. Depinde și de localitatea unde au fost expediate. Rămâne să apară generalul nostru colecționar și poate mai aflăm câte ceva. Încurcate sunt căile Domnului !

Sergiu Găbureac Iată, spre exemplificare, o eroare la care aștept confirmarea de 44 de ani ! A fost expertizată și răsexpertizată. Cine știe când va apărea un al doilea exemplar. Asta nu înseamnă că nu trebuie semnalată ! Din contra.

Max Peter Nici eu nu am afirmat că varietatea nu ar fi bună, pentru că e dificil să îți dai cu părerea numai pe baza unor fotografii (ați văzut cred că am povestit cum era să fiu păcălit chiar şi având "raritățile" în mână).

Adevărul e că am întors discuția către un subiect despre care nu vorbeşte nimeni (chestia cu respectarea unei anumite deontologii în ceea ce priveşte semnalarea erorilor şi varietăților).

Pentru partea mai recentă a filateliei româneşti a fost instituită - de bine, de rău - confirmarea erorii.

Pentru piesele mai vechi însă (şi în special pentru cele din zona taxelor, serviciilor, ocupațiilor) au ajuns tot felul de neaveniți să inventeze tipuri de supratipare, aşa-zise reimpresiuni, tot felul de "emisiuni locale" şi alte făcături care ori n-au niciun fel de legătură cu Poşta (fiind în fapt produse speculative ale unor negustori fără scrupule), ori au un caracter aşa-zis local (dar în fapt n-a văzut nici dracu' vreo circulație adevărată în afara complezențelor de natură filatelică etc., etc.).
Adică e vorba despre ce anume se semnalează şi mai ales de către cine.

Max Peter Încă două cuvinte: cred că trebuie să ne învățăm minte cu o problemă din cauza căreia am mai "luat plasă" uneori. Pomeneați mai sus despre faptul că "Omul fiind general în serviciile secrete, era de toată încrederea."

Meseria cuiva sau şcoala/diploma/locul unde lucrează ar putea constitui o eventuală garanție a caracterului moral al individului. Cu rezerva ca acesta să nu se apuce să comercializeze falsuri şi/sau făcături (că vă pot da cel puțin un exemplu de astfel de persoană).

La fel, nici deținerea vreunei diplome la cine ştie care şi la câte instituții de învățământ nu constituie vreo vreo garanție că respectivul are vreo tangență cu filatelia (dacă nu este cunoscut drept o persoană cu preocupăîri în domeniu, care a publicat ceva studii sau articole din care să rezulte că nu este afon).

Mai pe la începutul anului am avut o contră cu un academician care s-a trezit că trebuie să-mi dea lecții asupra modului de prezentare a scrisorilor clasice pe blog. După ce l-am luat la întrebări am descoperit că respectivul nu avea nicio legătură nu cu filatelia, şi nici măcar cu istoria (având o cu totul altă specializare şi nefiind niciodată colecționat), ajungând să-l trimit la origine şi să-l atenționez să stea în banca lui şi să nu se mai bage la probleme la care nu se pricepe. Apoi, deşi nu mă aşteptam la asta, omul şi-a cerut scuze.

Max Peter ÎNTREBARE: Sunteți de acord să iau comentariile noastre de aici şi să le includ într-un update la articol? Cred că vor fi parcurse cu interes şi cu plăcere de mai multe persoane.

Sergiu Găbureac De ce aș avea rețineri ? Chiar sunt pentru asemenea dezbateri ! Oricum, generalul nu poate fi acuzat de ceva. A fost o chestie absolut întâmplătoare, fiind adus de un prieten de-al său, tema discuției fiind tocmai erorile şi curiozitățile în filatelia românească. Nu rețin dacă ai fost atunci de față. Eu am fost de vină, că nu i-am dat atunci crezare şi să-l fi chestionat mai mult. Abia la semnalarea această îmi arată ce rol joacă, totuşi, întâmplarea în apariția CURIOZITĂȚILOR FILATELICE. Indiciile de până acum mă fac să cred că nu e vorba de premeditare. Vezi RECENSĂMÂNTUL, unde merg pe ideea realizării cu bună ştiință a colilor ranversate. Ca şi la curiozitățle semnalate la supratiparurile din 1952 ș.a.. Vezi povestea aparției tocmai la unul din cei mai cunocuți filateliști din provincie în acea epocă, cumpărător en gros de mărci poştale românești neştampilate, om cu legături strânse cu I.C.S. FILATELIA, apoi, numărul de coli

apărut ultrior pe piața filatelică, culminând cu marele bloc de 40 de timbre, comercializarea lor ...

Max Peter Mulțumesc!
Nu am nicio problemă cu dl general. Era vorba doar de principii.

marți, 7 iulie 2015

Falsuri ale supratiparului "25 BANI" din 1918

Tot urmărind emisiunile uzuale româneşti (care sunt şi cele care prezintă cele mai numeroase varietăți generate de condițiile de imprimare şi de circulație) constat că apar falsuri şi contrafaceri de unde şi (mai ales) la ce nu te aştepți.

Un lot de două mărci pus în vânzare pe un portal online luna trecută mi-a atras atenția prin aspectul nefiresc al supratiparului.

După cum par, aceste două "supratipare" sunt aplicate cu o ştampilă manuală, cu o cerneală (sau tuş de ştampile) pe bază de anilină, care a fost supt de hârtia mărcilor. Mai mult, la marca din dreapta se distinge în ştampilă o cifră care ar părea "14" (dar supratiparul a fost aplicat abia în 1918).

Mărcile originale au supratipar aplicat cu ajutorul unei planşe realizate în tipar înalt, iar cerneala utilizată este una tipografică (cu o nuanță diferită), nu tuş de ştampile.

Acesta este un exemplar original. Dacă se compară forma cifrelor şi a literelor, diferențele se disting fără prea mare greutate.

Din păcate, şi această marcă supratipărită face parte dintr-un lung şir de mărci şi emisiuni care n-au trezit încă interesul cercetătorilor. Să mai aşteptăm până la centenarul ei, care nu e departe.

https://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/06/

SCANDALOS! Timbre cu cote de milioane de dolari sunt vândute pe nimica toată (dacă sunt totuşi vândute)

Nu este prima oară când am semnalat pe blog această stare de lucruri. Din cauza unei politici falimentare duse timp de mulți ani de către administrația poştală prin inundarea pieței filatelice cu cantități masive de maculatură (vândută, ce-i drept, cu profit de statul român față de costurile DE TIPAR) s-a ajuns la această situație care nu mai este întâlnită decât în țările bananiere!

Luna trecută remarcam diferența imensă dintre cotele atribuite de cataloage şi

prețul real obținut pe piață de mărcile româneşti din anumite perioade. Un exemplu destul de grăitor îl constituia un lot de 200 de serii obliterate "Sateliții artificali" din 1958, care au fost vândute cu sub 39 de dolari la o cotă (după catalogul Scott) de 4.000 de dolari!

Dar observația aceasta nu este nimic pe lângă altă minune peste care am dat în licitația cu numărul 31 de luna trecută a firmei Christoph Gärtner. Unul dintre loturi este descris astfel (el A RĂMAS NEVÂNDUT!):

"1955/65 (ca.): Enormous dealer stock, including complete sheets, sets and souvenir sheets, all cancelled to order, in quantities with a wide range of thematical topics [Scott no in braces]: FARMING (#1064-66); ANNIVERSARIES (#1192-93); FENCING (#1215); ARMY (#1237-39,C55); STAMPS ON STAMPS (#1255); SPORTS (#1261); SCULPTOR (#1403-11); AERONAUTICS (#1412-15); MUSIC INSTRUMENTS (#1436-41); OLYMPICS (#1448-57, #1597-1604); BIRDS (#1540-45); TRANSPORT (#1562-66); National Events and Anniversaries (#1224, #1322-23a, #1339, #1422-23, #1435, #1590-96, etc.); additionally a few definitives issues like #1024-33. Scott

Catalogue value over $1,600.000 ! As this lot is still on the high seas at the moment of catalogue production we weren't able to check the contents. Therefore the composition of the lot can finally differs a little bit from this description and a close inspection during auction viewing is neccessary - sold as viewed".

Prețul de strigare al lotului a fost de 3.000 euro. Puteți vedea mai jos cam despre ce este vorba.

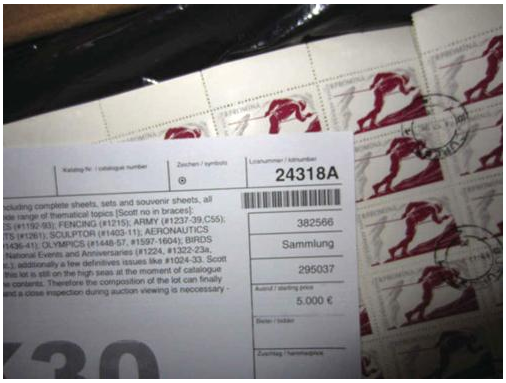
24318A
382566
Sammlung
295037
5.000 €

Cauza acestei situații este una simplă şi clară. Ea durează de zeci de ani (şi din păcate nici astăzi nu ne aflăm într-o situație mai bună, cu o singură excepție: s-a căzut în cealaltă extremă).
Cauza care a generat această stare de lucruri este nu nepriceperea, ci totala necunoaştere a domeniului de către amploiații statului însărcinați cu realizarea politicii de emisiune. Din cauza faptului că nu a existat (şi nu există nici în prezent) nicio formă de şcolarizare pentru filatelie, tot felul de neaveniți au îndeplinit (şi mai îndeplinesc încă) funcții de decizie în posturi sensibile doar pentru că au relații şi sunt posesori ai unor diplome din diverse domenii care nu au absolut nicio legătură cu filatelia. Pe lângă ei se află o adunătură de culturnici, militanți şi uneori chiar formatori de opinie care nu au avut niciodată tangență cu domeniul (dar îşi dau cu presupusul), potrivit cărora adevărații specialişti nu trebuie cooptați "în sistem", deoarece "ar aduce ursul la borcanul cu miere".

Împotriva colecționarului a fost dusă mai mereu o politică de jaf atât în mod direct (prin prețurile practicate), cât şi în mod indirect (prin devalorizarea constantă a colecțiilor din cauza politicilor păguboase ale statului, prin administrația emitentă).

duminică, 14 iunie 2015

Despre "Expoziția" cu supratipar "S E"

Câteva cuvinte prezentate în scop didactic (pentru pasionați, desigur). Licitațiile filatelice oferă de multe ori informații prețioase, dacă ştii ce trebuie să urmăreşti şi dacă se manifestează suficientă deschidere.

Prelucrând informațiile despre prețurile realizate în licitații de piesele româneşti am dat peste imaginea unei foi de album din cadrul unei colecții de marcă românească. Ca orice colecționar am sesizat că sunt piese care mi-au trecut prin mână şi am apucat să le studiez, dar sunt şi piese pe care nu le-am putut achiziționa şi, logic, studiul nu le-a putut acoperi şi pe acestea. Aşa că atunci când am dat peste imaginea pomenită mi-a revenit imediat în minte o problemă care mă preocupă de mai mult timp: cum au fost realizate supratiparele "S E" la emisiunea Expoziția generală din 1906?

Aceasta este pagina de album (dintr-o colecție vândută de Auktionshaus Veuskens la licitația nr. 89 din martie a.c.).

Este prima dată când văd un multiplu purtând supratiparul SE.

Imaginea nu este nemaipomenit de bună, dar îmi permite să trag unele concluzii.

Vechile întrebări pe care le aveam referitoare la modul de aplicare a supratiparelor se refereau la următoarele:
- au fost aplicate utilizând o planşă?
- au fost realizate manual, marcă cu marcă, cu ajutorul unui poanson normal?
- a existat un poanson unic cu cele două litere, sau fiecare literă a fost aplicată separat?
Odată cu examinarea blocului primesc nişte răspunsuri care sunt utile în stabilirea originalității supratiparului. Care sunt acestea, vă las să le deduceți singuri.

vineri, 1 mai 2015

Atenție la făcături!

Tot răsfoind ofertele prezentate pe portalurile online mai dau peste câte o "chiflă" fabricată întru fraierirea colecționarilor fără prea multe cunoştinţe şi mai slabi de înger. Vă dau două exemple de astfel de produse pe care le-am întâlnit pe Delcampe. Click pe imagini pentru mărire.

Prima făcătură este oferită de către un vânzător belgian. Pe o maculatură românească preobliterată un isteț a mimat un aşa-zis supratipar al cărui text îl puteți vedea foarte bine şi singuri în imaginea de mai sus. Individul dă dovadă de larghețe, oferind "raritatea" pentru numai 3 euro. Nu la fel stă treaba cu un alt vânzător, tot din Belgia.

Pe o marcă românească Spic de grâu care ar purta o ştampilă ambulantă EST I se cere un preț de strigare de nu mai puțin de 80 de euro! În cei peste 40 de ani de

când studiez această perioadă recunosc faptul că n-am văzut niciodată această ştampilă, nici măcar pe piese belgiene, iar din această cauză am îndoieli în ceea ce priveste oferta în cauză.
Dacă ştie cineva dintre cititori mai multe despre existența unei astfel de ştampile îl rog să îmi dea un semnal.

http://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/03/

marți, 3 martie 2015

Ştampilă de propagandă aplicată înaintea alegerilor din 1946

Plicul l-am văzut din întâmplare, privit mai în "diagonală" nu mi-a aprins niciun beculeț. Datorită francaturii mecanice însă (mi-am făcut o mică arhivă cu astfel de piese) am urmărit piesa şi atenția mi-a fost atrasă (la finalul licitației de pe portalul în cauză) de prețul final realizat (vreo 45 de dolari). Abia atunci am căscat ochii şi am desluşit ştampila-slogan. Click pe imagine.

Plicul a fost expediat din Bucureşti la Oradea, cu puțin timp înaintea datei stabilite pentru desfăşurarea **alegerilor din 1946**. Pentru că este o ştampilă bilingvă (română şi maghiară), presupun că ea a fost aplicată la sosire, în Oradea.

Textul în română sună cam aşa: "Trăiască lupta tineretului pentru victoria B.P.D.-ului în alegeri".
Presupun că textul în limba maghiară (pe care - recunosc - nu o stăpânesc) este similar. Dacă nu ştiţi cine sau ce a fost BPD, urmaţi linkul de mai sus.
Nu-mi aduc aminte să mai fi văzut această ştampilă de propagandă şi de aceea cred că nu se supără nimeni că am semnalat-o.

Un altfel de suvenir din Budapesta

Afinităţile manifestate pentru piesele româneşti de către o parte a vânzătorilor străini ce activează pe portalurile de licitaţii online m-au determinat să-mi alcătuiesc o "listă" pe care o urmăresc cu regularitate. Efortul a dat roade, căci mai mereu am avut ocazia să văd unele piese de istorie poştală încadrate în aşa-numita "clasă medie", care nu se întâlnesc nici prin cercurile sau târgurile colecţionarilor autohtoni, şi nici în licitaţiile "mari".

Cam cu o lună în urmă, unul dintre cei pe care îi urmăresc a vândut o piesă superbă în opinia mea, atât din punct de vedere filatelic, cât şi din cel istoric. Căpitanul Ştefan P. Mihăileanu, Comisar Regal, Raportor al Curţii Marţiale a Diviziei a II-a Vânători a trimis la Deva, în ţară, un mesaj care merită menţionat (click pe imagini pentru mărire).

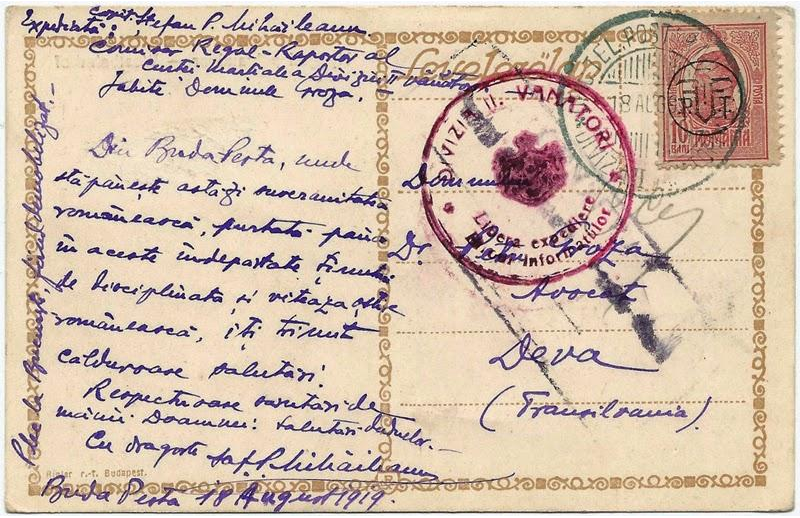

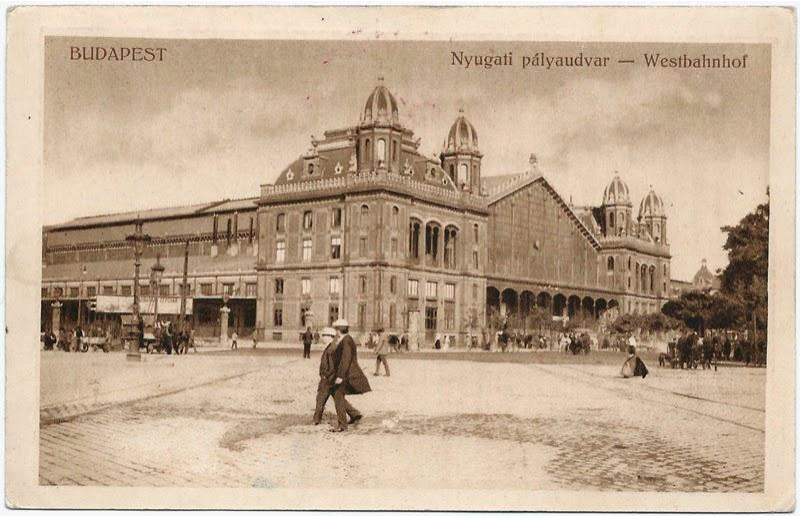

Căpitanul Mihăileanu scria: ***"Din Buda Pesta, unde stăpâneşte astăzi suveranitatea românească, purtată până în aceste îndepărtate ţinuturi de disciplinata şi viteaza oştire românească, îţi trimit călduroase salutări (...). Buda Pesta, 18 August 1919"***.

Ilustrata a fost francată cu o marcă românească. Nu ştiu cine a avut asupra sa astfel de mărci: ofițerul în cauză, ori unitatea militară? Personal înclin să cred că prima variantă este cea valabilă. Există corespondențe expediate din aceeaşi gară care au rămas nefrancate şi care au fost taxate cu porto la sosirea în țară (o astfel de piesă a fost prezentată într-un articol mai vechi pe acest blog).

Piesa ilustrată mai sus a fost vândută pentru o sumă nu chiar la îndemâna oricui.

Nu pot să nu mă abțin să atrag din nou atenția asupra supratiparelor cu așa-zisa ocupație la Budapesta pe care tot încearcă unii şi alții să le comercializeze: acele supratipare sunt făcături ordinare. Faptul că apar listate într-un oarecare catalog publicat în străinătate nu reprezintă nimic altceva decât o încercare de manipulare a unui negustor. Îmi voi schimba părerea atunci când va prezenta cineva un document din care să rezulte că acele supratipare au fost realizate de către sau la dispoziția unei autorități a vremii. Așa că, în opinia mea, cine vinde acele supratipare nu face altceva decât să înşele colecționarii de bună credință şi pe cei neavizați.

marți, 10 martie 2015

Tristețea unei cărți poștale

Am văzut recent o circulație interesantă oferită într-o licitație. La prima vedere, cartea poştală în cauză nu iese în evidență, dar privită mai cu atenție amatorul îşi poate da seama că ea a fost expediată la puțin timp după anexarea mişelească unui teritoriu românesc de către vecinul de la Răsărit. Click pe imagini pentru mărire.

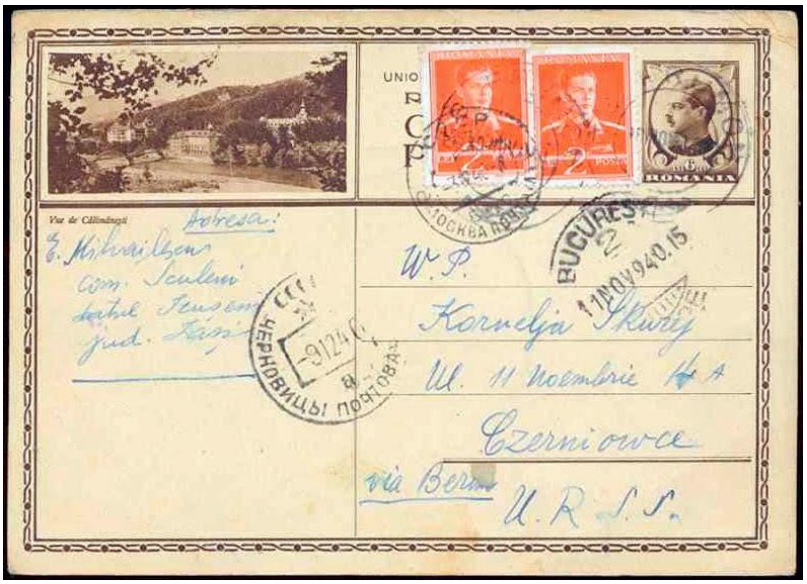

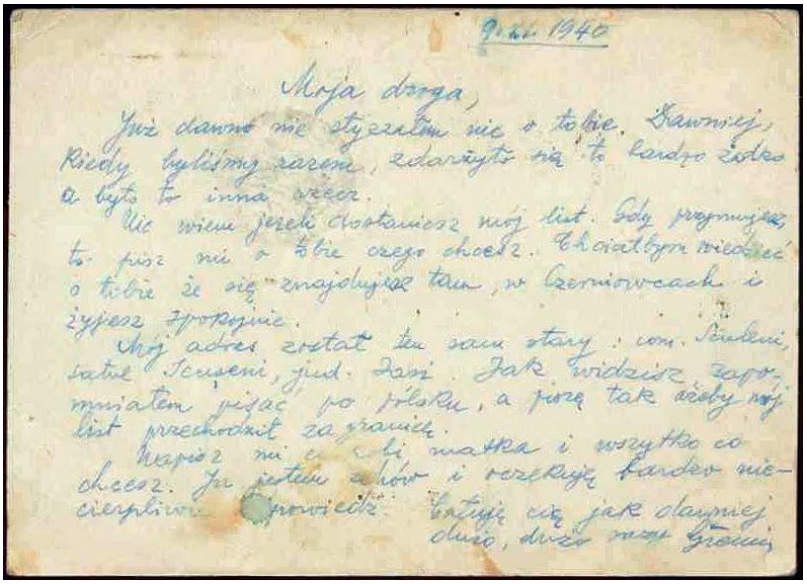

9.XI.1940

Moja droga,

Już dawno nie słyszałem nic o tobie. Dawniej, kiedy byliśmy razem, zdarzyło się to bardzo żadko a było to inna rzecz.

Nie wiem jeżeli dostaniesz mój list. Gdy przyjmujesz to pisz mi o tobie czego chcesz. Chciałbym wiedzieć o tobie że się znajdujesz tam, w Czerniowcach i żyjesz spokojnie.

Mój adres został ten sam stary: com. Sculeni, satul Scuseni, jud. Iasi. Jak widzisz zapomniałem pisać po polsku, a piszę tak ażeby mój list przechodził za granicę.

Napisz mi [illegible] matka i wszytko co chcesz. Ja jestem zdrów i oczekuję bardzo niecierpliwie [illegible] odpowiedź. Całuję cię jak dawniej dużo, dużo razy Gremi

După adresa scrisă chiar de către expeditor, acesta se afla, în noiembrie 1940, în comuna Sculeni, județul Iaşi. Cartea poştală a fost expediată la "Czerniowce via Berna", în teritoriul încorporat deja fostei URSS. Cartea poştală cu o marcă fixă de 6 lei a fost francată suplimentar cu încă patru lei. Tariful de 10 lei pentru o carte poştală externă fusese introdus la 10 iunie 1940.
Francatura a fost anulată de o ştampilă a oficiului din Tg. Frumos (cu data ilizibilă). În ordine cronologică, a doua ştampilă aplicată a fost la oficiul Bucureşti 2, pe 11 noiembrie. Nu ştiu dacă această piesă a ajuns la Berna, în Elveția, deoarece nu există niciun semn sau vreo ştampilă. Se distinge însă o ştampilă rusească a unui oficiu din Moscova, cu data (atât cât se poate vedea) de 3 decembrie. Se distinge şi ştampila rusească a oficiului din Cernăuți, gata confecționată şi utilizată de ocupant.
Nu am reuşit să desluşesc sensul mesajului de pe verso, având probleme cu limba. Am remarcat însă parcursul neobişnuit al corespondenței.

http://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/02/

marți, 17 februarie 2015

Circulație neobișnuită

Mărcile cunoscute sub denumirea purtată de către beneficiar - Cercul ieşenilor din Bucureşti - au fost destul de târziu catalogate în lucrările noastre. Ele sunt mărci

care intră în categoria celor puse în circulație în scopul scutirii de taxe poştae, potrivit aprobării primite de către asociația în cauză.
Mai multe amănunte pot fi găsite în CMPR 1984 (Cornel Spineanu).

Acum vreo două săptămâni, un vâmzător înregistrat în Grecia a oferit pe un portal online o circulație mai rară purtând una dintre cele două mărci puse în circulație de către asociație. Click pe imagini pentru mărire.

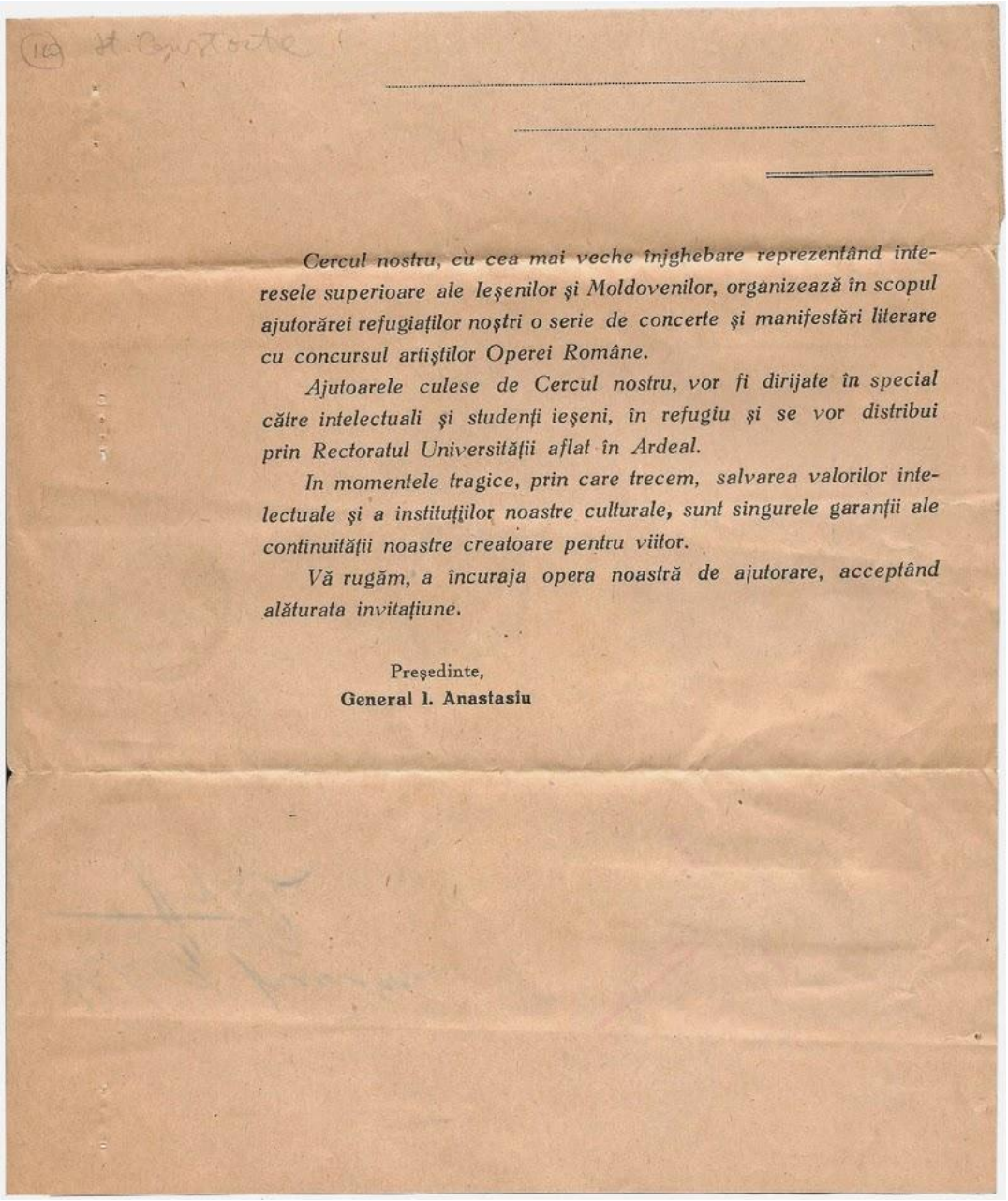

Cercul nostru, cu cea mai veche înjghebare reprezentând interesele superioare ale Ieşenilor şi Moldovenilor, organizează în scopul ajutorării refugiaţilor noştri o serie de concerte şi manifestări literare cu concursul artiştilor Operei Române.

Ajutoarele culese de Cercul nostru, vor fi dirijate în special către intelectuali şi studenţi ieşeni, în refugiu şi se vor distribui prin Rectoratul Universităţii aflat în Ardeal.

In momentele tragice, prin care trecem, salvarea valorilor intelectuale şi a instituţiilor noastre culturale, sunt singurele garanţii ale continuităţii noastre creatoare pentru viitor.

Vă rugăm, a încuraja opera noastră de ajutorare, acceptând alăturata invitaţiune.

Preşedinte,
General I. Anastasiu

Este vorba de un imprimat standard al asociației, prin care se solicită contribuții în vederea ajutorării refugiaților, expediat în regim de trimitere recomandată în septembrie 1944 din Bucureşti către o firmă din Constanța. Destinatarul a refuzat la acea dată primirea misivei (probabil bănuia scopul imprimatului, iar situația de la acea dată nu era deloc una roză). Imprimatul a fost înapoiat cu retur expeditorului din Bucureşti.

Această piesă este una dintre puținele pe care le-am văzut timp de mai mulți ani. Ea a fost vândută pe portalul online cu pricina cu 119 dolari, după 4 biduri.

duminică, 25 ianuarie 2015

Am găsit singur răspunsul la o întrebare

Timbrele de ajutor emise în 1940 de către autoritățile legionare (cele două, plus timbrul neemis, în culoare schimbată) sunt destul de des oferite şi prin cluburi, şi online. Îmi trecuseră prin mână mai multe blocuri mai mari şi am observat că unele au dantelura în linie, iar altele în pieptene.
Inițial am avut impresia că există coli separate, la care toate mărcile sunt ori dantelate în linie, ori dantelate în pieptene. Realitatea este însă alta, există coli cu sistem mixt de dantelate a mărcilor, atât în pieptene, cât şi în linie. Peste colile cu pricina am dat într-o licitație de aiurea.
Click pe imagine, pentru mărire.

Ei bine, greutatea este acum să vă fac să înțelegeți despre ce este vorba (un cunoscut s-a holbat o jumătate de oră la această imagine, declarând în final că habar n-are despre ce este vorba).

Problema se distinge la primele două coli din stânga. Dacă vă uitați cu atenție la

marginea stângă a colilor, veți observa că primele patru rânduri orizontale au marginea de coală netraversată de dantelură, rândul al cincilea are marginea traversată de dantelura de sub rândul în cauză, apoi restul porțiunii marginii de coală este traversat până la ultimul rând de jos de liniile orizontale de dantelură.

Hai să vedem de ce se petrece acest lucru şi ce înseamnă el.

În mod normal, acest format de timbru se putea dantela cu matrița de dantelură în pieptene folosită şi la alte mărci din emisiunile perioadei, cum ar fi, de exemplu, uzualele Carol II cu pelerină ori chiar uzualele Carol II cu "POŞTA". Nu am făcut încă o comparație prin suprapunere, dar cred că aceasta este situația.
Pieptenele dantelurii este vertical, cu "dinții" spre dreapta. Datorită acestei poziții, la timbrul de 1 leu cu emblema gărzii singura margine de coală traversată de linii de dantelură este cea din dreapta (care a fost dantelată pentru a asigura şi dantelarea marginii drepte ale mărcilor de pe coloana a 10-a).

Probabil că acelaşi lucru se întâmplă şi cu celelalte două coli, cu o anumită particularitate însă.
Totuşi, ca să vă fac să înțelegeți voi apela la nişte desene.

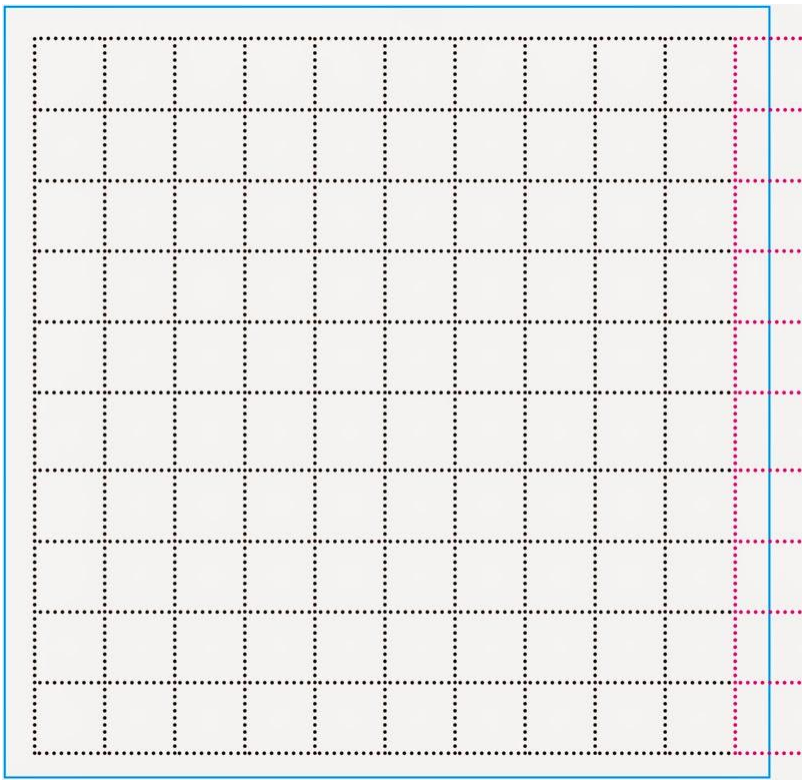

"Pieptenele" de culoare magenta din dreapta reprezintă matrița de perfor utilizată. Prin "bătăi" reglate la înălțimea "dinților" pieptenului se procedează la dantelarea restului coloanelor mărcilor din coală. Cadrul de culoare cyan (albastru deschis) reprezintă marginile colii finite de mărci.

Să vedem acum, cu ajutorul unei alte scheme, ce s-a întâmplat cu dantelarea primelor două coli.

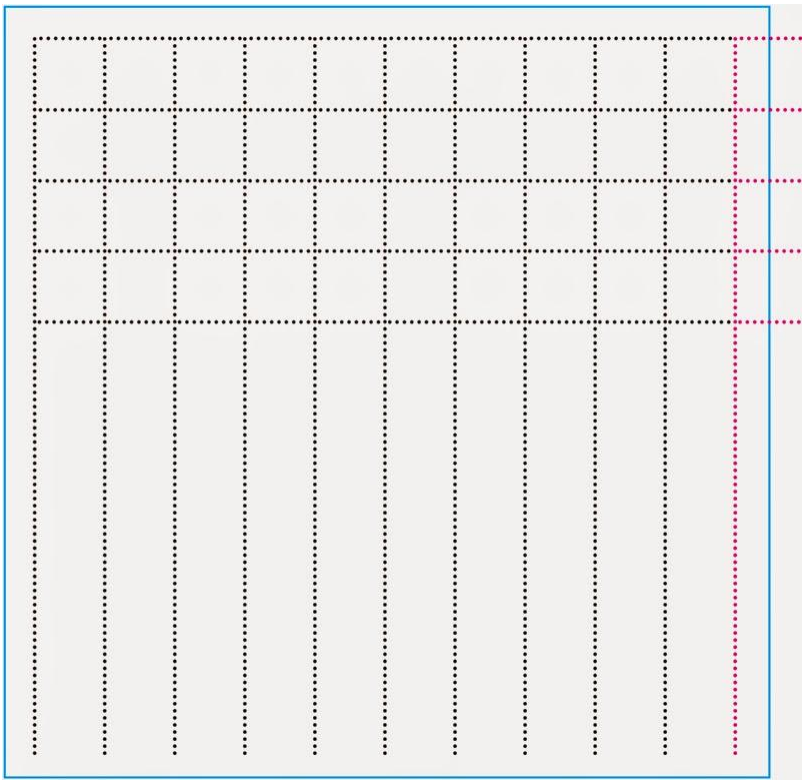

Din motive de calcul defectuos al pasului de multiplicare a clişeelor pe cilindru, pasul mărcilor nu se mai potrivea cu pasul matriței de perfor. Dacă vă uitați cu atenție la colile din prima imagine veți vedea că dantelura este bine potrivită față de desenul mărcilor de pe primul rând, dar intră deja peste semnăturile mărcilor de pe rândul al 5-lea. Probabil că dacă nu se apela la acest artificiu, mărcile de pe coloana a 10-a erau vizibil descentrate.

Pentru a se evita cele arătate mai sus, din matrița pieptenului dantelurii s-au scos, pur şi simplu, acele corespunzătoare "dinților" pentru o jumătate de coală. Adică aşa cum se arată în desenul de mai sus.

Bine-bine, dar colile sunt dantelate, nu apar perechi nedantelate la mijloc, aşadar cum s-a procedat atunci? Vom apela la încă un desen.

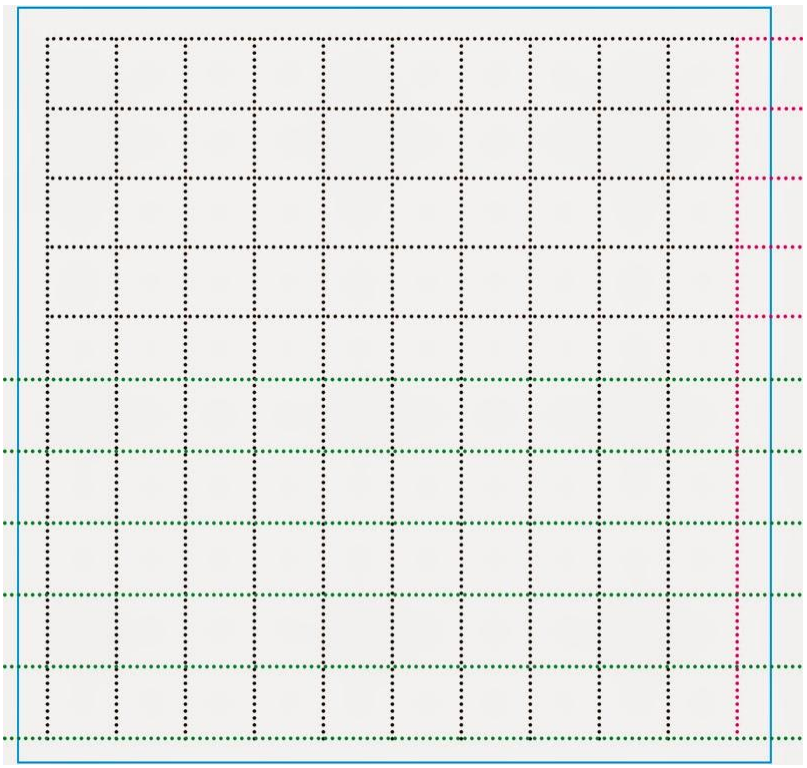

Pentru a se putea dantela toate mărcile, colile au fost dantelate cu sistemul "în linie" pe rândurile în care "dinții" pieptenului (de fapt acele din zonele respective ale matriței) fuseseră îndepărtați. În desenul de mai sus, aceste "linii" orizontale au fost reprezentate cu culoarea verde.

Să recapitulăm particularitatea care apare la aceste coli:
• pentru dantelarea lor s-a utilizat un sistem mixt, atât în pieptene, cât şi în linie;
• mărcile aflate pe rândul al5-lea în colile cu pricina prezintă o dantelură mixtă (în pieptene pe trei laturi şi în linie pe latura inferioară).

Nu am făcut măsurători exacte ale dimensiunii perforurilor celor două sisteme, le va veni şi lor rândul cândva probabil.

Desigur că au trebuit să treacă aproape 75 de ani pentru ca cineva să "deschidă" ochii. E mai comod să aruncăm banii pe tot felul de abțibilduri, ori să fabricăm piese ca să avem ce colecționa. Sau să umblăm după mape şi serii aurii. Istoria timbrelor noastre mai vechi nu mai contează.
Problema este că aceste sisteme mixte de dantelare apar la destul de multe

emisiuni, pentru aproape toată perioada 1930-1945 (chiar şi mai devreme mi se pare, poate şi chiar mai târziu de 1945). Doar foarte puține piese cu danteluri mixte au fost menționate prin cataloage, fără a se explica însă nicăieri şi cum au luat ele naştere şi evaluându-se pur şi simplu cu cote sau coeficienți din burtă.

http://romanianstampnews.blogspot.ro/2015/01/

duminică, 18 ianuarie 2015

Levantul şi istoria poştală din această zonă continuă să prezinte un interes deosebit pentru o parte a colecționarilor

Aria românească de interes filatelic şi cel al istoriei poştale sunt destul de strâns legate de zona Levantului, datorită mai multor cauze. Pe de o parte, există particularități în funcționarea poştei române care sunt strâns legate de Levant. În 1896 şi 1919 au existat oficii poştale româneşti care au funcționat la Constantinopol. Au existat însă şi ambulanțe maritime care făceau legătura dintre portul românesc Constanța cu Constantinopolul, cu portul turcesc Smirna din Asia Mică şi cu îndepărtata Alexandria din Egipt. Toate aceste curse au transportat şi corespondențe poştale care rămân printre preferatele unor colecționari.

Există însă şi numeroase alte corespondențe provenite de la poşta austriacă, mai precis de la oficiile consulare (sau militare de campanie, pentru o scurtă perioadă de timp) deschise pe teritoriul principatelor. Există de asemenea corespondențe transportate cu agențiile austriece de navigație fluvială şi maritimă (DDSG şi Lloyd).

Există de asemenea corespondențe expediate de la sau spre agențiile poştei franceze, greceşti şi ruseşti (inclusiv de la agențiile companiei ruseşti ROPiT) de pe teritoriul principatelor. Multe asemenea piese sunt deopotrivă rare şi spectaculoase.

Există de asemenea corespondențe expediate de pe teritoriul principatelor anterior adoptării tarifelor UPU către țări cu care nu existau convenții, cum a fost Grecia de exemplu, corespondențe considerate nefrancate şi taxate cu porto la sosire sau tranzit, eventual.

Fără îndoială că multe "secrete" ale acestui domeniu nu sunt accesibile unui număr prea mare de colecționari deoarece cataloagele generale nu acordă cote pentru aşa ceva, unele doar pomenind foarte pe scurt ceea ce v-am povestit mai sus. De mulți ani adun informații şi încerc să fac o documentare cât mai exhaustivă a domeniului, în speranța încropirii unor capitole adecvate într-un potențial catalog românesc, aşa că urmăresc mereu piesele nou apărute prin licitații şi în diversele surse de documentare la care m-am abonat. Există, ce-i drept, lucrări de referință pentru fiecare domeniu în parte, dar cele mai multe ori sunt vechi şi depăşite, ori sunt relativ incomplete, din cauza subiectului destul de vast şi al accesului greoi la cele mai bune surse de informare.

Cele mai bune surse de documentare pentru acest domeniu continuă să rămână licitațiile, în opinia mea. Unele firme şi case au început să se specializeze pe acest domeniu încă de acum 30-40 de ani, datorită chiar interesului pe care îl acordă colecționarii (şi, implicit, direcționarea interesului spre piese considerate vandabile). Marea majoritate a pieselor nu pot fi încadrate în categoria celor accesibile (atât din punct de vedere al rarității, cât şi a celui financiar).

Una dintre casele de licitații care par a fi specializate pe această zonă de interes este Karamitsos din Grecia. De-a lungul timpului, în ultimii 15 ani am descoperit în licitațiile organizate sub această denumire piese foarte frumoase, de care mulți colecționari români nici măcar nu ştiau că există. Este drept însă că aceştia nici nu sunt familiarizați cu finețurile căutării pe internet sau în cadrul unui domeniu, dar nici nu există cineva cu destule cunoştințe care să popularizeze cele mai frumoase piese. (Trebuie însă subliniat şi amănuntul pe care nu îl rosteşte nimeni decât pe jumătate: ştiința e pe bani! Din această cauză, pentru domeniile mai sensibile şi de interes pentru negustori, informațiile pe care le voi da pe blog vor fi limitate, fără supărare; este la îndemâna oricui să parcurgă cele câteva mii de loturi oferite de regulă într-o licitație).

La ultima serie de licitații a casei Karamitsos au fost oferite câteva zeci de loturi conținând mărci sau piese care au incidență cu istoria poştală şi ştampilografia Levantului. Câteva piese care mi-au plăcut mai mult vor fi prezentate mai jos. Click pe imagini pentru mărire.

Acesta este o frumusețe de fragment care poartă o francatură mixtă între mărci ale Levantului austriac şi mărci greceşti Hermes "cap mare". Fragmentul provine dintr-o scrisoare expediată din portul românesc (turcesc, la acea dată) Sulina, prin intermediul oficiului poştal consular austruac din acest port. Scrisoarea a fost destinată localității greceşti Zakintos, unde ea a fost taxată cu un porto de 20 lepta.

Iată o scrisoare datattă 1861, expediată nefrancată de la oficiul poştal consular din Galați, Moldova, spre Syros, Grecia (pe verso se distinge ştampila de sosire, cu data 4 DEK 61). La sosire, scrisoarea a fost taxată cu un porto de 20 lepta (zece mărci de 1 lepta în două ştraifuri orizontale de câte cinci - este prima marcă poştală grecească -, plus un unicat "jumbo", cu margini enorme, de 10 lepta, tot din prima emisiune grecească de mărci). Este o piesă senzațională, care însă nu a fost vândută în cadrul licitației.

Tot din Galați a fost expediată şi această scrisoare, către Atena, Grecia. De această dată însă scrisoarea a fost expediată prin intermediul oficiului francez din localitatea moldoveană, nefrancată însă. În colțul stâng superior se distinge antetul expeditorului, iar în colțul drept superior se distinge (parțial acoperită) ştampila de plecare a oficiului francez: GALATZ MOLDAVIE 22 JUIN 67. La sosirea la Atena, scrisoarea a fost taxată cu un porto de 65 lepta (suma a fost înscrisă cu creionul roşu pe față), taxă achitată prin francarea cu o marcă de 5 lepta, una de 20 lepta şi una de 40 lepta.
O astfel de combinație este destul de rară, numărul pieselor cunoscute fiind mic.

Iată încă o scrisoare expediată tot din Galați şi tot spre Grecia, spre Syra. De această dată scrisoarea a fost expediată de la oficiul poştal românesc, pe 29 noiembrie 1872. Scrisoarea a fost corect francată, conform tarifului românesc pre-UPU, cu o marcă de 50 bani "Paris". Ea a fost totuşi considerată nefrancată pe teritoriul grec, fiind taxată cu un porto de 20 lepta. Pe verso se disting o ştampilă de tranzit (probabil a agenției Lloyd din Smirna) şi ştampila de sosire ΣΥΡΟΣ 26.NOEM.72.
Scrisoarea nu a fost vândută.

Iată o scrisoare care intră în categoria aşa-zisei "incoming mail" - corespondenței sosite. Ea a fost expediată în 1869 de la agenția DDSG din Odesa (de către Vasile Raşeev) spre Brăila (la Jean Hangioff). Scrisoarea a fost vândută cu o sumă destul de bună, deoarece corespondențele plecate de la agenția din Odesa sunt foarte rare (mai puțin de zece piese cunoscute spun mai mulți experți), în plus şi această destinație fiind una neobişnuită.
Piesa ilustrează cât se poate de frumos parcursul mixt al vapoarelor DDSG, maritim (Odesa-Sulina) şi fluvial (Sulina-Brăila, pe Dunăre).

Iată o corespondență mai târzie, dar destul de neobișnuită. Plicul a fost expediat din Constantinopol spre Angla în septembrie 1908. El a fost francat însă cu mărci britanice fără supratipar (așa cum utilizau oficiile poștale britanice din Constantinopol) prin intermediul ambulanței maritime românești care făcea legătura între Constantinopol şi Constanța. Este posibil ca plicul să fi ajuns la București, de unde a fost expediat mai departe, spre Anglia. Să fiu sincer, este prima piesă de acest fel pe care o văd.

Că nu a fost un caz izolat o atestă această marcă (cu supratipar de această dată) a Levantului britanic, obliterată cu aceeaşi ştampilă a ambulanței maritime româneşti.

Nu cred că asemenea piese au mai fost semnalate în literatura românească.

Aceasta este o altă piesă care mie mi se pare deosebit de interesantă (am pus un filigran fotografiei, pentru că nu mai doresc să-mi fie folosite fotografiile prelucrate de mine; cine vrea, să-şi copieze de pe net fotografiile neprelucrate şi să facă cu ele ce vrea).

Este o piesă care nu a fost vândută, dar care merită semnalată, în opinia mea. Este vorba despre o carte poştală expediată din Turcia, Galata (se vede un fragment al ştampilei antet în stânga, sub timbrul verde) spre Bacău, România. Cartea pştală are marcă fixă şi a fost emisă pentru poşta austriacă în Creta (valoarea nominală de 10 centime). Ea a fost expediată prin intermediul ambulanței maritime româneşti Alexandria (Egipt) - Constanța (care avea escală la Constantinopol). În mod normal, oficiul ambulant maritim românesc nu ar fi trebuit să accepte acest tip de întreg poştal. Tocmai de aceea nu ştiu cum să încadrez ştampila liniară aplicată cu tuş albastru verzui, în diagonală, peste marca fixă: **poate fi ea considerată drept un supratipar aplicat de oficianții ambulanței maritime româneşti pe un întreg poştal străin? Ori ştampila a fost**

aplicată de o persoană particulară? Oricum, este prima piesă pe care o văd. Atunci nu văd cum s-ar mai explica (din punctul de vedere al procedurii poştale) aplicarea concomitentă a ştampilei "T" în cerc cu cea a ambulanței (este evident după culoarea şi încărcătura cu tuş că ambele ştampile au fost aplicate în acelaşi timp. La sosire, cartea poştală a fost considerată nefrancată, fiind taxată conform tarifului UPU în vigoare cu 10 bani, în mod similar unei cărți poştale interne.

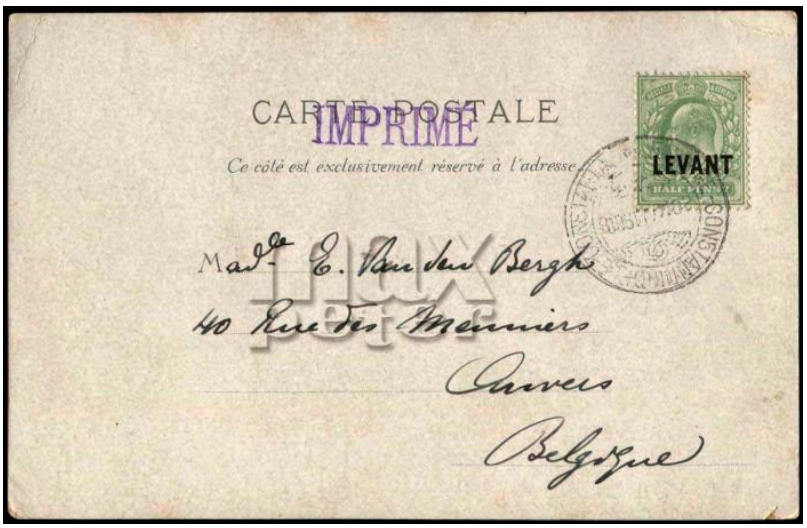

O altă ambulanță maritimă românească (SMYRNE-CONSTANTINOPLE-CONSTANTA) a acceptat o trimitere francată cu o marcă a Levantului britanic, expediată din Constanța spre Belgia. Combinația nu este deloc una comună.

Că a existat oarecum o cooperare între diversele servicii poştale (mai degrabă o acceptare tacită a unor practici) o demonstrează piesa din imaginea de mai sus: un plic cu antetul Serviciului Maritim Român expediat în Anglia prin intermediul poştei britanice (marcă a Levantului britanic, obliterată cu ştampila oficiului britanic din Constantinopol).

Chiar dacă între 1896 şi 1919 nu a funcţionat niciun oficiu poştal românesc la Constantinopol, legaţiunea română de acolo a preluat parţial sarcinile poştale,

expediind corespondențe francate cu mărci româneşti conform tarifului intern. Piesa din imaginea de mai sus poartă o amprentă deosebit de clară a ştampilei legației şi, probabil chiar datorită acestui lucru, piesa a fost vândută cu o sumă nu chiar de neglijat.

Sper că v-a făcut plăcere şi vă va fi utilă această recenzie.

Publicat de Max Peter la 20:19

sâmbătă, 17 ianuarie 2015

Varietate de tipar la un timbru fiscal MViR

Luând la puricat nişte date salvate din licitații mai vechi, am dat peste un timbru fiscal de 10 bani brun bistru pe hârtie gri cu supratipat MViR în casetă (Mi. 7y) (Lic. Aix-Phila, nov. 2014).

Piesa - un bloc de patru neuzat) prezintă între clişeele inferioare urma unui spaţiu tipografic.
Blocul nu a fost vândut la licitaţia citată.
Poate că interesează pe cineva, aşa că m-am gândit să semnalez varietatea.

Publicat de Max Peter la 20:54

Suveniruri de la Jimbolia

Localitatea bănăţeană are un trecut destul de interesant. Ca să nu o lungesc prea mult (pentru că există destule informaţii pe internet), localitatea a aparţinut până în 1918 Imperiului Austro-Ungar (Hatzfeld, Haczfeld, Zsombolya). Între 1918 şi

1924 a făcut parte din Iugoslavia (Djzombolj, județul Belgrad). În 1924, între România şi Iugoslavia a intervenit un aranjament privind schimbul unor teritorii. Unele localități au fost cedate Iugoslaviei, altele au trecut în cadrul granițelor României, una dintre ele fiind Jimbolia.

Se pare că în localitate, imediat după alipirea la regatul României, în unitatea poştală locală (oficiu poştal contractual, ridicat ulterior la rangul de oficiu) nu a existat o utilizare tardivă a ştampilelor maghiare, şi nici a ştampilelor sârbeşti. Probabil pe plan local s-a confecționat o ştampilă provizorie (ori s-a transformat o ştampilă administrativă într-una poştală).

Recent a apărut pe piața online un lot de suveniruri realizate în 1924 probabil cu ajutorul ştampilei pomenite. Ele merită semnalate, în opinia mea (click pe imagini pentru mărire).

Gospodin
Antun Jeržabek
bel. Bečkereki.

ROMANIA
ROMANIA
2 LEI
POSTA
LEI
POSTA
ROMAN
50

joi, 22 ianuarie 2015

Să trăiască imprimanta şi calculatorul!

Cu ceva timp în urmă semnalam apariția pe eBay a mai multor aşa-zise eseuri ale unor diverse mărci din perioada mai timpurie a republicii populate. Atunci nu am enunțat foarte clar poziția în care am încadrat acele piese, atrăgând însă atenția că autotipia pe care o prezentau acele impresiuni era puțin probabil să fi fost obținute de pe un cilindru utilizat la tiparul adânc (heliogravură).

Ulterior, după o scurtă perioadă de timp, acelaşi vânzător (ID-ul **clonaid_vbs**, întregistrat în Piatra-Neamț) a postat încă un lot de aşa-zise eseuri ale unor mărci tot din perioada republicii populare, dar a "venit" şi cu două "eseuri" ale valorilor mici din emisiunea "Poşta aeriană C. Raiu" din 1928. Le puteți vedea mai jos.

Calitatea impresiunii celor două piese este execrabilă. În ciuda acestui lucru însă, cele două "eseuri" au fost vândute cu 51 dolari (6 biduri), respectiv 41 dolari (9 biduri). Sumele însă contează mai puțin (am văzut falsuri cu totul ridicole la alte emisiuni, pe care unii licitatoti înfierbântați au plătit sute de dolari).
La cea mai sumară comparație cu două mărci din cele originale, puse în circulație, iese imediat în evidență diferența perfect sesizabilă pe care aceste aşa-zise eseuri o prezintă față de autotipia originalelor. Din nefericire pentru executant, este extrem de dificil ca autotipia să fie redată cât de cât realistic, indiferent de modul de prelucrare a imaginii scanate şi indiferent de tipul imprimantei folosite. Cine are experiență în domeniul graficii computerizate nu poate fi dus de nas (click pe imagine pentru mărire).

Inițial am semnalat făcăturile în cadrul unui grup de pe Facebook. Se pare că semnalarea nu a prea fost pe placul cuiva (ori mă voi fi "apropiat" prea mult de persoana lui **clonaid_vbs**, pentru că a urmat o serie de comentarii numai bune de

dat în vals). O persoană (pe care nu vreau să o nominalizez) a încercat chiar o culpabilizare a tuturor filateliştilor, care n-ar face, chipurile, prea multe pentru combaterea falsurilor (mai că nu o spusese pe-aia de dinainte de '89, ca la şedința de partid: să ne facem autocritica, tovarăşi!). Ori cu o astfel de poziție nu am fost de acord, mai mult pentru că mie, personal, nu-mi convine să fiu pus "la grămadă" alături de indivizi cu un caracter dubios). Aşa că am fost urgent categorisit drept "securist" şi scos din grupul respectiv de pe Facebook.
După toată această întâmplare, pentru mine este clar că menajamentele față de cei care distribuie falsuri şi făcături nu mai trebuie să existe.

La acest articol nu accept niciun fel de comentarii.

http://romanianstampnews.blogspot.ro/2012/02/ilustrata-oferita-cu-5-dar-vanduta-cu.html

joi, 2 februarie 2012

Ilustrată oferită cu 5, dar vândută cu 900 dolari!

Săptămâna trecută mi-a zbârnâit telefonul într-una, toată lumea întrebându-mă de ilustrata din imaginea de mai jos, mirată find de ascensiunea valorii bidurilor doritorilor mai rar văzută pe eBay.

Explicația "saltului" trebuie căutată în raritatea piesei - este prima dată când văd așa ceva, nici măcar nu știam că există, cu toate că tematica mă interesa pentru a putea ilustra potențialele articole de specialitate.

Textul supratipărit cu roşu pe fața ilustratei face referire la "Biroul de expediție Vama Poştei Bucureşti". Ce era această unitate poştală şi ce atribuții avea? Voi încerca să fac o scurtă prezentare, deoarece din câte ştiu acest subiect nu a fost abordat de cercetătorii istoriei poştale româneşti.

Birourile de comisiune şi expediție (cum au fost denumite inițial) au fost înființate de către Direcția Generală a Poştelor şi Telegrafelor la 1 ianuarie 1900. Scopul lor era acela de a îndeplini toate operațiunile de vămuire ale coletelor poştale sosite din străinătate, pentru şi în numele comercianților şi al publicului față de autoritățile vamale, de a transporta coletele vămuite la domiciliul destinatarilor şi de a credita pe destinatari până în momentul predării coletelor cu toate taxele poştale, taxele de ramburs, taxele vamale şi orice alte cheltuieli generate de aceste operațiuni.

Instrucțiunile vremii clasificau operațiunile asigurate de aceste birouri astfel:

1. Operațiuni de import;
2. Operațiuni de import cu drept de export;

3. Operațiuni de export;
4. Operațiuni de export cu drept de import;
5. Operațiuni de tranzit;
6. Operațiuni de asignări;
7. Operațiuni pentru formalități comunale;
8. Contestații pentru operațiunile arătate;
9. Transportul şi remiterea coletelor vămuite la domiciliul destinatarilor.

Coletele poştale sosite din străinătate intrau în România pe la punctele de frontieră Burdujeni, Verciorova şi Predeal, aici fiind organizate birouri de comisiune şi expediție pe lângă oficiile poştale externe de schimb Itzkani, Orsova şi Gara Predeal. Coletele erau primite pe baza unui borderou pentru fiecare stație de destinație din țară, împreună cu câte o factură pentru fiecare din stațiile de pe direcția de cartare. Buletinele de expediție ale coletelor erau predate birourilor de comisiune şi expediție în vederea vămuirii.

Pentru coletele sosite din străinătate, care urmau să fie trimise spre vămuire la un birou vamal din interiorul țării, se întocmea câte o declarație de asignație. Odată ajunse aici, ele se vămuiau şi li se întocmea câte un bilet de asignație, pe baza căruia biroul de comisiune şi expediție îşi luau angajamentul față de birourile vamale că fiecare colet va ajunge la destinatar, urmând să prezinte birourilor vamale dovada predării.

Coletele vămuite erau expediate către destinatari prin oficiile poştale din raza acestora, însoțite de facturile externe şi de biletele vamale.

La vămuirea coletelor, birourile de comisiune şi expediție întocmeau pentru fiecare destinatar în parte o declarație vamală de import, care trebuiau timbrate cu un timbru fiscal de 60 bani. Pentru fiecare colet transportat la domiciliul destinatarului, birourile percepeau o taxă de 25 bani.

Pentru coletele care urmau să fie expediate în străinătate (exportate), birourile de

comisiune şi expediție întocmeau declarații de export, care trebuiau timbrate cu timbrul fiscal de 60 bani.

Coletele sosite în localitățile unde existau birouri de comisiune şi expediție erau trimise la domiciliul destinatarilor de către conductorii poştali, care percepeau taxa menționată mai sus. Pentru coletele sosite în localități în care nu existau astfel de birouri, destinatarii trebuiau să se prezinte la oficiul poştal pentru ridicarea lor, plătind aceeaşi taxă în momentul ridicării. Destinatarii puteau opta şi ca personalul poştal să îi transporte coletul la domiciliul său.

Instrucțiunile vremii erau mult mai stufoase, dar cea mai mare parte a lor nu prezintă relevanță pentru colecționari. De aceea am făcut un extras destul de restrâns.

Nu am mai menționat în sinteză de mai sus faptul că fiecare colet era însoțit de o foaie de expediție (poştală). Cele care însoțeau coletele ce urmau a fi expediate în străinătate erau timbrate cu un timbru fiscal de 10 bani (ori aveau acest timbru preimprimat, în mod similar mărcii fixe de pe întregurile poştale).

http://romanianstampnews.blogspot.ro/2014/10/biroul-de-comisiune-si-expeditie-predeal.html

duminică, 19 octombrie 2014

Biroul de comisiune şi expediție Predeal

Mai devreme am fost întrebat de către un cunoscut dacă ştiu ceva despre biroul menționat în titlu, pentru care a găsit o ştampilă aplicată pe o foaie de expediție austriacă (click pe imagini pentru mărire).

Este vorba despre o foaie internațională de expediție poștală austriacă, însoțitoare a unui colet expediat din localitatea slovenă Gorenja Vas la Nehoiu, dar care a trecut prin vama poştei din Predeal, unde a primit şi ştampila aflată în discuție.
Partea interesantă pentru noi de la această piesă este verso-ul, unde se poate distinge şi ştampila cu pricina, despre care mi-a cerut cunoscutul lămuriri.

De regulă, atunci când cineva mă întreabă despre vreun subiect pe care l-am abordat deja în articolele publicate mai demult pe blog, trimit persoana să caute subiectul în cuprinsul blogului (care are o casetă de căutare în partea dreaptă superioară şi care se dovedeşte cel mai adesea extrem de eficientă.

De această dată însă am considerat subiectul ceva mai interesant, mai ales că este unul despre care cei mai mulți colecționari nu ştiu aproape nimic. Aşa că o descriere mai pe larg a rolului şi istoricului birourilor de comisiune şi expediție poştală puteți găsi **aici**.

http://romanianstampnews.blogspot.ro/2014/10/o-stampila-ocupatiei-germane-fost.html

luni, 13 octombrie 2014

O ştampilă a ocupației germane a fost falsificată de Fournier

Zilele trecute au apărut pe un portal de licitații online mai multe tăieturi şi fragmente de pagini dintr-un album conținând falsurile realizate de Fournier. Unul dintre loturi cuprindea falsuri ale mărcilor din 1891, 25 de ani de domnie, dar nu numai atât: şi câteva facsimile cu amprente ale unor ştampile falsificate de acelaşi Fournier.

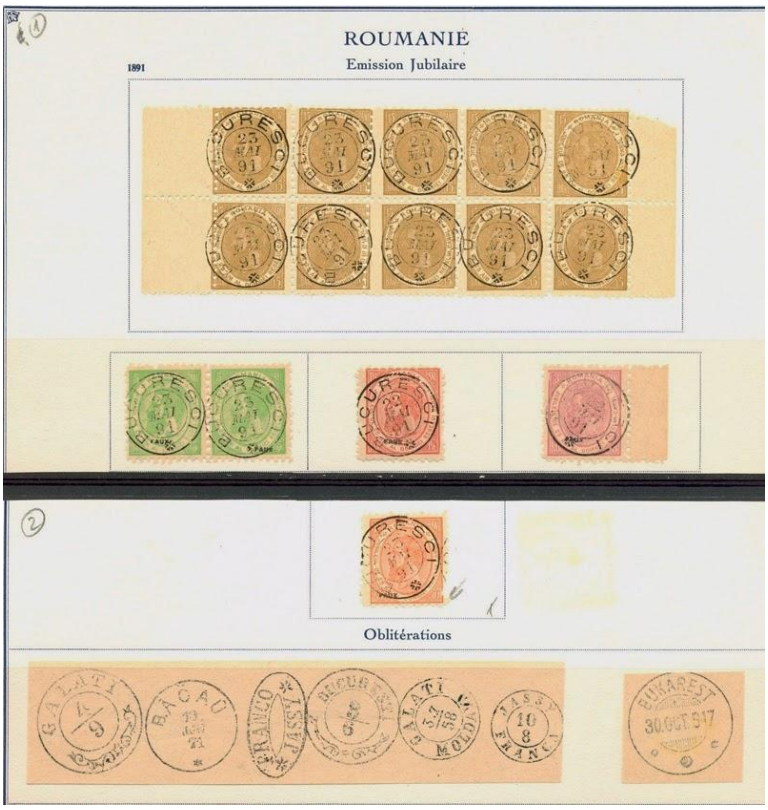

Unul dintre ştempluri a fost realizat cu intenția de utilizare pe mărcile ocupației germane în România.

Acest tip de fals a fost semnalat mai demult chiar şi pe acest blog. Din păcate, vreo doi experți autodeclarați mi-au trasat indicații prețioase ca să văd ce scrie Teleguț

în catalogul lui de cenzuri, deoarece acolo falsurile prezintă anul cu patru digiți, şi nu cu trei.
Totuşi, acest fals Fournier are numai trei digiți şi se întâlneşte uneori pe plicuri "tapetate", dar necirculate. Sincer, mi-e lene acum să caut în baza de date cu imagini, că am prea multe şi nu sunt aranjate după ştampile, ar fi meritat să prezint şi o asemenea făcătură. Dar puteți urmări voi licitațiile online ale nemților, sigur veți întâlni cel puțin câteva exemple.

marți, 1 iulie 2014

Timbrele nepoştale ale DDSG (1)

Am promis câtorva colegi că voi face o recenzie a timbrelor din această categorie care au fost vândute în ultima perioadă pe portalurile online.

Pentru început, ar trebui să fac câteva precizări:
- **aceste timbre au avut destinație şi utilizare nepoştală, aşadar nu au ce căuta într-un catalog al mărcilor poştale**; ele ar fi de interes colecționarilor de timbre fiscale (deşi nu este cazul cu acestea, neîncadrându-se în această categorie) sau celor preocupați de aşa-zisele "cinderella";
- nu am de gând să intru în istoricul companiei de navigație, există destule lucrări care tratează acest subiect;
- prezentarea de față nu se doreşte a fi un studiu al acestor piese, dar voi puncta câteva elemente care mi-au sărit în ochi, poate vor fi utile unui colecționar pasionat de astfel de piese.

După cum cred că ați observat din titlu, acesta este primul episod dintr-o miniserie, deoarece trecerea în revistă include destule piese din categorii multiple, care nu "intră" într-un singur articol.
În acest prin articol vă prezint timbrele pentru pachete de format mare, pătrat. Ele includ două tipuri de clişee:
- un tip cu fundal realizat din linii de tip "guilloche", cu inscripția rutelor conținând numai două porturi (Brăila-Galați şi retur);
- un al doilea tip cu fundal realizat dintr-o haşură de linii orizontale de culoare, cu

inscripția rutelor conținând trei porturi (Călăraşi-Ostrov-Silistra şi retur).

Ca observație, cele două rute se află exact în zonele unde s-a organizat traversarea fluviului. Deoarece nu am văzut niciodată un astfel de timbru pe un document întreg, îmi permit să avansez ipoteza că taxele (de 20 sau 40 bani) erau percepute de compania de navigație pentru bagajele transportate la traversarea Dunării (dacă ştie cineva mai multe, îl rog să mă corecteze).

Tot ca observație, prețurile realizate pe piața liberă de către aceste piese nu prea par să aibă vreo noimă: atât fixarea prețurilor de plecare, cât şi prețurile finale obținute părând să fie rodul împrejurărilor de moment. Fără să mai bat apa în piuă voi treve direct la prezentarea lor.

Brăila-Galați, 20 şi 40 bani verde: 19 dolari (după 10 biduri).

Brăila-Galați, 20 bani crem (una dantelată, cealaltă nedantelată şi anulată): 30 dolari (după 9 biduri).

Brăila-Galați, 20 bani în culorile verde şi crem, ambele anulate (ştampila este ilizibilă): 31 dolari (după 7 biduri).

Brăila-Galați, 20 bani verde nedantelat: 25 dolari (1 bid).

Idem, dar dantelată: 10 dolari (după 2 biduri).

Brăila-Galați, 40 bani crem şi verde, dantelate, neanulate: 34 dolari (după 6 biduri).

Idem, nedantelate şi anulate (ştampilele sunt ilizibile): 31 dolari după 10 biduri.

Brăila-Galați, 40 bani crem: 10 dolari (2 biduri).

Idem, verde: 5 lire sterline (după 3 biduri).

Idem, o piesă similară: 7 lire sterline (după 5 biduri).

Aceasta este o piesă care mie mi se pare interesantă,deoarece pentru traseul Brăila-Galați demonstrează faptul că a existat cel puțin o planşă care conținea atât valoarea de 20 bani, cât şi pe cea de 40 bani. Este prima astfel de piesă pe care am avut ocazia să o văd (dar aceste timbre neintrând în aria mea de interes, este posibil să mai existe, dar nu le-am observat eu). Preț: 34 dolari (după 3 biduri).

Galați-Brăila 20 şi 40 bani roşu, ambele anulate: 31 dolari (după 6 biduri).

Idem, neanulate: 11 dolari (după 8 biduri).

Idem, din nou anulate: 31 dolari, după 8 biduri).

Idem, neanulate: 13 dolari, după 9 biduri.

Idem, unicat colț de coală de 20 bani: 10 dolari după 2 biduri.

Idem, pereche de 20 bani: 27 dolari (după 4 biduri).

Unicat de 20 bani: 8 lire sterline (după 5 biduri).

Idem, unicat de 40 bani: 16 dolari (după 5 biduri).

Trecem pe cealaltă rută, cu două timbre de 40 bani (Călăraşi-Ostrov-Silistra, respectiv Ostrov-Călăraşi-Silistra, ultima fiind anulată): 41 dolari (după 9 biduri).

Tot două timbre de câte 40 bani, cu variante de rute: 37 dolari după 3 biduri.

Unicat de 40 bani brun Călăraşi-Ostrov-Silistra: 10 dolari (un singur bid).

O piesă similară: 13 dolari după 3 biduri.

Idem, o pereche orizontală din acelaşi timbru: 29 dolari, după 4 biduri.

Timbru de 40 bani galben Ostrov-Călăraşi-Silistra: 17 dolari (după 4 biduri).

Idem, piesă similară: 18 dolari după 8 biduri.

Două timbre de câte 40 bani (cu variante de traseu) anulate: 31 dolari, după 8 biduri.

Alte două timbre de câte 40 bani, neanulate: 12,50 dolari (după 5 biduri).

Unicat de 40 bani albastru cu ruta Silistra-Ostrov-Călăraşi: 16 dolari (după 4 biduri).

Piesă similară, colţ de coală: preţ de strigare de 10 dolari, dar nevândut.

Lot de trei piese neanulate: 27 lire sterline (după 11 biduri).

Alt lot de trei piese: 28 dolari, după numai 2 biduri.

Încă un lot de trei piese: 46 dolari, după 14 biduri.

Lot de şase piese (cu celpuțin patru timbre distruse): 29 dolari, după 3 biduri.

Lot de opt piese oferite pentru 150 dolari, dar nevândute.

Cred că după parcurgerea acestui articol v-ați făcut o idee despre aceste timbre. Când voi avea timp voi continua şi cu alte categorii de timbre nepoştale ale companiei DDSG.

marți, 22 iulie 2014

Timbrele nepoştale ale DDSG (2)

Prima parte a trecerii în revista o puteți găsi **aici**.

În acest episod vă prezint câteva tipuri de **timbre utilizate la bagaje**. Ele sunt tratate în mod diferit de către colecționari. Nu am fostinteresat de acest subiect (pe care l-am abordat numai datorită cererilor primite de la câțiva cunoscuți) şi de aceea nu m-a interesat dacă ele sunt sau nu catalogate de către breo lucrare (dar oricine este liber să contribuie cu informații suplimentare utilizând formularul de comentarii din subsolul articolului).

Compania de navigație a servit, în timp, porturile dunărene (plus câteva maritime, din Marea Neagră) din mai multe țări. O parte a timbrelor pentru bagaje a fost "localizată" dacă putem spune aşa, având inscripțiile în limba utilizată în țara respectivă (din păcate româna nu pare să se numere printre ele, sau cel puțin nu ştiu eu despre existența unor asemenea timbre).

Aceste timbre se aseamănă întrucâtva prin desen şi format. Toate sunt aproximativ pătrate, cu un cadru simplu, având valoarea nominală în centru.

În limba germană am întâlnit acest timbru de 3 kreuzer. Exemplarul din imagine a fost vândut într-o licitație online cu 4 dolari (după 6 biduri).

În limba maghiară, în culoare schimbată - roşie, am întâlnit acest unicat, cu nominalul exprimat tot în crăiţari. Preţ de vânzare: 3 dolari, după 4 biduri.

Cu un desen oarecum asemănător, tot în culoare roşie, se cunosc timbrele pentru "calabalâc", după cum le spun turcii la bagaje. Personal le-am întâlnit cel mai des, dar se pare că preferinţele amatorilor diferă de ceea ce am eu impresia că merită. Cele cinci piese de mai sus au fost vândute cu 10 dolari.

Aceasta pare a fi o serie aproape completă (ştiu că există şi valoarea de 1 franc, albastră şi cu un format ceva mai mare decât valorile în centime). Preţ de vânzare: 34 lire sterline (după 12 biduri).

Am mai întâlnit un set de "amestecate", cu inscripțiile în germană şi maghiară (am remarcat la ultima piesă din rând mențiunea "Ser. II" - probabil că prima serie este cea fără mențiune, logic, nu?). Cele cinci piese au fost vândute cu 104 dolari (după 4 biduri).

Un tip diferit de timbre poate fi descris având un format vertical, nedantelate şi imprimate în relief, cu inscripții în limba germană. Nu ştiu dacă ele au fost sau nu utilizate tot pentru bagaje, deoarece nu am văzut niciodată o astfel de piesă pe un document întreg.

Acest set a fost vândut cu 42 dolari (după 4 biduri).

Un alt set (aceleaşi patru valori, dar cu nişte dubluri) a fost vândut cu 34 dolari (după 6 biduri).

În afar celor două grupe de timbre am mai întâlnit, o singură dată, un timbru cu **un model diferit** şi care pare (după moneda folosită la nominal) că este mai recent decât celelalte.

Este şi singurul tip pe care l-am întâlnit anulat (dacă ați observat, toate celelalte sunt neanulate - sau neobliterate, în limbaj filatelic). Am întâlnit o singură dată acest model cu nominalul de 30 groşi. El s-a vândut, într-o licitație online, cu 42 dolari (după 5 biduri).

Acest serial va mai avea cel puțin încă un episod, deoarece mai există o categorie de timbre nepoştale care au rămas nerecenzate.

vineri, 12 septembrie 2014

Timbrele nepoştale ale DDSG (3)

Rămăsesem dator cu o ultimă parte a scurtului serial dedicat timbrelor nepoştale ale companiei de navigație austriacă DDSG.
Pentru cei care au scăpat celelalte episoade, le puteți găsi aici: **partea I-a**, **partea a II-a**.

Există un model de timbre nepoştale (care au fost probabil folosite pe frahte şi alte tipuri de documente ale companiei de navigație) pentru care am primit în mai multe rânduri întrebări de la cititori: ce este cu ele, câte valori există şi câți bani fac. Din păcate, situându-se în afara ariei preocupărilor şi intereselor mele, nu am fost în stare să ofer decât informații trunchiate. Ulterior m-am gândit că trebuie să-mi iau revanşa şi, pentru că tot am obiceiul să vizitez aproape zilnic portalurile de licitații, am salvat ofertele întâlnite pentru a vi le oferi centralizat.

Cred că am mai scris câteva cuvinte referitoare la prețurile obținute de aceste piese: ele par să nu aibă nicio noimă şi se pare că nu se respectă vreo regulă în mod special. Nivelul prețurilor finale realizate pare că depinde mai degrabă de conjunctura în care a fost făcută fiecare ofertă. Aşadar v-aş recomanda să nu luați drept potrivite prețurile enumerate.

Primul model la care mă voi referi este un dreptunghi înalt, cu textul într-un oval circumscris şi cu valoarea nominală **cu cifre colorate** amplasată în mijloc. În colțuri se distinge câte o ancoră. Textul este bilingv, sus în germană şi jos în maghiară, iar valoarea nominală nu cuprinde şi moneda în care este exprimată. În ofertele întâlnite am descoperit existența a şapte nominale diferite.

Setul de mai sus s-a vândut cu 37 dolari, după 3 biduri. Din câte se poate observa, ştampila ovală are textul "HAUPT(?) AGENTIE/WIEN". Se pare că timbrul cu cea mai rară apariție (nu l-am întâlnit decât în cadrul setului de mai sus) este cel cu nominalul de 5 (kreuzer?). Restul valorilor au apărut mai des, singure sau în loturi. Vă fac o scurtă trecere în revistă mai jos.

10 (kreuzer?) roşu: 12,50 dolari, după 6 biduri.

Acelaşi timbru a realizat într-o altă ofertă numai 3,25 dolari, după 6 biduri.

Lotul de două valori a obținut 31 dolari, după 9 biduri.

Alt lot de două valori a realizat numai 2,20 dolari după 3 biduri (sic!).

Un lot similar (cu singura diferență că timbrele sunt anulate cu o ştampilă rotundă care are numai data) a realizat un preț final de 53 dolari după 12 biduri!

Unicatul de 20 (kreuzer?) a realizat 5,50 dolari, după 3 biduri.

Un timbru similar (anulat însă cu ştampila ovală din Viena) a realizat 15,50 dolari, după 6 biduri.

Iar o piesă relativ similară s-a vândut cu 3,25 dolari, după 6 biduri. Diferă starea calitativă a pieselor, vă invit să țineți cont şi de acest lucru (în măsura în care are vreo logică, deoarece mie-mi scapă...).

Unicat de 30 (kreuzer?), vândut cu 5,50 dolari, după 3 biduri.

Piesă similară, anulată însă cu o ştampilă ovală Viena. Preț final: 15,50 dolari, după 8 biduri.

Un timbru aproape identic (cu excepția colțului lipsă, desigur) a realizat numai 3,25 dolari, după 6 biduri.

Unicatul de 40 (kreuzer?) a realizat 4 euro după 4 biduri.

Aceeaşi piesă (dar mai "obosită") a fost vândută cu 6,50 dolari, după 10 biduri.

Alt nominal, de 60 (kr?) a fost vândut ca unicat cu 12,50 dolari, după 6 biduri.

Un exemplar din aceeaşi valoare (dar obosit rău) a fost vândut cu 5,50 dolari după 7 biduri.

Un lot compus din valorile de 40 şi 60 (kr?) a realizat 6 dolari după 8 biduri.

Unicatul valorii de 80 (kreuzer?) a realizat 15 dolari după 11 biduri.

Alt unicat (obliterat cu ştampila ovală din Viena) a realizat 32 dolari, după 9 biduri.

Acest unicat obliterat cu o ştampilă centrată rotundă cu dată a fost vândut cu 31 dolari, după 9 biduri.

Un unicat obliterat cu ştampilă pe care eu o bănuiesc a aparţine agenţiei DDSG din Baziaş a relizat 31 dolari, după 11 biduri.

Lotul de trei mărci din imaginea de mai sus (de această dată se distinge mai clar că pe valoarea de 80 este o ştampilă "BASIA(SCH)") a realizat 14 dolari după 11 biduri.

Lotul de mai sus (care cuprinde un set incomplet - lipseşte valoarea de 5) combină şi cinci unicate ale mărcilor poştale ale DDSG (dar care sunt reimpresiuni). El a fost vândut cu 27 euro după 13 biduri.

În finalul enumerării acestui model vă prezint şi un set format numai din şase din cele şapte valori, toate fiind neanulate şi nedantelate. Nu am idee care este statutul lor (dacă s-au utilizat efectiv şi nedantelate sau dacă acestea ar fi probe, nu am întâlnit altele). Ele au fost oferite la un preț de strigare de 50 dolari, dar nu s-au vândut.

Un model nou, asemănător celui precedent, are **cifrele valorilor imprimate în negru**, iar la desen sunt adăugate două cartuşe (deasupra şi dedesubtul valorii) cu indicația monedei (fillér). Nu am întâlnit decât aceste şase valori. Setul de mai sus a fost vândut cu 52 dolari după 9 biduri.

Acest unicat de 160 fillér poartă o ştampilă a agenției Turnu Severin. El a fost vândut cu 58 dolari, după 25 biduri.

Acest lot (care are timbrul de mai sus, achiziționat probabil pentru revânzare - m-a pufnit râsul când mi-am dat seama) a realizat numai 24 dolari, după 3 biduri (sic! nu e întotdeauna după cum se pregăteşte, ci şi după cum se nimereşte). În definitiv însă, vorba proverbului: pierzi, câştigi - negustor te numeşti!

Aceasta este o valoare nouă, de 200 fillér, care are însă un supratipar negru adițional, literele "D" şi "M" în colțurile inferioare (primul gând m-a dus la "Deutsche Mark", dar n-aş băga mâna în foc). Timbrul a fost vândut cu 43 dolari după 4 biduri.

Aceasta este valoarea de 10 fillér, care poartă un supratipar negru "Leva/4" (logic, pentru utilizare într-o agenție de pe malul bulgăresc al Dunării). Nu am văzut timbrul decât o singură dată. El a fost vândut cu 155 dolari, după 9 biduri.

Aceasta este valoarea de 40 fillér supratipărită cu altă valoare, "u. K/2000". Nu am nici cea mai mică idee ce ar putea fi (în afara bînuielii că este din perioada inflației). Nu am întâlnit timbrul decât o singură dată. El a fost vândut cu 72 dolari după 4 biduri.

Acesta este un model nou despre care nu aş putea spune nimic. Oricum, nu l-am întâlnit decât o singură dată. Detaliile desenului le puteți observa şi singuri. Cele două timbre au fost vândute cu 105 dolari, după 7 biduri.

Acesta este un supliment al episodului precedent, în care v-am prezentat (chiar la sfârşit) un model identic. Timbrul de față se deosebeşte însă de cel arătat anterior prin moneda în care este exprimată valoarea: Fillér (în loc de Groschen). Timbrul de față a fost vândut cu 51 dolari, după numai 2 biduri.

Sper să vă fie de ajutor această prezentare, care se încheie aici.

duminică, 15 iunie 2014

O nouă categorie de făcături a apărut pe piața filatelică

"Vânez" de ceva timp nişte ilustrații ale unor varietăți la mărcile ruseşti mai vechi (care au circulat şi în Basarabia pe timpul imperiului țarist), iar pentru asta răsfoiesc relativ des ofertele de mărci ruseşti făcute pe portalurile online.
Se pare că imaginația producătorilor de făcături este fără limite! Mai devreme am dat pe eBay peste un lot de făcături ordinare, care nu au niciun fel de acoperire. Este vorba de fiscale româneşti mai vechi, "supratipărite" cu ceea ce se vrea un ştemplu manual, realizat oarecum în stilul celor folosite după încheierea Primului Război Mondial în Ucraina, faimoasele "tridente". Aşa-zisul supratipar este însoțit şi de o milesimă (1939) pe o parte a lotului de făcături. Click pe imagini pentru mărire.

UKRAINE: RUMANIAN OCCUPATION 1939-44 'Trident' handstamps on Rumanian revenue adhesives, some 33 different stamps used in what is now Transdnistria (a few different handstamps on the same stamps) very unusual lot
ROMANIA
TIMBRU FISCAL
DECE BANI
10 B

Atenționare: acestea sunt FALSURI! FORGERIES! FÄLSCHUNGEN!

Vânzătorul făcăturilor este un negustor polonez cu foarte multe calificative (click pe imagine pentru mărire), este vorba de ID-ul **city-collectables**, înregistrat în Cracovia.

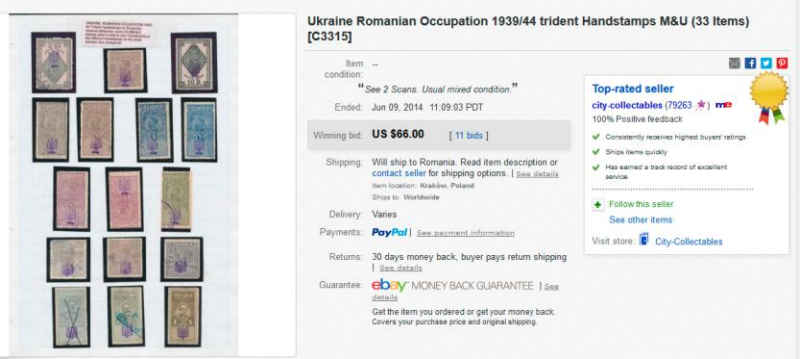

Culmea ridicolului este că pe o parte a fiscalelor se pot distinge anulări româneşti! Fără cuvinte, ce mai...

luni, 31 martie 2014

Am primit o "palmă" pe care nu o voi uita multă vreme

Mult timp (e vorba de vreo câteva zeci de ani) am trăit cu impresia că cea mai importantă parte a catalogului românesc din 1974 a fost redactată (pentru perioada postclasică cel puțin) pe baza unor studii realizate de cercetători români, care nu au fost nominalizate la bibliografie decât în măsura în care ele fuseseră publicate în periodicele vremii. Câteva studii nepublicate (printre care şi o încercare de realizare a unui capitol rezervat emisiunilor "Spic de grâu", destinat monografiei mărcilor româneşti aflată în plan pe atunci) mi-au fost cunoscute. Dar prin anii '70 o parte a colecționarilor mai în vârstă țineau sub cheie lucrările şi studiile mai importante. Tare mi-ar fi plăcut să fi existat în vremea aceea un blog precum acesta, al meu.

Referitor la mărcile tip "Vulturi", mulți ani m-am tot întrebat cine a fost acela care a studiat emisiunile, deoarece nu apare nimeni în bibliografia de la "coada" catalogului. Mai precis, este vorba despre varietățile ilustrate la paginile 144-145. Recent am avut ocazia să studiez colecțiile unor vechi periodice filatelice publicate în limbile engleză şi franceză. Printre acestea a fost şi colecția publicației britanice "The Philatelic Record". În volumul nr. 27, numărul din iulie 1905 am găsit răspunsul pe care nu l-am aflat mai bine de 30 de ani. Îl aveți şi voi în imaginile de mai jos (click pentru mărire).

Roumania, 1885=1889.

Secret Marks and Flaws.

By A. Reinheimer.

From "The Philatelist."

WHEN preparing postage stamps, banknotes, or other monetary documents, designers and engravers are always careful to invent some means by which they may in advance protect their work against imitations by a secret mark and one not easily seen.

In most cases they have not been able to find anything better than one or more microscopical dots in the designs, these dots being more or less hidden. This system has the advantage, that, even if the dots are noticed by the forger, they may be taken by him as originating from the printing plate not being properly cleaned. Their omission would, however, in certain cases lead to the discovery of a forgery.

Most of these secret marks which are known to us exist on early issues and consist as a matter of fact of microscopical dots. I may mention Bremen, Hamburg, Oldenburg, Saxony (3pf.), Bergedorf, &c.

The Roumanian issues of 1885-89 also show such dots, which can be seen on all stamps, even if they are badly printed. Besides these dots, a few other marks exist. As the stamps of this issue are very cheap, it will be easy for my readers to convince themselves from their stamps that my statements, which I illustrate, are correct.

In the illustrations I have, of course, enlarged the dots, to show more clearly the places where these secret marks are to be found. Sometimes, and more especially in stamps printed in a very pale colour, they are only to be discovered with a good glass, but they are there. It is very exceptional that these dots cannot be seen in well-printed specimens, principally in dark colours, such as black, blue, and brown.

Fig. 1.—Value 1½ bani. There are two dots in the left-hand shield.

Figs. 2 and 3.—Value 3 bani, violet and olive. Both show a dot in each of the two shields; the one in the right-hand shield (Fig. 3) is much more easily seen than the one in the left-hand shield.

Figs. 4 and 5.—Value 5 bani. Here also will be found a dot in each shield.

Figs. 6, 7, and 8.—Value 10 bani. The dot to the right of the shield in the right-hand lower corner is rarely very pronounced, but Fig. 7 shows a remarkable sign, which can scarcely be taken as a secret mark; it is much more likely that we have here a fault in the drawing or in the original matrix. Fig. 8 shows a break (a fine white line) in the left-hand upper corner, over the A of POSTA. It is not always easily seen, especially in specimens which are heavily printed, but that there was intention in its being placed there is certain.

Figs. 9 and 10.—Value 15 bani. Fig. 9 shows a dot and a line in the left-hand shield, and Fig. 10 two dots to the right of A of POSTA

in the upper left-hand corner. These two dots are not always visible, often only one can be seen.

Fig. 11.—Value 25 bani has a very plain dot in the left-hand shield, also (Fig. 12) on the 50 bani value.

These secret marks are to be found on all issues of 1885-1889, *i.e.*, they exist on tinted as well as on white paper, with and without water-mark, as it is called. I do not believe that there can be any doubt as to the purpose of these small signs. The fact that all the values without exception show such dots at nearly the same places proves conclusively that they were intended for secret marks. The essays of these issues show the identical dots or secret marks. It is not at all impossible that other signs or dots exist, and it would be a good thing for the specialist to examine his stamps in this respect.

Another more remarkable phenomenon appearing on the same stamps has for some time attracted my attention, but so far I have not come to any conclusive or satisfactory results.

Specimens are found in the 5 and 25 bani values which show in the figures of the value white dots or spots which are very conspicuous.

Fig.1 Fig.2 Fig.3 Fig.4 Fig.5 Fig.6

Fig.7. Fig.8 Fig 9 Fig.10 Fig.11 Fig.12

Fig.13 Fig.14 Fig.15 Fig.16 Fig.17 Fig.18

Fig.19 Fig.20

Immediately one thinks of flaws in the plate, otherwise how can such spots be explained? They cannot be secret marks, because the dots are much too large; and yet the supposition that they served a certain purpose, that they were put in according to a certain system, has a right to be considered.

Figs. 13—20 show these really interesting flaws, whether intentional or accidental. They are all illustrated from specimens in my collection, and I possess them in several copies.

Figs. 13 and 14 appear on the 5 bani value, but not on the same stamp; sometimes Fig. 13, sometimes Fig. 14, both in the left-hand shield.

Fig. 15 also appears on the 5 bani value and shows the left-hand shield broken at the left corner.

Fig. 16 shows also a break, but on the 10 bani value and then near the left-hand top corner.

Figs. 17 and 18 have again the large white dots and are to be found on the 25 bani value, again not on the same stamp. Fig. 17 on the 2 and Fig. 18 on the 5, but both in the left-hand shield. In addition I have noticed that the stamps showing Fig. 17 have a fine white line, which reaches from the surrounding line on the left-hand side to the outer line of the circle.

Fig. 19 shows another interesting flaw, namely, a large white dot in both shields on one and the same stamp of the 25 bani value. One of these dots is on the 5 in the left-hand and the other is on the 2 in the right-hand shield. Underneath the 5 there is also a break in the shield.

Fig. 20 shows another flaw (break). This also exists on the 25 bani value. In the left-hand shield there is a good piece of the lower part of the 2 missing. Moreover, specimens showing this remarkable flaw have on the left-hand side between the surrounding line and the circle, two small white lines.

Of all the above-described varieties I have several identical specimens; besides, I possess a number of varieties caused by bad printing, or which I consider to be caused by bad printing, having only single specimens to judge by. I should, however, thank my readers to bring to my notice any they may discover.

It will naturally be asked whether there is any connection between Figs. 13, 14, 17, 18, and 19, or whether their existence is owing to a certain intention. To the first question I answer "Yes," the second must remain open, until a sufficient explanation has been found. It is hardly likely that such large white spots were intended for secret marks, as they are much too striking. On the other hand it appears to me nearly as improbable, if not impossible, that they can be accidents, because we have to do with pretty regular round spots, which only appear irregular in badly printed specimens. Can it be a mark of control for the various issues? This might be an explanation of the puzzle, which is further complicated by the following. There are to be found specimens of the 5 and 25 bani values, in which thick coloured dots are to be seen on the right and left of the figures instead of the white dots on the figures. (Of course these have nothing to do with the above-described microscopical dots, which appear regularly on all specimens.) I have a few of the 5 and 25 bani values, in which

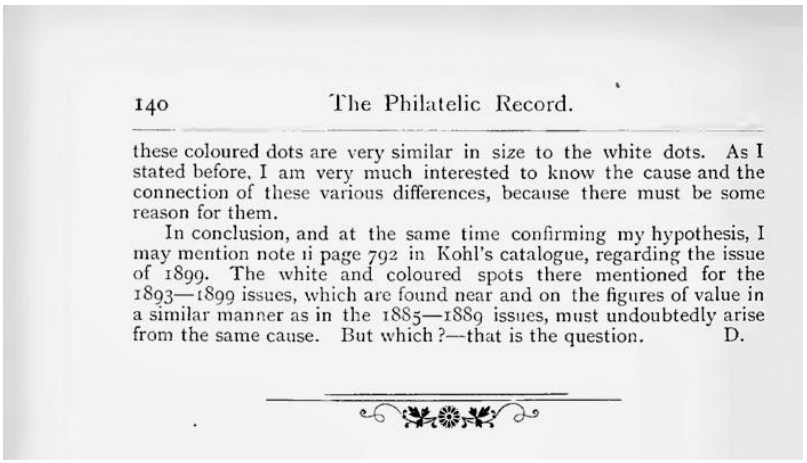

140 The Philatelic Record.

these coloured dots are very similar in size to the white dots. As I stated before, I am very much interested to know the cause and the connection of these various differences, because there must be some reason for them.

In conclusion, and at the same time confirming my hypothesis, I may mention note ii page 792 in Kohl's catalogue, regarding the issue of 1899. The white and coloured spots there mentioned for the 1893—1899 issues, which are found near and on the figures of value in a similar manner as in the 1885—1889 issues, must undoubtedly arise from the same cause. But which?—that is the question. D.

După ce am parcurs articolul din paginile ilustrate mai sus, mi-am dat seama că noi am rămas cu studiul la nivelul acela, din 1905. Iar de atunci nu au trecut decât o sută şi ceva de ani!
Halal cercetători mai suntem! Bine că umblăm după tot felul de cai verzi pe pereți! Sau ne fabricăm singuri "piese", ca să avem ce strânge.

duminică, 12 ianuarie 2014

Au existat la Oradea etichete utilizate în locul timbrelor?

Pe la sfârşitul anului trecut, un colecționar a postat pe un portal online o piesă pe care a descris-o ca fiind "1929-30 extremely rare emergency express stamp Oradea cover to Columbia". Am stat şi am examinat ilustrația postată, încercând să o evaluez din punctul de vedere al istorie poştale, atât cât am eu pretenția că sunt în stare. Să vedem despre ce este vorba (click pentru mărire):

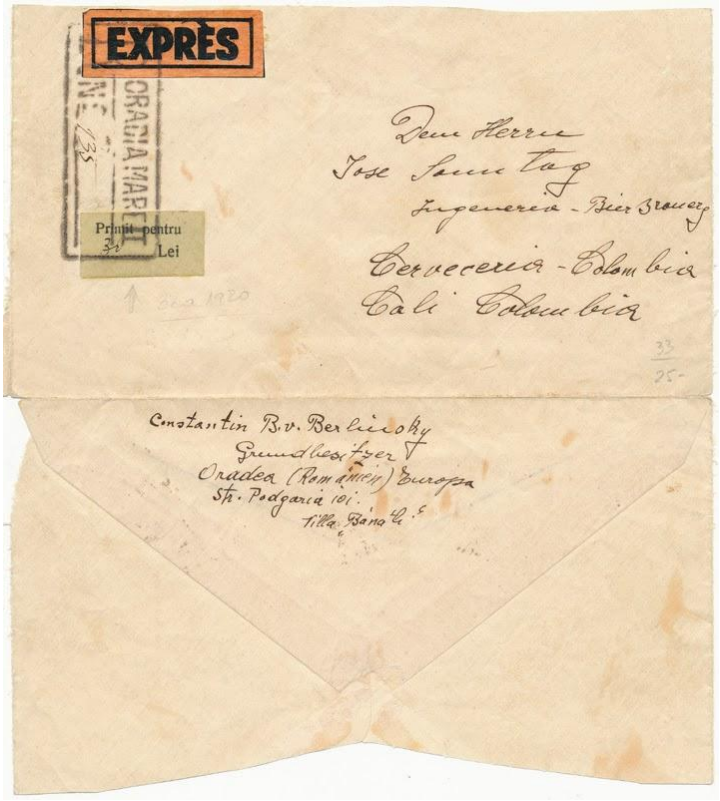

Aceasta ar fi piesa cu pricina (plicul a fost tăiat pe marginile laterale, pentru a i se putea vedea simultan atât fața, cât şi spatele).
Aşadar ar fi o trimitere recomandată (argumentată prin prezența ştampilei de serviciu a oficiului Oradea 2), plus expres (argumentată prin prezența unei etichete de serviciu).
Pe eticheta denumită "provizorie" de către posesor ("emergency express stamp") se află textul "Primit pentru/.... Lei", iar pe linia punctată a fost adăugat cu cerneală "30".

Observațiile pe care le am față de acreditarea acestei piese se rezumă la următoarele:
- din câte cunosc, la Oradea nu ştiu să se fi înregistrat vreo perioadă ci lipsă de mărci pentru francare, care să fi afectat buna desfăşurare a poştei uşoare de scrisori (Se găsesc destule corespondențe francate în anii '20-'30);
- piesa nu poartă niciun fel de ştampilă de zi, nici de plecare, nici de tranzit şi nici de sosire, existând bănuiala că ea nu a circulat prin poştă;
- taxa pentru corespondența expres a fost introdusă la 1 aprilie 1929 pentru corespondența externă; acest nivel al taxei a fost în vigoare până la 1 iunie 1932, când el a fost redus la 20 de lei;
- o trimitere nu putea fi expediată achitând numai taxa expres, trebuind a fi achitate tariful pentru scrisoarea externă (10 lei pentru prima treaptă de greutate, pentru perioada menționată), eventual plus alți 10 lei pentru taxa de recomandare (dacă tot există ştampila de serviciu); din câte ştiu, la nicio unitate poştală nu se elibera vreun act care să ateste numai parțial plata tarifelor unei trimiteri, oricare ar fi fost aceasta.

Fără îndoială că descoperirea unei francaturi "în numerar" atestate prin lipirea de etichete ar fi constituit un adevărat eveniment pentru istoria poştală românească. Cu toate acestea, natura piesei în cauză naşte întrebări care, în opinia mea, nu o pot

acredita în niciun fel ca veridică.
Desigur, aceasta este o opinie personală, care se poate contrazice în două feluri: prin prezentarea unei piese circulate "pe bune" prin poştă, ori prin reproducerea unor documente oficiale care să ateste o astfel de utilizare provizorie a etichetelor de francare.